Barbara Cartland

Spun da, Samantha

1

Bineînțeles, se gândea Samantha, sunt gata prea devreme, ca întotdeauna când sunt nervoasă. Aș fi preferat să nu merg la acest dineu, dar când Giles mi-a spus că am fost invitați împreună, am înțeles că de data aceasta nu am să mă pot eschiva. De fapt, mi-e teamă să mă întorc din nou la familia Meldrith, fiindcă sunt prietenii lui David... iar David este în America!

În *Daily Express*, am citit un amplu articol despre filmul care se face acum după cartea lui. Asta e dovada că David nu va fi la acest dineu. Numai gândul că l-aș putea întâlni la această recepție îmi dă fiori, cu toate că aș dori din suflet să-l revăd. Și dorința asta este atât de puternică încât fiecare celulă din corpul meu îl cheamă: Oh, David!... David!... David!... Dar nu trebuie să mă aprind. Mi-am făgăduit să rămân calmă.

Dimpotrivă, trebuie să-mi pun în funcție inteligența - de abia am descoperit că am așa ceva - să rezolve lucrurile logic și rezonabil. Astfel, voi putea avea o atitudine demnă când îl voi revedea pe David. Voi fi exact așa cum vrea el să fiu.

Mai întâi să ai aplomb și să fii mai sofisticată! Întotdeauna am vrut să fiu așa, dar asta mă zăpăcește. Știu că, sosind la Meldrith, voi avea impresia că un roi de fluturi bat din aripi în stomacul meu. Sper că într-o zi voi fi capabilă să mă gândesc la David, fără să mai simt această senzație neplăcută,

că nu va mai trebui să lupt împotriva dorinței sălbatice de a-l chema la telefon, doar pentru singura plăcere de a-i auzi vocea. Pentru ce dragostea este un asemenea infern?

Mă privesc în oglindă. Toată lumea spune că rochiile frumoase le dau femeilor încredere în ele însele, și cea pe care am luat-o de la Norman Hartnell este, cred, una dintre cele mai adorabile pe care le-a desenat vreodată. Mă întreb ce ar gândi David? Destul, trebuie să încetez să mă întreb ce ar gândi sau nu ar gândi el. Privește adevărul în fața, Samantha: tu îl plictisești! În acest moment, el trebuie să fie în compania unei femei cu mult mai frumoasă ca tine, o persoană cu experiență, vioaie, veselă și foarte inteligentă. Da! cu experiență și foarte inteligentă: iar eu nu am nici una dintre aceste calități.

Giles este încântat că a fost invitat la dineul de astă-seară, căci lady Meldrith îl dă în onoarea prințului Vezelode din Rusia. Ea i-a spus de altfel la telefon:

– Trebuie neapărat să veniți, domnule Bariatinsky. Aduceți cu dumneavoastră pe acel adorabil manechin roșcat, Samantha Clyde, mă gândesc...

Giles adoră să fie luat drept rus, când de fapt este englez. Bunica lui era o Bariatinsky, dar tatăl se numea Travis sau Trevor; când s-a stabilit aici ca fotograf, a luat numele bunicii lui. A fost ingenios, căci oamenii din Anglia sunt mult mai atenți la ceea ce este făcut de un străin decât de un compatriot al lor. Niciodată nu am înțeles de ce-i așa. Giles mi-a cerut să

împrumut o rochie senzațională: m-am dus deci să-l văd pe Norman Hartnell în salonul lui de pe Bruton Street și cred că i-a făcut plăcere.

El a început să deseneze numai de câțiva ani, după ce a părăsit Cambridge, și cu toate acestea îi îmbracă deja pe toți feciorii de bani gata.

Este tânăr, vesel și plin de entuziasm. El mi-a spus:

– Știi că ador să te văd purtându-mi rochiile, Samantha? Ele pun în evidență caracterul exotic al farmecului tău.

Era un compliment foarte măgulitor. Tare aș vrea să am impresia că farmecul meu este cu adevărat „exotic".

La urma urmei, nu am de ce să mă plâng. Eu trebuie să mulțumesc cerului că, dacă nu aș fi avut părul roșcat și ochii verzi, aș fi fost încă la Poolbrook, în curs de a organiza chermeza parohială.

Dar poate că aș fi fost mai fericită dacă aș fi rămas acolo, dacă nu aș fi venit niciodată la Londra, și dacă nu l-aș fi întâlnit pe David.

Ar fi fost cu adevărat preferabil să fi iubit și să fi pierdut? Câteodată ajung să mă conving că dragostea mă expune la toate chinurile iadului. Atunci, îmi amintesc de delicioasele momente petrecute cu David, când mă ducea cu el în cer și atingeam stelele.

2

Este nostim cum cele mai neașteptate lucruri ți se întâmplă în viață.

Când m-am trezit în acea faimoasă sâmbătă dimineață, acum cinci luni, nu știam că va exista o cotitură în viața mea. Era o dimineață ca toate celelalte. Deșteptându-mă, am auzit păsărelele cântând în grădină și mă gândeam că era destul de devreme și că mai aveam încă timp.

Cum aveam o vagă remușcare că dormisem prea mult în lunile care au urmat morții mamei, mă obligam acum să mă scol în jur de șapte în fiecare dimineață, pentru a prepara micul dejun al tatii.

Desigur, duminica, ziua începea mai devreme, căci primul serviciu religios era la ora opt și tatălui meu îi plăcea să fie la biserică cel puțin cu douăzeci de minute înaintea enoriașilor săi.

Orice ar fi fost, în acea sâmbătă, după ce m-am trezit, mi-am amintit brusc că era ziua chermezei parohiale și sarcinile care mă așteptau erau numeroase. Mă ridicai, îmi făcui o toaletă rapidă și începui să mă îmbrac. Nu aveam intenția să-mi pun cea mai bună rochie, care era dintr-o frumoasă muselină verde, și pe care mi-o confecționasem singură. Trăsei pe mine una dintre vechile mele rochii din

bumbac, de mult timp prea strâmtă. Era prea puțin probabil să dea cineva atenție felului cum eram îmbrăcată.

Coborâi scara ca să pregătesc micul dejun și-mi dădui seama, când tata veni la masă, că uitase complet de chermeză, gândindu-se că ziua care începea era o duminică obișnuită.

De la moartea mamei, devenea pe zi ce trece tot mai distrat. Poate spiritul lui era legat prea mult de amintirea ei, iar durerea lui era atât de vie că nu se putea gândi la nimic altceva.

Îi servii micul dejun, îi amintii că are repetiție cu corul la nouă și jumătate și-i spusei să-și pună haina cea mai frumoasă și gulerul cel mai alb înainte de a sui la castel.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că este un timp minunat, adăugai. Dacă am fi avut vremea de anul trecut, datoriile noastre nu ar fi făcut decât să crească.

– Da, ai dreptate, Samantha! Trebuie să-i mulțumim cerului pentru această zi minunată, îmi răspunse cu un aer absent.

Și totuși era atât de vesel și fericit când mama era cu noi. Câteodată simțeam nevoia să plâng, ghicind eforturile pe care le făcea ca să pară vesel.

– Lady Butterworth va inaugura chermeza? mă întrebă.

– Cu siguranță, tată, știi foarte bine că nu lasă această onoare nimănui.

Am văzut, după expresia feței lui, că nu detesta pe nimeni atât de mult ca pe lady Butterworth.

Tata era un Clyde și cei din neamul lor stăpâniseră castelul de la cucerirea normandă sau aproape; din păcate ei nu-i putuseră asigura întreținerea și, cu timpul, tot mai multe găuri apăruseră în acoperiș și apa distrusese mai multe încăperi.

Apoi familia Butterworth a sosit în regiune și a cumpărat castelul de la bunicul meu, chiar înainte ca el să aibă un atac de cord.

Nu cred că l-au plătit prea scump, dar suma a fost suficientă pentru a achita datoriile bunicului, la moartea sa, iar restul a fost împărțit între tata și sora lui.

Noii proprietari au făcut reparații importante și s-au instalat în castel. Sir Thomas Butterworth făcuse avere la Birmingham unde avea trei mari uzine. Acum era foarte bogat și soția lui ținea ca ei să devină persoane importante și să se bucure de considerație în regiune.

Desigur că ei nu atinseră rafinamentul care convenea noii lor poziții și locuința lor foarte luxoasă era mobilată fără cel mai elementar bun gust. Îmi amintesc că l-am văzut pe tata tresărind când a pătruns în hol și l-am bănuit întotdeauna că închidea ochii când intra în salon. I-am spus într-o zi:

– Nu e mai bine că au cumpărat castelul, decât să îl vezi ajungând o ruină și devenind un refugiu pentru lilieci?

O clipă am crezut că-mi va striga că-i detestă cu toți banii lor, și că preferă castelul în stadiul în care l-a cunoscut.

Dar cu un efort evident îmi spuse:

– Au fost foarte generoși cu satul, Samantha, și noi trebuie să învățăm să mulțumim Domnului chiar și pentru cele mai neînsemnate binefaceri.

De fapt, era adevărat că lady Butterworth avea inimă bună. Ea a plătit instalația pentru încălzirea bisericii, construirea unei mici clădiri pe terenul de crichet și pentru o cișmea în piață.

Când sosii la castel, încărcată cu coșurile pline cu prăjituri și cu fructe, lady Butterworth tocmai perturba toată organizarea standurilor care era astfel rânduită de ani de zile.

Mama ar fi fost singura persoană care nu ar fi văzut nici un inconvenient în aceste schimbări, dar oamenii din sat îi erau pe față ostili.

Mi-am dat seama iute că majoritatea dintre ei mormăiau în barbă și păreau nemulțumiți. Cunoscându-mi rolul, încercai să temperez puțin atmosfera de discordie care domnea.

– Ai cam întârziat, Samantha, spuse lady Butterworth pe un ton sever.

– Sunt dezolată, i-am răspuns, dar am avut multe lucruri de făcut înainte de a veni.

– Mi-e foarte greu să-mi imaginez că pot fi lucruri mai importante decât chermeza noastră, îmi spuse cu un surâs cinic. Eram gata să-i răspund că reședința ei era plină de servitori care nu aveau ce face, dar mă abținui. Fără nici o îndoială, ea simțea o mare plăcere din a organiza această manifestare, de altfel ca și pe toate celelalte din sat.

Cred că se plictisește la castel și că viața de la Birmingham îi lipsește.

Fără îndoială, avea prieteni care veneau să o vadă din când în când la castel. În afară de aceste rare ocazii, ea aștepta singură sperând ca vreun gentilom din vecinătate să o onoreze cu vizita lui.

– Sărmana, spunea mama, cum o mai plâng! Este ca un pește pe uscat. Tu știi la fel de bine ca și mine că deși familiile Hudson, Burlington sau Croome ar accepta să-i frecventeze pe cei de la castel, nu ar avea nimic comun cu ei.

Fără îndoială că mila o determina pe mama să facă această remarcă, deoarece era obișnuită să fie amabilă cu sir Thomas și lady Butterworth.

Mondenitatea o lăsase întotdeauna indiferentă pe mama și, ca și tata, detesta recepțiile.

– Am încetat să mai ies când m-am măritat cu tatăl tău, îmi spusese ea. Eram foarte veselă în tinerețe, Samantha, apoi l-am întâlnit pe tatăl tău și l-am iubit.

– Balurile și sezonul londonez nu ți-au lipsit? am întrebat-o.

Mama a început să râdă.

– Sincer, pot să-ți spun că nu am regretat nici măcar o singură clipă că m-am măritat cu tatăl tău și că am dus alături de el o existență modestă, căci sunt profund fericită.

Numai după război, când deja crescusem, mama a simțit dorința de a mă vedea ieșind în societate, cum o făcuse și ea.

– Mi-ar fi plăcut să te fi prezentat la Curte, Samantha, îmi spuse odată, din păcate mijloacele noastre nu ne-o permit. Dacă bunicii tăi ar mai fi acolo, ei ar fi putut să o facă.

Mama era singura lor fiică, iar părinții ei muriseră în timpul războiului. În plus, îi văzuse foarte rar după căsătoria ei, fiindcă trăiau în nord, dar le regretase mult moartea.

Eu cred că toate orfanele au sentimentul că nu mai sunt legate de nimic.

Am simțit asta la moartea mamei. Era ca și cum mi-ar fi lipsit un braț sau un picior. Apoi, când tata a dispărut la rândul lui... Dar mai bine să nu evoc amintirile astea! Să ne întoarcem la chermeză, care a debutat ca în toți anii într-o agitație febrilă.

Doamna Blumdell, soția brutarului, a fost teribil de vexată că prăjitura glasată pe care o făcuse nu s-a vândut mai scump. Doar faptul că lady Butterworth ceruse în mod special ca prăjitura să-i fie în întregime rezervată ei, o mai liniști. Toți alergau în toate părțile, dădeau ordine și mai era destul timp până ce standurile să fie definitiv instalate, prăjiturile, săculeții cu levănțică, păpușile din cârpă și alte lucruri de mână să fie aranjate atât de bine încât să tenteze cumpărătorii. În fine, tata sosi cu un săculeț cu monede pe care le distribuise la standuri așa încât fiecare vânzător să poată schimba primele bilete.

M-am repezit pentru o clipă acasă, cu puțin înainte de ora dejunului, să pregătesc masa tatei și să gust și eu câte ceva. Nu m-am schimbat, căci înainte de plecarea la castel, îmbrăcasem rochia de muselină verde.

În nici un caz nu m-aș fi putut duce în vechea mea rochie, așa că am urcat doar în camera mea pentru a mă pieptăna și a-mi pune pălăria pe care mi-o confecționasem pentru această ocazie.

Era o încântătoare pălărie împodobită cu flori de nufăr și panglici de muselină verde, făcută din resturile rochiei mele. Mi se părea că putea rivaliza cu creațiile pe care le-am văzut la Chettenham și care costau cincisprezece șilingi. Mă privii în oglindă, sperând că nu mă vor găsi prea elegantă pentru fiica unui vicar.

Știam că majoritatea doamnelor nu mă iubesc deloc. Cu o săptămână în urmă o auzisem pe una spunând:

– Este o fată atât de drăguță, ce păcat că are această frumusețe teatrală!

M-am întors imediat acasă și m-am uitat în oglindă, întrebându-mă ce puteam avea teatral în mine. Desigur, am părul roșcat, nu e vina mea, dar nu e de un roșu prea violent. Are chiar reflexe blonde care-i îndulcesc strălucirea. Genele mele sunt destul de lungi - nu știu de ce - și ochii mei verzi bat câteodată spre cenușiu...

Mama îmi spunea întotdeauna să am grijă de pielea mea și insista să port o pălărie când ieșeam în grădină; datorită ei tenul meu a rămas luminos, cu o tentă de roz în obraji. Nu mă îndoiesc că noua mea pălărie îmi dă un aer puțin afectat, dar în fond, toți fac eforturi să fie eleganți pentru această chermeză, căci este evenimentul cel mai important al anului.

De fapt, este mai mult o petrecere decât o chermeză și membrii consiliului parohial au organizat chiar concursuri pentru copii. Exista, de asemenea, un joc unde puteai câștiga un porc, oferit de cel mai bogat fermier, un stâlp al făgăduinței, și un joc de popice oferit de proprietarul hanului *George și Dragonul*.

Când aveam poney-ul, organizam plimbări pentru câțiva bănuți, dar Snowball a îmbătrânit și părinții mei nu au mai avut bani să-mi cumpere un cal adevărat. Aruncai din nou o privire palariei mele, și i mai aranjai niței florile. Știam din experiența cat erau de atenți oamenii din sat la cel mai mic detaliu si in special nevestele epitropilor.

Destul de mandra de mine, m-am reîntors la castel și m-am așezat in spatele standului meu, în așteptarea clienților. Trei persoane mă ajutau la vânzare și, cu toate că nici un cumpărător nu venise încă, ele îmi spuseră pe un ton de repros:

Unde ai fost, Samantha? Am avut nevoie de tine.

Am avut multe lucruri de făcut la presbiter.

Nu era să le povestesc că m-am dus să-i prepar dejunul tatălui meu și că doamna Harris, menajera noastră, nu vine sâmbăta, pentru că nici bărbatul ei nu lucrează în această zi.

Bine, ești aici și asta contează, spuse o doamnă. Lady Butterworth are intenția să țină un discurs, și cum ea va aduce și câțiva prieteni care sunt în vizită la castel, dorește să fim cu toții ca s-o ascultăm.

Eu știam că majoritatea vizitatorilor nu veneau decât pe la începutul după-amiezii, după ce au mâncat și au îmbrăcat cele mai frumoase haine. Deci am înțeles repede că lady Butterworth prefera să aștepte să se strângă cât mai mulți auditori în fața cărora să vorbească.

– Este multă lume la castel? am întrebat.

În acest anotimp, de obicei, vizitatorii erau rari. Vasta locuință nu se umplea decât în preajma Crăciunului.

– Multă, cred, mi-au răspuns, și se pare că doamna are mare grijă de confortul lor. Trebuie să fie oameni importanți.

Toate astea mi se păreau interesante, dar tare mă îndoiam de prezența oamenilor importanți la castel căci nu auzisem nimic vorbindu-se despre asta.

La două fără cinci, am văzut-o pe lady Butterworth și pe invitații ei ieșind pe poarta grădinii.

Castelul crea un frumos fundal pentru mica noastră sărbătoare. Impresionantele ziduri cenușii păreau că ne apără.

Din exterior, nu se puteau ghici oribilele covoare bălțate, nici perdelele din catifea de Genes în decorul supraîncărcat al salonului.

O armată de grădinari în serviciul familiei Butterworth se ocupaseră să taie tisa. Liliacul și iasomia formau mari pete mov și albe care înmiresmau aerul. Migdalii plantați de bunica mea erau încărcați de flori albe și roz.

Cum invitații se apropiau de noi, auzii o voce de bărbat spunând pe un ton destul de afectat:

– Totul e atât de englezesc!

Cineva îi răspunse tachinându-l:

– Nu-mi spune, Giles, că nu ți-ai adus aparatul de fotografiat!

– Mă voi duce să-l iau de la castel, răspunse omul.

În acest timp, invitații s-au grupat în jurul estradei pe care doamna Butterworth s-a cocoțat cu greutate. Cât despre noi, eram adunați ca o turmă de oi, privindu-i uluiți pe acești vizitatori prestigioși. Fără îndoială, ei nu aparțineau acelei categorii pe care familia Butterworth avea obiceiul să-i primească. Femeile erau cu adevărat frumoase și îmbrăcate foarte elegant. Cât despre bărbați, ei erau toți destul de tineri.

Bărbatul care se numea Giles voi să se întoarcă la castel, dar doamna Butterworth îl văzu și-l strigă.

– Nu veți pleca acum, domnule Bariatinsky, îi spuse tare. Nu înainte de a-mi fi pronunțat discursul.

– Sigur că nu, îi răspunse surâzând.

Îl priveam atentă. Era destul de atrăgător, subțire, elegant, cu părul negru, pieptănat pe spate, fapt ce-i punea în evidență fruntea înaltă.

Cum se vorbise despre un aparat de fotografiat, i-am găsit o alură de artist. Am remarcat că degetele lui erau fine și că purta un inel cu piatră verde. Aveam timp să primim invitații în timp ce tata îi mulțumea doamnei Butterworth pentru că ne-a oferit peluza castelului pentru chermeză și pentru generozitatea și grija ei față de locuitorii comunei.

Atunci, lady Butterworth, emoționată și încântată de acestè complimente, făcu apel la toți cei prezenți ca nimeni să nu ezite să-și cheltuiască banii, sumele obținute mergând la fondul bisericii, care avea atâta nevoie de bani.

Auzisem de atâtea ori același discurs încât nici nu-l mai ascultam. Observam invitații și îmi dădeam seama acum că eleganța toaletelor lor umbrea strălucirea micii mele rochii de muselină.

Văzui imediat că pălăria mea cu prea multe flori nu mai era la modă. Majoritatea elegantelor purtau mici pălării gen clopot, strânse pe urechi ca niște caschete, nelăsând să se vadă decât câteva șuvițe de păr.

Rochiile lor erau mai sobre decât rochia mea. Taliile erau mai înalte ca anul trecut, dar lungimea, în schimb, părea să mai fi crescut. „Cu siguranță, nimic nu-i ca lumea în ținuta mea“, spusei în gând suspinând.

Îmi veni în minte să mă ascund în spatele unui boschet ca să-mi scot nuferii de la pălărie. Tocmai mă gândeam cum s-o fac, când lady Butterworth își termină discursul, fapt ce declanșă un ropot de aplauze.

Ea primi buchetul de flori oferit de o fetiță care nu prea părea încântată să se despartă de el, apoi, condusă de tata, făcu turul standurilor.

Castelana strânse mâna tuturor responsabililor ca și cum îi vedea pentru prima dată.

Când sosi la standul nostru, strânse mâna celor trei ajutoare ale mele în timp ce mie îmi adresă un surâs.

– Știu că azi ai mult de lucru, Samantha, îmi spuse pe un ton condescendent. Și acum ajută-mă să aleg una dintre delicioasele voastre prăjituri.

– Noi v-am păstrat prăjitura glasată, lady Butterworth, îi spusei.

– Mi se pare delicioasă, o vom gusta la ceai, răspunse. Vei fi atât de amabilă să mi-o aduci la castel?

Da, desigur.

Trecu la un alt stand, întrebându-se dacă să cumpere câțiva săculeți cu levănțică sau eșarfa tricotată cu îndemânare de cea mai vârstnică femeie din sat.

Mă întrebam dacă să duc imediat prăjitura la castel, sau să aștept ora ceaiului, când am auzit pe cineva zicând:

Am auzit-o pe lady Butterworth spunându-vă Samantha? Iată un prenume cu adevărat rar.

Ridicai ochii și văzui cu surpriză că bărbatul care mi se adresa era cel pe care l numeau Giles.

Da, este numele meu, îi răspunsei stângace.

Mă privi cu atâta insistență încât mă simții jenată. El nu mai spuse nimic și nici eu nu găsii nici un cuvânt cu care să alimentez conversația.

Cu toate acestea, aveam impresia că aștept să se întâmple ceva.

În timp ce lady Butterworth plătea prăjitura și alte cumpărături, îmi spuse scurt:

– Cred, Samantha, că ar fi mai bine să duci imediat prăjitura la castel. Se poate topi la soare și deja a atras un roi de muște.

– Da, desigur, lady Butterworth, răspunsei.

Eram mulțumită că am o scuză să fug, căci începusem să roșesc sub privirea bărbatului. Luai prăjitura și după ce am înconjurat tejghelele, mă îndreptai spre castel.

Numai când ajunsei la marginea peluzei, îmi dădui seama că sunt urmărită. Giles venea în urma mea.

– Mi-e teamă, îmi spuse surâzând, că ne va forța să gustăm această oribilă prăjitură.

– Lady Butterworth are un adevărat cult pentru prăjiturile glasate, și nu cred că o veți împărți cu ea.

– Sper să spui adevărul, căci detest dulciurile.

– De asta, fără îndoială, sunteți atât de slab, răspunsei fără să mă gândesc cât putea fi de impertinentă o remarcă atât de familiară.

Nu-mi răspunse și pentru a-l face să uite ce am spus, continuai:

– Veți face fotografii la chermeză?

– Ar fi o risipă de timp, răspunse. Dar în schimb mi-ar plăcea mult să vă fotografiez pe dumneavoastră.

– Pe mine? întrebai surprinsă.

Ajunsesem chiar la intrarea castelului și eu mă oprisem, neștiind dacă să sun sau să intru direct, ușa fiind deschisă.

Giles hotărî pentru mine:

– Vino, vom da prăjitura unui valet, și apoi vreau să faci ceva pentru mine.

Eram prea uluită ca să protestez, așa că mă mulțumii să-l urmez de-a lungul coridorului care ducea în holul principal. Acesta era diferit de cel de pe vremea bunicului: solul era acoperit cu dale de marmură albă și neagră, ferestrele fuseseră înlocuite cu vitralii.

Doi servitori în livrea erau postați în fața ușii principale. Giles făcu semn unuia dintre ei.

– Lady Butterworth dorește să serviți prăjitura la ceai.

– Bine, domnule, răspunse valetul politicos.

Îmi luă prăjitura din mâini și o dădu servitorului.

– Veniți cu mine, îmi spuse.

Deschise ușa salonului. Eu nu încetam să mă întreb pentru ce lady Butterworth amesteca în chip atât de nefericit culorile. Decorarea camerei te făcea să te gândești la un caleidoscop uriaș.

Giles se opri în mijlocul camerei și-mi spuse:

– Acum, scoate-ți ghiveciul ăla de flori de pe cap.

– Vreți să spuneți, pălăria mea? întrebai mirată.

– Da, dacă așa numești antichitatea asta. Scoate-o!

Umilită, mi-o scosei fără nici un cuvânt. Stăteam nemișcată în fața ferestrei care dădea pe terasă și o rază de soare mă lumină.

– De necrezut, exclamă Giles.

– Am confecționat-o eu însămi, spusei ca pentru a mă scuza, dar văd bine că nu mai e la modă.

– Nu e vorba de pălăria ta. Dă-mi voie să te tutuiesc, mi-e mai ușor așa. Este vorba de părul tău.

– Părul meu!

Îl privii mirată.

– Și genele tale! Coboară privirea!

Începusem să cred că am de-a face cu un nebun. El nu avea cu adevărat un comportament normal.

Dar, cum nu mă simțeam în apele mele, am hotărât să privesc aiurea, întrebându-mă dacă nu era preferabil pentru mine să găsesc o ieșire să scap de el.

– De necrezut! exclamă din nou. Absolut de necrezut! Acum spune-mi cine ești!

– Numele meu e Samantha Clyde și tatăl meu e vicar de Poolbrook.

– Ai putea ieși dintr-un roman de Jane Austen, îmi spuse, dar ești prea frumoasă, cred.

Îl priveam din nou, convinsă de data aceasta că nu e întreg la minte.

– Trebuie să știi că ești cu adevărat foarte frumoasă, Samantha, spuse după câteva clipe de tăcere.

– Nimeni nu mi-a spus-o, răspunsei.

– Nu există bărbați în Poolbrook?

– Nu mulți, răspunsei. Majoritatea tinerilor au fost uciși în război și din cauza asta avem un număr foarte ridicat de bunici.

– Da, înțeleg, spuse. Bine, dar lasă-mă să-ți spun, Samantha, că fața ta este averea ta.

Începui să râd.

– Nu există altă avere în Poolbrook decât cea a locuitorilor acestui castel.

– Nu vorbesc despre asta, sărmană ignorantă. Te iau cu mine la Londra. Te voi fotografia și voi face din tine o celebritate, vei deveni una dintre figurile cele mai cunoscute din Anglia.

– Vă sunt foarte recunoscătoare pentru amabilitate, dar vreau să mă întorc la chermeză, căci se vor întreba ce s-a întâmplat cu mine.

– La dracu', cu chermeza! exclamă. Vei rămâne aici și voi face imediat câteva clișee cu tine. Vreau să mă asigur că ieși bine în alb și negru, rezultatul este câteodată nesigur cu părul roșu. Acum, nu mai mișca. Promite-mi că nu pleci înainte să mă întorc eu. Vin imediat!

– Eu... nu știu... mă bâlbâi. Nu... cred că pot...

– Ai să faci ce ți-am spus, insistă. Nu te țin mult.

Traversă camera, ieși și închise ușa după el.

Privirea mea îl urmări și rămăsei ca împietrită de spaimă.

Ce extravagant! îmi spusei. Dar în același timp simțeam o plăcere stranie, căci îmi spusese că sunt frumoasă. Știam în secret că unele persoane o gândeau și mama îmi spunea des: „O să te faci foarte drăguță, Samantha. Tare aș vrea ca tatăl tău și cu mine să dăm un bal în onoarea ta. Tu ai să fii la fel de elegantă cum am fost eu la vârsta ta, în prima mea rochie de bal. (Apoi a adăugat suspinând:) Era o rochie din satin alb, cu garnitură de tul și cu boboci de trandafiri roz. Eram convinsă că nu era rochie mai frumoasă pe lume".

Vai! nici nu se putea pune problema cumpărării unei asemenea rochii și niciodată nu mi-am imaginat că s-ar putea da un bal în onoarea mea.

Dar acest bărbat bizar a zis că sunt frumoasă.

De fapt, nici nu mă mișcasem de când el a ieșit din cameră. Atunci, pentru a mă convinge că ceea ce a spus era adevărat, am înaintat până în dreptul oglinzii care era agățată pe perete, între două ferestre.

Mi-am dat seama că într-adevăr părul meu avea o culoare destul de uimitoare. Coafura mea nu era la modă. Îmi tăiasem eu singură câteva șuvițe de păr din părți, dar n-am avut curajul să mă ating de părul de la ceafă. Era ondulat natural și câteva bucle, prizoniere ale pălăriei, se îndreptau acum ca niște limbi de foc. Continuai să mă privesc și mă gândii că nu păream chiar așa de tânără și naturală cum credeam. Pe neașteptate

ușa se deschise și Giles intră. Avea un aparat de fotografiat în mână și un trepied sub braț. Își instală materialul bombănind:

– Detest să fac fotografii în afara studioului meu. Îmi place să-mi reglez lumina și să-mi aleg decorul. Eu te văd în fața unui decor argintiu sclipitor, sub o lustră de cristal. Te văd, de asemenea, întinsă pe o blană de tigru sau mai bine pe perne de mătase neagră, cu baloane albe suspendate în spatele tău.

– Vă vindeți fotografiile? îl întrebai.

– Desigur, am un contract permanent cu *Vogue*, dar toate celelalte reviste cer fotografiile lui Giles Bariatinsky și nu-ți ascund deloc că-mi oferă sume foarte importante.

Mă așeză, mă făcu să mă scol, să mă așez iar și chiar să mă lungesc pe covor. Eram foarte jenată, căci mă gândeam că cineva putea intra în cameră dintr-o clipă în alta și să se mire că mă vede în această poziție. Giles îmi dădea un ordin după altul și nu mă gândeam decât să-l ascult, cu tot regretul că nu sunt acolo unde mă chema datoria, adică la chermeză.

În sfârșit, după ce luase în jur de vreo sută de clișee, mă întrebă:

– Când vii la Londra?

- Să vin la Londra? repetai.

– Te angajez ca manechin. Ești exact genul de fată pe care o caut de ani de zile. Am deja o blondă remarcabilă și o

foarte frumoasă brunetă, așa că voi putea să-mi completez evantaiul de culori cu tine.

– Este imposibil. Eu locuiesc aici.

– Nu fi stupidă! Nu vei putea să-ți petreci viața la Puddleduck sau nu știu cum numiți acest colț pierdut în care suntem!

Acest nume burlesc dat satului nostru mă făcu să râd, dar răspunsei foarte serios:

– Viața mea e aici, trebuie să mă ocup de tatăl meu, și de altfel el nu mă va lăsa niciodată să plec la Londra.

– Am să-i vorbesc, zise Giles, vino cu mine.

Își apucă aparatul și trepiedul și plecarăm.

Am învățat mai târziu că atunci când Giles spunea: „vino sau veniți“ pe acel ton, trebuia ascultat.

Îmi luai pălăria în goană.

– Nu avem nici un minut de pierdut, îmi spuse. (Apoi adăugă, privindu-mi pălăria:) Arde imediat această oroare. Nu pot suporta să o văd.

3

Când văd ce am devenit astăzi, îmi este greu să-mi amintesc cum eram când Giles m-a văzut prima dată.

Rochia de la Hartnell pe care o port se compune dintr-o fustă de tul topaz pe care sunt cusuți crini tigrați cu petale sclipitoare.

Este decoltată în spate până la talie și fața este garnisită cu broderii topaz și aur, asortate cu părul meu.

Toate rochiile de seară sunt frumoase în această toamnă. Ele coborară foarte jos în spate, aproape să atingă solul în timp ce în față lasă să apară gleznele.

Giles a cerut să mă tund când am ajuns la Londra, dar acum părul meu coboară jos pe umeri formând o mare buclă care are suplețea valului.

Pare foarte seducător, cel puțin așa spun toți cronicarii de modă. Toate descrierile pe care le-au făcut despre mine încep așa:„Seducătoarea Samantha Clyde“ sau „enigmatica Samantha Clyde“.

Câteodată adaugă și câte o notă de romantism: „Samantha Clyde, un foc care se consumă“ sau „misterioasă ca negurile munților“...

Înțeleg acum privirea pe care i-am aruncat-o lui Giles în ziua în care ne-am cunoscut și pe care ziariștii o numesc „privirea enigmatică a Samanthei“. Mă găsesc chiar „exotică“ pentru că pleoapele mele sunt pe jumătate închise. De fapt, eu le închid pe jumătate mai mult din timiditate, decât din cochetărie, dar, bineînțeles, presa ignoră acest detaliu. Trec drept o femeie care vrea să placă, dar nu este adevărat. Sper ca Giles să fie mulțumit de mine astă-seară. Câteodată este foarte necuviincios, în special când crede că nu-mi vine bine culare sau cutare rochie. Dar, Hartnell este absolut sigur că

rochia „Crinul tigrat“ - acesta este numele ei - este făcută exact pentru mine, căci o port la prezentarea colecției lui.

Într-o zi voi scrie o carte, va fi istoria vieții mele. Voi povesti acolo toate lucrurile ciudate care mi s-au întâmplat și pe care o voi numi „Spune da, Samantha“ căci asta mi se repetă mereu.

Prima persoană care mi-a spus asta a fost Giles, când veneam de la castel spre standurile chermezei.

– Îi voi spune tatălui tău că trebuie neapărat să te duc la Londra. Vrei să vii, nu-i așa?

Cum nu răspundeam, el insistă:

– Trebuie să vii, nu poți să rămâi în acest sat până la sfârșitul zilelor tale. Spune da, Samantha, și să plecăm.

Cinstit vorbind, nu-mi lăsa nici o șansă de a spune nu. Când am ajuns la standul meu, tata plecase acasă cu primele încasări ale după-amiezii.

– Va fi înapoi într-o clipă, spuse una din vânzătoare.

Dar Giles nici nu vru să audă.

– Arată-mi drumul spre casa parohială, îmi spuse el. Plecarăm în direcția satului.

– Pentru ce locuiți la castel? l-am întrebat, moartă de curiozitate. (Crezând că sunt prea indiscretă, m-am grăbit să adaug:) Prietenii lady-ei Butterworth sunt de obicei mai în vârstă.

– Astă-seară se dă o mare serată în profitul unei opere de caritate la Cheltenham, răspunse. Contesa de Croome, care

este președintă, a insistat ca toate prietenele ei londoneze care locuiesc prin împrejurimi să asiste.

Pentru asta era doamna Butterworth atât de agitată. De mult timp încerca să se apropie de lady Croome. Mă întreb dacă după această serată aceștia o vor număra printre prietenii lor.

Casa parohială era vecină cu biserica, ridicată în epoca victoriană pe ruinele unei clădiri existente în perioada cuceririi normande.

Întotdeauna am detestat interiorul acestei biserici pentru că detest tot ce e urât, din fragedă copilărie.

Insistența lui Giles de a mă duce la Londra mă speria. Nu puteam crede că tinea atat la asta sau că tata mă va lăsa să plec.

Îl găsirăm pe tata, așezat la biroul lui în curs de a număra banii. Nu ridică nici măcar capul și, crezându-mă singură, spuse simplu:

Sunt ocupat, Samantha. Poți să-mi aduci o ceașcă de ceai?

Se întoarse și când îl văzu pe Giles, atât de elegant în camera mobilată așa de modest, se ridică, nu fără ezitare.

Mă numesc Giles Bariatinsky și stau la castel. Aș vrea să vă vorbesc câteva clipe, domnule vicar.

Tata mă privi cu stupefacție în timp ce mă îndreptam spre ușă.

– Aș vrea ca Samantha să asiste la discuția noastră, spuse Giles.

L-am văzut pe tata ridicând din sprâncene, căci găsea fără îndoială straniu că Giles îmi spunea pe nume. La Poolbrook era obiceiul de a nu chema oamenii cu prenumele lor decât dacă îi cunoșteai de mult timp.

– Vă rog, luați loc, dómnule Bariatinsky, spuse tata.

Giles se așeză pe marginea unui fotoliu.

– Aș vrea să spun, domnule vicar, că fiica dumneavoastră este una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut și că va face minuni în profesia pe care o întrevăd pentru ea.

Săracul tata! Părea amețit de această declarație. Dar Giles nu îi lăsă timp nici cât să-și recapete respirația și continuă explicându-i că la Londra se căutau tinere femei fotogenice cu corp potrivit, pentru a purta rochiile celor mai mari case de modă. El preciză că fotografiile lor apăreau în cele mai mari reviste-magazine. Ele, aveau, între altele, posibilitatea să fie alese pentru a participa la prezentările celor mai mari colecții de modă.

– Case ca Molyneux, Revelle și Hartnell au propriile lor manechine, dar când își prezintă colecțiile angajează personal suplimentar (mă privi și continuă:) Eu conduc o agenție, al cărui proprietar sunt. Am actualmente două manechine, dar cerințele depășesc posibilitățile. De aceea vreau s-o angajez pe fiica dumneavoastră.

Giles făcu o mică pauză în timpul căreia tata nu putu pronunța nici măcar un singur cuvânt.

O voi plăti cu patru lire pe săptămână tot anul. Între altele, ca va putea câștiga între zece și cincisprezece lire după fiecare prezentare în străinătate din care va păstra jumătate.

Tata păru zăpăcit la auzul unor sume așa ridicate, atunci când el de-abia reușea să aibă trei sute de lire pe an din care plătea și impozitele parohiei.

Este posibil? întrebă în sfârșit.

Asta este o estimare foarte modestă a ceea ce poate face dumneavoastră să câștige, răspunse Giles. Îmi imaginez că în curând câștigurile ei vor fi mult mai mari. Desigur că va avea și cheltuieli.

Dar unde va locui? întrebă tata.

Eram mirată că nu a respins fără să discute propunerea lui Giles. Și înainte ca Giles să răspundă, el adăugă iute:

Nici nu se pune problema ca Samantha să stea singură, în plus are numai optsprezece ani și a trăit până acum sub protecția mea.

Înțeleg asta, spuse Giles.

În consecință, continuă tata, mi-e teamă că trebuie să vă refuz propunerea, domnule Bariatinsky. Eu sunt sigur că dacă mama Samantheі ar trăi încă, ar fi de părerea mea. Londra nu este fără pericole pentru o fată de vârsta ei.

În acel moment încă nu eram sigură că propunerea lui Giles era cu totul sinceră. Nu puteam să nu mă împiedic să gândesc că era prea atrăgătoare ca să fie adevărată.

Poate inventase toate astea ca să-și bată joc de noi sau era nebun, așa cum am crezut mai devreme.

Dar acum, resimțeam un profund regret că nu pot merge la Londra. Eram dezolată că trebuie să rămân la Poolbrook, să continuu să port rochii demodate și să-mi confecționez pălării. Mi se părea că niciodată nu mi se va mai spune că sunt frumoasă. Dar însemna că nu-l cunoști pe Giles ca să crezi partida pierdută. Eu încă nu știam că el își atingea întotdeauna scopul propus.

– Vă înțeleg sentimentele, domnule vicar, spuse el pe un ton conciliant, dar nu credeți că sunteți puțin egoist?

– Egoist? repetă tata stupefiat.

Cel mai mare orgoliu al lui era fără îndoială de a fi considerat omul cel mai puțin egoist. Își petrecea viața gândindu-se la alții.

– Numiți acesta noroc, destin, șansă, continuă Giles, dar aveți o copilă încântătoare. Credeți că este bine să privați restul lumii de compania ei, păstrând-o numai pentru dumneavoastră? Credeți că este rezonabil s-o îngropați în acest colț ignorat de restul lumii? (Făcu o pauză și continuă mai încet:) Nu este scris în Biblie că nu trebuie „ascuns adevărul sub obroc“? Cea mai frumoasă reușită a dumneavoastră, domnule vicar, a fost că ați dat naștere celei mai frumoase creaturi.

– Asta așa e, adeveri tata convins.

Ei continuară să mai discute, dar îmi dădeam seama că tata era contrariat de ideea că Giles l-a putut crede o singură clipă egoist și capabil de a-mi bara drumul spre o mare carieră. Giles desfășura toate argumentele de care dispunea până când ultimele rezistențe ale tatei se sfărâmară.

– Samantha nu va fi lăsată de capul ei, promise el. Cunosc o pensiune pe care o recomand tuturor angajatelor mele. Proprietara este una dintre prietenele mele și puteți conta pe ea. De altfel, vă pot asigura că Samantha nu va avea timp să se distreze.

În final, îi auzii pe tata spunând cu o voce învinsă:

– Când vreți ca Samantha să înceapă lucrul?

– Imediat, răspunse Giles fără grabă, vreau să zic, cel mai târziu săptămâna viitoare. O iau cu mine la Londra, mâine seară.

– Este imposibil, spuse tata în același timp cu mine.

Atunci Giles respinse toate argumentele noastre, unul câte unul, cu o încăpățânare care ne duse la capitulare.

Nu am nimic cu ce să mă îmbrac, murmurai, când am rămas fără argumente.

Nu-ți vei cheltui banii ca să-ți cumperi toalete în genul celei pe care o porți acum! îmi spuse. Voi avea grijă ca imediat ce ajungem la Londra să fii cum se cuvine îmbrăcată. (Aruncă o privire tristă la rochia mea de muselină.) De îndată ce vei capata câteva noțiuni de bun gust, îți va fi foarte ușor să alegi

singură. Acceptai cu umilință felul în care îmi critica rochia mea cea nouă pentru care pusesem atâta suflet și muncă. Totuși știam că avea dreptate și în același timp eram speriată la gândul a tot ce mai aveam de învățat.

4

Giles va fi aici dintr-un moment în altul. Mă voi duce să-l aștept în salon. Avantajul de a avea un apartament la parter este că nu ai nevoie să-ți faci vizitatorii să te aștepte, căci îi vezi venind sau poți eventual să nu le dai drumul să intre.

De fapt, singura persoană care a intrat aici, și a stat mai mult a fost Pierre, care a venit să-mi agațe tablourile sosiste de la presbiteriu o dată cu mobila.

Este liniștitor să ai în jurul tău lucruri pe care le-ai cunoscut dintotdeauna, chiar dacă unele sunt voluminoase, cum ar fi marele pat de abanos care ocupă o bună parte din cameră.

Dar nu puteam să-l las la tata. L-am văzut de cum am deschis ochii și, de altfel, în el m-am născut. Îmi aduc aminte că atunci când eram copil, mă cățăram în el, în mijlocul nopții pentru a-i spune mamei:

-- Este o fantomă în camera mea, mamă!

– Hai, Samantha, glumești, nu există așa ceva, îmi răspundea cu o voce dulce pentru a nu-l trezi pe tata care dormea lângă ea.

– Dacă nu este o fantomă, este un mare spiriduș.

– Tu știi bine că este zgomotul țevilor.

– Da... dar mi-e frică.

Și aceasta, desigur că îmi dădea dreptul să mă instalez între tata și mama și dormeam dusă.

În acele momente mă simțeam într-o siguranță deplină. Câteodată mă întreb dacă aș simți același lucru întinsă lângă David. Dar prefer să nu mă mai gândesc...

Să-mi mai pudrez puțin nasul și să mă apropii de fereastră să văd dacă vine Giles. În fond, m-am pudrat destul. Îmi amintesc că David mi-a spus odată:

– Îmi place năsucul tău atât de mândru, Samantha.

Am simțit atunci un fior neobișnuit prin tot corpul. Apoi a adăugat puțin zeflemitor:

– Păcat că este atât de drept, ca și principiile tale!

Așa încât, în loc să mă simt flatată, am simțit o mare descurajare și poftă să plâng.

Dar toate astea s-au terminat acum. M-am hotărât să-mi schimb atitudinea față de bărbați. Cel puțin, sper că voi reuși.

Nici un semn de la Giles. Am să mă așez lângă ușă, astfel încât, de cum voi vedea mașina, să ies și să-i fac semn cu mâna.

Cu siguranță, mă simt bine aici la mine, și mi plac toate aceste obiecte familiare. Nu cred că m-aș putea lipsi de ele. Îmi este egal dacă Giles sau alții le-ar găsi mediocre, singurul lucru pe care îl vreau este ca ei să nu facă astfel de comentarii în fața mea.

5

– Ah! În sfârșit, iată-l! Putem să mergem la această serată, de care mă tem atât. Mă întreb dacă aș putea pleca înainte să se termine. Giles va fi obligat să rămână până la plecarea ultimilor invitați, dar voi găsi poate pe cineva care să mă conducă cu mașina.

Când Giles nu vorbește, înseamnă că este prost dispus. Asta îmi convine, căci nici eu nu am nimic de spus.

Mașina lui este foarte confortabilă. Cu siguranță, Hispano Suiza sunt mașini fascinante, dar Bentley rămân mașinile mele preferate.

Toți tinerii moderni au una, de asta și sunt numiți *Bentley Boys*. Prima dată când m-am dus cu un Bentley, m-am simțit superbă și importantă. Simțeam o înfiorare când mergeau așa iute, tot mai iute.

Bentley-ul lui David ne ducea într-o lume care era numai a noastră. Era ca un car tras de cai aprigi în care noi puteam să ne ascundem fără să ne găsească cineva.

Acea mașină era un loc secret, populat de visurile noastre ca un nor pe care pluteam deasupra oceanului uman.

Era un paradis pe roți în care am descoperit pentru prima dată ce înseamnă să tremuri fără încetare.

6

În cursul primelor săptămâni, totul mi s-a părut zdrobitor, pur și simplu pentru că totul era nou pentru mine. Mergeam din surpriză în surpriză.

Prima, adevărata surpriză a fost când tata a acceptat să mă lase să plec la Londra. Două minute mai târziu, Giles ne-a părăsit cu un surâs de satisfacție, căci își atinsese scopul. Atunci tata a încercat să-și exprime neliniștea.

– Sper că nu am comis o greșeală, Samantha, repeta fără încetare.

La sfârșitul chermezei, el se reîntorsese acasă, pentru a lua trista cină pe care i-o preparase doamna Harris. Când se așeză la masă părea atât de preocupat, încât spusei cu o voce aproape imperceptibilă:

– Dacă nu vrei să merg, tată... rămân cu tine aici.

– Nu, Samantha, răspunse tata, trebuie să mergi. Domnul Bariatinsky are dreptate când spune că este pentru tine o ocazie să descoperi lumea și să evadezi din Poolbrook.

– Nu sunt sigură că vreau să evadez, spusei.

– Ei bine, dacă nu ai să fii fericită, poți oricând să te întorci.

– Desigur, spusei, și de cum voi câștiga destui bani, vom cumpăra o nouă mașină de gătit, astfel torturile noastre să vor coace fără să se ardă!

Tata, așa cum mă așteptam, râse auzindu-mă glumind. Dar când se așeză la masa de lucru, începu să-și răsfoiască fără sens hârtiile, fapt ce dovedea la el o mare agitație.

După câteva minute îmi spuse:

– Tare aș fi vrut ca mama ta să fie aici, pentru a avea o discuție cu tine, Samantha.

– Despre ce? îl întrebai.

– Apropo de plecarea ta la Londra. Îți dai tu seama, micuțo, că te vei confrunta cu dificultăți și cu tentații a căror existență nici măcar nu o bănuiești.

– Ce fel de tentații? întrebai cu toată inocența.

Tata nu mă privea și înțelesei că această chestiune îl jena.

– Ei bine, mai întâi tu ești foarte drăguță, Samantha, și presupun că mulți bărbați ți-o vor spune.

– Dar nu văd nimic rău în asta!

– Nu, nu, desigur, dar nu vreau să-ți pierzi capul și să te porți urât.

– Nu văd de ce ar trebui să mă port așa? Încerc întotdeauna să fac lucrurile așa cum mama ar fi dorit să vadă că le fac.

– Da, știu asta, tu ești o copilă adorabilă, Samantha, dar la Londra purtarea ta poate să se schimbe.

Spuse acest lucru pe un ton atât de straniu, încât înțelesei că-mi ascundea ceva.

– Ce vrei să spui, tată?

– Încerc numai să te pun în gardă. Este foarte ușor pentru o tânără s-o apuce pe căi greșite, mai ales când este frumoasă.

– Vrei să spui că bărbații or să-mi facă curte?

– Sper, Samantha, că într-o zi vei iubi un bărbat și că te vei căsători și vei fi fericită, așa cum a fost mama ta cu mine. După cum știi, în tinerețea ei a avut ocazia să se mărite cu bărbați mult mai bogați și cu mult mai importanți decât mine. Dar, de cum ne-am întâlnit, noi am înțeles că eram făcuți unul pentru altul.

– Aș fi atât de fericită dacă mi s-ar întâmpla același lucru!

– Sper, fiica mea, mă voi ruga pentru asta. Dar aș vrea ca tu să aștepți bărbatul care va conta cu adevărat în viața ta.

– Eu sunt sigură de un lucru, tată: niciodată nu m-aș putea mărita cu cineva pe care să nu-l iubesc.

– O sper din inimă, dar ce vreau să-ți spun, este că bărbații nu-ți propun întotdeauna căsătoria.

Mă gândii o clipă, apoi spusei:

– Vrei să spui că ar avea poftă să mă sărute fără să mă iubească cu adevărat.

– Cam așa, da.

Sper, cel puțin, că voi ști să le descopăr intențiile. Nu fi atât de neliniștit în privința mea, tată, sunt sigură că am să știu să mă descurc.

Eram convinsă de asta până în clipa în care am ajuns la Londra și am descoperit vârtejul în care te antrenează acest oraș.

Timp de câteva zile am avut impresia că sunt o insectă neînsemnată.

Giles m-a condus până la Londra, dar fiind atent la circulație, a vorbit foarte puțin pe drum. Odată ajunși, mă conduse imediat la pensiunea despre care îmi vorbise.

Aceasta se găsea în cartierul South Kensington. Proprietara, care părea foarte impresionată de personalitatea lui Giles, era o femeie în jur de patruzeci și cinci de ani cu un aer mai curând sever. Ea se arătă foarte prevenitoare când el îi spuse că-i aducea o nouă pensionară.

– Domnișoara Clyde vine de la țară, spuse el. I-am promis tatălui ei, care este vicar, că voi veghea asupra ei să nu i se întâmple nimic rău.

– Dar nu se va întâmpla nimic, domnule Bariatinsky, spuse doamna Simpson cu hotărâre. Domnișoara va fi foarte fericită în mica noastră comunitate.

După pleçarea lui Giles, mă invită să urcăm împreună la etaj și îmi arătă o cămăruță murdară, ce dădea spre o curte întunecoasă, spunându-mi că pot s-o ocup pentru douăzeci și cinci de șilingi pe săptămână în care intra și micul dejun.

– Noi nu servim decât cina, care este excelentă, căci mulți dintre pensionarele noastre iau dejunul acolo unde

muncesc. Există un salon în care vă puteți primi prietenii, căci mă înțelegeți, ei nu pot fi admiși în camera dumneavoastră.

A spus „prietenii“ pe un ton foarte bizar, și eu mă gândeam că nimeni nu ar fi încântat să-mi facă vizită într-un loc atât de puțin primitor.

Dar nu am răspuns nimic și doamna Simpson continuă pe un ton mai sever:

În plus, nu țin deloc să văd bărbați în salon după ora zece seara. Este clar, nu?

Da, desigur, răspunsei. Dar, cum nu cunosc pe nimeni la Londra, nu aștept vizite.

Îmi aruncă o privire rece, ca și cum ar fi crezut că mint, apoi coborî pentru a i spune portarului să-mi aducă bagajele sus.

Mi am desfăcut valizele și m-am așezat pe pat. De cum mă întinsei, în întuneric, pe salteaua tare, simții cum mă cuprinde dorul de casă și avui senzația că nu voi ajunge prea departe cu aventura mea. Aș fi preferat să dorm în patul meu, atât de confortabil, știind că principala mea sarcină de a doua zi consta în a mă trezi destul de devreme ca să-i prepar micul dejun tatălui meu și să deretic prin casă.

Imediat îmi dădui seama de ridicolul situației mele. Cum puteam eu, Samantha Clyde, să cred că există la Londra cineva care ar putea să mă găsească atrăgătoare sau drăguță? Eram sigură că atunci când Giles va developa filmele, mă va găsi oribilă! Dintr-o dată m-am simțit profund deprimată.

7

Zilele următoare au fost îngrozitoare.

A doua zi, dimineață, m-am dus la studioul lui Giles și am fost prezentată secretarei sale.

Domnișoara Macey, o femeie slăbuță, aparent simplă, purta ochelari care-i accentuau aerul autoritar.

Ea se adresa lui Giles cu un anumit ton, iar mie cu unul total diferit. Părea că ne disprețuiește, pe mine și pe celelalte două manechine, dar Mélanie și Hortense mi-au mărturisit mai târziu, că asta se datora faptului că era teribil de îndrăgostită de Giles și nu putea suporta ca o femeie să se apropie de el. Ea făcea întotdeauna perfect tot ceea ce el îi cerea. De exemplu, când el îi ceru să meargă să cumpere hainele pe care trebuia să le port, ea reveni cu rochii și ansambluri de un gust desăvârșit.

Mélanie era blondă, cu o față de bebeluș, care o făcea să semene cu un înger coborât din bradul de Crăciun.

Giles realizase cu ea niște poze minunate. Din nenorocire, Mélanie avea o limbă ascuțită și câteodată avea răspunsuri acide.

Hortense era o brunetică pe care o găseam teribil de încântătoare. Era prea indolentă pentru a se supăra pe cineva și nu se gândea decât să doarmă.

– Sunt epuizată! spunea în fiecare dimineață când ajungea la studiou.

Se lăsa atunci să cadă într-un fotoliu și închidea ochii. Acest lucru îl înfuria de fiecare dată pe Giles.

Între ședințele de pozat, am descoperit că trebuia să îndeplinim diverse treburi mărunte care ne țineau constant ocupate. Trebuia să triem imprimatele, să o ajutăm pe domnișoara Macey să le împacheteze, să răspundem la telefon și să facem o serie de lucruri „care nu aveau nici o legătură cu lucrul nostru", cum spunea Mélanie.

Personal, aceasta nu mă deranja, dar Mélanie spunea că Giles este un exploatator hotărât să stoarcă tot ce e mai bun din salariații lui, asta pentru că era turbată de necaz că trebuia să-i dea jumătate din ce câștigau ele în afară. Cu toate acestea, cu mine a fost foarte drăguț în privința hainelor mele. Eu am plătit o parte, iar restul cheltuielilor îmi vor fi oprite din salariile viitoare. Pentru prima dată aveam banii mei și mă simțeam grozav de bogată.

Înainte de plecarea mea, tata îmi dăduse cinci lire în bilete și un cec pentru a scoate alte cincisprezece lire.

– Dar este prea mult, i-am spus foarte mirată.

– Nu vreau să nu ai bani, Samantha, îmi răspunse. Va trebui să păstrezi întotdeauna destui să-ți poți cumpăra, la nevoie, un bilet de întoarcere.

– Dar n-am să cheltuiesc niciodată douăzeci de lire!

– Îți vei da curând seama că la Londra douăzeci de lire nu înseamnă mare lucru.

Dar o astfel de sumă depășește mijloacele tale, tată!

– Am făcut o mică provizie pentru cheltuieli neprevăzute și cred că asta este una dintre ele.

Sub masca jovială și dincolo de cuvintele încurajatoare, simțeam cum încerca, cu dificultate, să-și ascundă durerea pe care i-o pricinuia plecarea mea.

Am râs la rândul meu și i-am promis că-i voi restitui acești bani imediat ce am să adun milioanele promise de Giles!

– Vreau ca șederea ta la Londra să fie plăcută, îmi spuse tata. Îmi dau seama acum cât de neinteresanți ți-au părut toți acești ani petrecuți la Poolbrook. Nu mi-am dat seama că ești tânără și că dorești poate și altceva decât reuniunile parohiale pe care le organizam la ora ceaiului.

– Nu vorbi așa, tată, mă faci să plâng. Am fost fericită, foarte fericită aici și n-am avut, ca să zic așa, nici un chef să plec aiurea. Să nu fii surprins dacă mă vezi întorcându-mă peste o săptămână.

– Va trebui ca tu să hotărăști, Samantha, dar dacă ceva nu va fi în regulă, promite-mi că te întorci imediat.

– Dar ce vrei să spui cu „dacă ceva nu va fi în regulă“?

– Dacă ai să fii... nefericită sau ai să-ți pierzi slujba, de exemplu.

Aveam impresia că nu acestea erau singurele necazuri pe care el le întrevedea, dar nu am reușit să găsesc mijlocul să aflu mai mult. Am așteptat amândoi în tăcere sosirea lui Giles.

Înainte de a veni la Londra nu aveam nici o idee despre celebritatea lui Giles în profesia sa. Fără îndoială că el avea un nume „celebru“, cum se spune.

– Sunteți într-adevăr manechin la Giles Bariatinsky? mă întrebau la recepții.

Sau încă:

Nu mă mir că Giles Bariatinsky a ținut să vă fotografieze, căci el nu fotografiază decât femeile frumoase!

Se spunea că femeile urâte îi ofereau sume considerabile ca să le fotografieze, facându le astfel geloase pe prietenele lor, dar am descoperit ca aceste afirmații erau false. Cum spunea Melanie: „Trebuie să fii un mare artist ca să realizezi portrete incantatoare unor femei al căror chip seamănă cu partea din spate a unui taxi“.

Nu mi a trebuit mult să descopăr că ședințele de pozat ale lui Giles însemnau „muncă“. Proiectoarele degajau o căldura aproape insuportabilă și i se întâmpla să lucreze la o poză ore în șir, pentru a obține exact ceea ce voia. Era la fel de greu ca și prezentarea de modă.

Am crezut întotdeauna că manechinele pe care le vedeam în magazinele de specialitate aveau o meserie plăcută. Aveam să aflu foarte iute că mă înșelasem. Trebuia să îmbraci poate douăzeci de rochii în cursul unei prezentări, apoi începeai din nou, în caz că sosea un nou client.

Curios că tocmai domnișoara Macey îmi dădu primele sfaturi pentru a-mi corecta mersul.

Existau școli de manechine, dar Giles credea că era o cheltuială inutilă.

– Dacă ești grațioasă din fire, Samantha, îmi spunea el, îți ajunge să înveți câteva mici trucuri, iar cu mersul și cu ținuta ta le vei întrece pe toate.

Părea ușor, dar mi-au trebuit ore de repetiții înainte ca Giles și domnișoara Macey să fie mulțumiți.

Mă simțeam neîndemânatică și vulgară, dar Hortense mi-a spus că ei i-a trebuit mult mai mult timp și că Giles amenința că o dă afară, fiind prea înceată. Acest lucru m-a încurajat, dar, când le-am văzut pe fete defilând în timpul primei prezentări, mi-am dat seama cât erau de grațioase și cum făceau din fiecare rochie un vis al eleganței.

Nu am întârziat să aflu că noi nu lucram numai în timpul zilei, ci câteodată și seara. Manechinele lui Giles trebuiau să fie prezente la unele cocteiluri, pentru a prezenta rochiile descrise în presă. Când, la sfârșitul acestor reuniuni mondene, câțiva domni încercau să ne invite la cină, trebuia, după părerea Hortensei, să le acceptăm invitația.

Giles alesese pentru mine modelele celor mai mari croitori: Pacquin, Revelle, Molyneux și Hartnell.

Erau desigur rochii din sezonul precedent pe care ei erau gata să le cedeze pentru câteva lire. Totuși ele aveau un farmec de nedescris care îi făceau pe oameni să întoarcă după mine capul.

În unele ocazii, mi s-a întâmplat să împrumut de la aceste case chiar modele ale sezonului în curs.

Toate aceste prezentări erau foarte obositoare nervos, căci îmi era mereu teamă să nu-mi pătez sau să agăț rochia și această grijă mă împiedica adesea să petrec o seară plăcută. În plus, Hortense îmi povestise o întâmplare care mă obseda. în cursul unei serate, un vecin de masă i-a vărsat un pahar cu vin pe rochie. Casa de modă de unde venea această rochie a cerut să i se ramburseze costul ei, și i-au trebuit mai multe luni să-și achite datoria.

Nu-mi plăcea să împrumut rochii, dar Giles mă obliga, deoarece voia să fiu cea mai admirată.

Trebuie spus că fotografiile pe care mi le făcea erau fabuloase. Am fost agreabil surprinsă când le-am văzut pentru prima dată în *Vogue* și domnișoara Macey mi-a spus cu un aer mulțumit ca toate celelalte reviste și publicații de modă le ceri. M-am gândit la început să trimit un exemplar tatălui meu, pentru a-i arăta cât eram de frumoasă; dar nu am făcut-o, temându-mă să nu îl necăjesc. Nu mai semănam deloc cu Samantha pe care o știa el. Păream cochetă și misterioasă, de o frumusețe sofisticată, aproape exotică și câteodată destul de exagerată.

Bărbații care mă invitau erau obișnuiți să ofere orhidee, pentru că găsesc că este floarea care îmi seamănă cel mai mult.

Mie personal nu-mi plac orhideele: nu au nici un parfum și le găsesc fără căldură și fără suflet.

Desigur, niciodată nu le-am spus asta admiratorilor mei și, la început când veneam acasă cu orhidee, le aranjam cu grijă în vas. Mai târziu am început să le arunc și când puteam, cumpăram câțiva trandafiri de la negustorul ambulant din colțul străzii.

Nu reușesc să-mi amintesc care a fost primul bărbat care a încercat să mă sărute când m-a condus acasă.

Toți tinerii ofițeri din „Corpul de gardă“ găseau să era o onoare să fie văzuți în compania unui manechin al lui Giles Bariatinsky.

Mélanie și Hortense m-au prezentat unora dintre ei, și aceștia la rândul lor mi-au făcut cunoștință cu prietenii lor. Astfel că, după o săptămână, cunoșteam mulți bărbați din Londra.

La început eram stânjenită să cinez singură cu un bărbat, eram timidă și preferam ca acesta să le invite și pe Mélanie și pe Hortense. Dar într-o seară, un tânăr pe care Mélanie îl plăcea, mă preferă și asta o înfurie. Apoi, colegele·mele nu mai voiră să ieșim împreună și mă găsii în fața alternativei de a ieși singură sau de a rămâne la pensiune. Dar această ultimă soluție mă îngrozea și preferam să fac orice pentru a evada din acestă închisoare. Toți bărbații care mă conduceau acasă încercau întotdeauna să mă sărute. Acest lucru mă surprindea, căci întotdeauna crezusem că un bărbat te sărută numai dacă

te cunoaște de mult timp. Dacă bărbatul care mă invita avea mașină, el aștepta să ajungem în fața pensiunii, pentru a-și trece brațul în jurul gâtului meu și a-mi spune searbăd:

– Ești adorabilă, Samantha!

Am devenit expertă în a deschide portiera mașinii chiar înainte ca acesta să se oprească și să sar pe trotuar înainte ca partenerul meu să-și dea seama ce se întâmplă.

– Noapte bună, îi spuneam atunci.

– Așteaptă, Samantha! Așteaptă! striga el, deschizând portiera ca să coboare.

Mă ajunse din urmă când eram deja în fața ușii și sunam.

– Nu vrei să-mi spui bună seara? mă întreba el.

– Nu aici, răspundeam vioi.

Câteodată, portarul, care era tare bătrân, venea mai încet să deschidă ușa.

Trebuia să mă zbat puțin pentru a mă smulge din îmbrățișarea admiratorului meu, dar întotdeauna eram salvată în ultimul moment de deschiderea ușii.

– Noapte bună și mii de mulțumiri, îi spuneam bărbatului fofilându-mă prin deschizătura îngustă a ușii, reducând la zero eforturile pe care el le făcea ca să mă rețină.

Această tactică era ceva mai dificil de adoptat cu taxiurile, căci ușile lor erau mai greu de deschis. Dar bărbații care mă conduceau cu taxiul aveau în general mai puțină siguranță decât cei ce aveau o mașină proprie; în special un Bentley.

Ei începeau întotdeauna prin:

– Te rog, Samantha, lasă-mă să te sărut!

– Nu, răspundeam, nu vreau să mă săruți.

– Doar nu ai impresia că am să te cred, protestau ei.

– Spune da, Samantha, numai de data asta.

Câteodată urma o mică luptă în care rezistam și reușeam întotdeauna să evit acest sărut pe care nu îl doream... până când l-am întâlnit pe David. Dumnezeule, nu vreau să mă gândesc... dar nu mă pot împiedica. Este gravat în inima mea precum orașul Calais în inima reginei Mary... Acel minunat și de neuitat sărut.

8

Iată-ne, în sfârșit, în minunata locuință a familiei Meldrith din Grosvenor Square. Sper să nu fiu întrebată dacă l-am văzut de curând pe David.

Lady Meldrith poate să creadă că suntem inseparabili, pentru că l-am întâlnit la una dintre seratele ei. Dar poate că nici nu-și mai amintește și, dacă mă gândesc bine, nu văd pentru ce și-ar aminti ce s-a petrecut în iunie trecut.

Dintre toți oamenii pe care ea îi invita, de ce și-ar aminti tocmai de mine? Desigur, ea m-a invitat la cină de două ori după întoarcerea mea la Londra, dar de fiecare dată m-am scuzat în ultima clipă.

Nu puteam să mă întorc în această casă care îmi amintește de atâtea lucruri! Dar sunt sigură că mă invita doar pentru că

eram un manechin al lui Giles Bariatinsky. Nu am uitat holul de la intrare. Prima dată când am venit aici, l-am găsit foarte impresionant. Trebuie să fie o familie bogată.

Cred că domnul Meldrith este unul dintre marii patroni ai industriei sau ceva de acest gen. Statuile din marmură sunt splendide. Sunt sigură că lui Pierre i-ar plăcea, dar cred că le-a văzut deja.

Cu siguranță, tot ce există în această casă a fost expertizat cum se cuvine de Cristies (celebra casă de licitații din Londra). Personalul mi se pare stupid și pare să se plictisească.

Dacă într-o zi voi organiza vreo recepție, voi cere servitorilor mei să fie amabili și atenți cu oaspeții. Când servitorii te primesc la o serată cu rea-voință, îți vine să pleci. Dar cred că invitaților obișnuiți ai casei puțin le pasă de personalul gazdei lor. Mă întreb chiar dacă ei îi consideră ființe umane.

Lady Meldrith este ceea ce se numește „Café Society". Ea îi primește pe oamenii celebri și mai puțin celebri cu mult talent. Nu eu am inventat această expresie, dar o găsesc amuzantă.

9

Lady Meldrith nu putea face altceva decât să-l invite pe David la seratele ei, în momentul în care cartea lui făcea din el omul cel mai cunoscut din Anglia.

Eu am auzit vorbindu-se despre el pentru că toată lumea îi comenta cartea „Vulturii“.

Era un titlu straniu și înfricoșător care părea să fie pe buzele tuturor.

Pacquin, inspirat de cartea lui David, numise una dintre rochiile colecției lui „Vulturul“. Cartea se publicase în foileton în ziarele de duminică și între critici se ducea o bătălie feroce: unii îl lăudau, alții îl înfierau.

Îmi amintesc că în acel moment Giles îi ceruse domnișoarei Macey să-l aducă pe David pentru a-l putea fotografia.

– Știi unde locuiește? întrebă domnișoara Macey.

– N-am nici o idee, răspunse Giles. Uită-te în cartea de telefon sau încearcă pe la cluburi. Este cu siguranță membru la *White* sau la *Broodle*.

– Am văzut o fotografie de-a lui undeva, spuse Mélanie. Cred că era o poză făcută de Dorothy Wilding.

Spusese acest lucru cu unicul scop de a-l tachina pe Giles, căci era gelos pe Dorothy Wilding, în special când fotografia oameni celebri.

– Pune mâna pe David și fă-o iute, îi ordonă el secretarei.

– Dacă este bărbatul despre care cred eu că este vorba, mă îndoiesc că va accepta să pozeze.

– După Mélanie, portretul lui a fost deja făcut, răspunse Giles.

Îi adresă Mélaniei o privire întrebătoare și aceasta spuse cu timiditate în glas:

– Poate că m-am înșelat. Poate că este un altul sau un fotoreporter oarecare.

Nu prea eram atentă la conversație căci în acel moment nu mă interesa David Durham. Dar cum Giles părea interesat, o întrebai pe domnișoara Macey imediat ce plecă Giles:

– Cine este acest scriitor?

.– Este unul dintre așa-numiții *tineri furioși*, îmi răspunse. Cele două cărți deja apărute au făcut să se vorbească despre el, dar nu erau nimic în comparație cu asta.

Era așa de nervoasă că trebuia să-l caute pe David Durham încât nu i-am mai pus o altă întrebare.

De un lucru eram sigură, că n-am să-l întâlnesc niciodată. De la sosirea mea la Londra nu m-am întâlnit cu nici o persoană importantă. Bărbații cu care mă vedeam erau aproape toți tineri care nu se gândeau decât la dans, să conducă o mașină grozavă, să facă parte din „Corpul de gardă“ sau să ia parte la „parada militară“. Ei își petreceau timpul povestindu-și ce a spus colonelul lor la popotă.

Erau foarte veseli și-mi plăcea mult să dansez cu ei, dar nimeni - nici chiar fiica vicarului din Poolbrook - nu i-ar fi considerat o mare inteligență!

Îmi imaginam că David Durham era destul de impresionant, dar era puțin probabil că va veni la studiou și că îl voi întâlni. Chiar dacă ar veni, Mélanie ar face orice să-l

acapareze și să-l păstreze pentru ea. De multă vreme dorea să meargă la o reuniune mondenă la Ascot. A vorbit despre asta toată săptămâna trecută și era furioasă că nimeni nu o invitase. Ea cunoștea un baronet pe jumătate ruinat și reuși cu ajutorul lui să-l întâlnească pe lordul Rowden. Se întorsese absolut încântată.

– Lordul Rowden ne va duce acolo cu diligența, vă dați seama? Oaspeții lui sunt cei mai distinși și trebuie să mă îmbrac cu ceva tare șic.

– Ai face mai bine să te ferești de domnii ăștia, îi atrăsese atenția domnișoara Macey.

– Pentru ce?

– O vei afla în curând!

– Sunt perfect capabilă să mă apăr, spuse cu un aer important.

– Sunt convinsă, îi spuse aspru domnișoara Macey.

Secretara lui Giles nu se împăca prea bine cu manechinele. Cu toate acestea, eu nu am avut niciodată vreun schimb de cuvinte cu ea.

Mélanie reuși să-și atingă scopul. Se duse la Ascot cu toți acei prețioși invitați și se reîntorsese foarte mulțumită, având în buzunar douăzeci de lire câștigate la curse.

– Este foarte ușor să câștigi cu banii altora, remarcă domnișoara Macey cu amărăciunea ei obișnuită.

– Cunoașteți pe vreunul atât de prost ca să facă asta? o întrebă Mélanie privind-o drept în ochi.

A fost săptămâna marilor curse de la Ascot când lady Meldrith a dat una din marile ei recepții. Cu această ocazie ei l-au invitat pe Giles rugându-l să vină cu unul dintre manechinele lui.

Cum Mélanie era ocupată și era deja cunoscută, mă luă pe mine.

– Îți trebuie o rochie pentru cocteil, îmi spuse. Vom merge la Pacquin și voi cere să-ți împrumute un model senzațional. O recepție acasă la Meldrith este cel mai sigur mijloc de a ne asigura publicitatea.

M-am dus imediat la Pacquin și le-am spus că Giles dorea să-mi împrumute unul dintre modelele lor. Era o rochie din lamé argintiu, asortată cu un turban verde-smarald cu fire argintii. Niște cercei enormi care imitau smaraldul completau ansamblul. Mi se părea o ținută prea fantezistă și dificil de purtat, dar Giles părea încântat.

– Am să te fotografiez înainte să înapoiezi rochia, îmi spuse. este exact genul de fotografii pe care *Vogue* le prezintă cu plăcere.

Dar nici entuziasmul lui nu reușea să-mi micșoreze teama atunci când urcam vasta scară a casei Meldrith și pătrundeam în imensul salon de la primul etaj.

Cu toate că venisem destul de devreme, mi se părea că toți invitații erau deja acolo și că zgomotul era asurzitor. Era o orchestră și pe cei câțiva metri pătrați de parchet rămași liberi, câteva perechi dansau. De altfel, la acea epocă, la

Londra, oamenii dansau tot timpul. Unii ziariști scriau că oamenii dansează dimineața, de cum au terminat micul dejun.

Orchestra, care se compunea dintr-un pian, un saxofon și o baterie, cânta în surdină în cealaltă extremitate a camerei.

Unele perechi evoluau cu un pahar plin în mână, făcându-mă să mă simt tare neliniștită pentru rochia mea.

Dacă eu mă simțeam prost în lamé argintiu, alte persoane păreau mult mai ridicole ca mine. O femeie purta pe cap o pasăre paradis împăiată. Lady Meldrith, mică, vioaie, semănând cu un papagal frumos, îl primi călduros pe Giles.

– Oh! Sunt așa de fericită că noul dumneavoastră manechin vă însoțește! Eram nerăbdătoare să-l cunosc: fotografiile din *Vogue* sunt cu adevărat divine.

– Mă flatați, doamnă, răspunse Giles, care era fără îndoială încântat de acest compliment.

– Sunt incapabilă de așa ceva! îi spuse aruncându-i o privire semnificativă pe sub genele rimelate.

Giles îi sărută elegant mâna, apoi alți invitați sosiră și noi intrarăm în salon. Privii în jurul meu. Toate femeile erau extrem de elegante, slabe și distante, afectând un aer blazat. Cât despre bărbați, ei păreau mult mai în vârstă decât ele, masivi, parcă îngreunați de banii lor.

Giles cunoștea desigur mulți oameni și în curând fu înconjurat de femei ce-l implorau să le fotografieze, asigurându-l că vor muri de rușine dacă le va refuza. Cum nimeni nu părea să se intereseze de mine, îmi făcui drum până

la o ușă-fereastră ce dădea spre grădina de iarnă, cu pereții din sticlă. Era plină cu flori minunate, printre altele cu crini, pe care îi ador, în mijloc se găsea o fântână și câteva scaune așezate sub portocali. Părând să nu fie nimeni în seră, m-am hotărât să cobor să văd crinii de aproape.

Mă aflam acolo de câteva minute, când un bărbat și o femeie intrară la rândul lor. Mă îndepărtai de ei, dar era imposibil să nu le aud conversația.

– Ai spus că ai să-mi telefonez ieri seară, Ralph, spuse femeia nervos.

– Sunt dezolat, Elsie, ne-am întors târziu de la curse.

– Am așteptat ore în șir căci voiam să-ți vorbesc.

– M-am gândit că ai ieșit să te distrezi.

– Nu am ieșit și o știi prea bine. Cum poți să mă tratezi așa? Știi ce simt pentru tine.

– Oh, te rog, Elsie, nu-mi face o scenă, nu aici!

– Crezi că voi mai avea ocazia să ți-o fac în altă parte?

Vocea femeii devenea din ce în ce mai ascuțită. Le-am întors spatele și totuși mi se părea că bărbatul privea în direcția mea și că prezența mea îl jena.

– Când pot să te mai văd? în întrebă Elsie în pragul disperării.

– Nu știu, răspunse bărbatul cu indiferență. Presupun, într-una din zilele astea.

Femeia scoase un suspin de exasperare care părea un hohot de plâns. Apoi, ca și când nu mai putea suporta, sui scările în fugă și se amestecă printre invitați.

Continuai să privesc florile, gândindu-mă că bărbatul o va urma, dar contrar gândului meu, el se apropie de mine:

– Știu cine sunteți, pot să mă prezint?

Mă întorsei și văzui că era bine clădit și mai în vârstă decât credeam. Avea un aer jovial și părea să fi fost un bărbat frumos.

– Figura ta nu a încetat să mă urmărească de când ți-am văzut fotografiile. Numele meu este Rowden, Ralph Rowden.

– Încântată de cunoștință, răspunsei nervoasă.

– Una dintre colegele tale a fost invitata mea la Ascot.

– Da, desigur, Mélanie ne-a vorbit de dumneavoastră.

– Cred că s-a distrat bine. De ce nu vii mâine acolo?

– Nu, vă mulțumesc, spusei iute, am o întâlnire importantă.

Avusesem deja câteva neplăceri cu Mélanie pentru că unul dintre prietenii ei mă preferă și nu țineam să creez o nouă tensiune între noi.

– Să ne așezăm și să discutăm, îmi spuse. Sunt sigur că detești ca și mine recepțiile zgomotoase.

– Adevărat, nu-mi plac cocteilurile, mi se par inutile.

– Cunosc un loc minunat unde putem să ne cunoaștem mai bine. Ce-ai zice de o cină *tête-à-tête*?

Nu știam ce să-i răspund și-mi fixasem privirea pe acoperișul din sticlă de deasupra mea.

– La ce te gândești, Samantha? mă întrebă.

Avea un ton prea familiar, îmi folosea prenumele și nu știam cum să-i atrag atenția.

– Mă întrebam în cât timp trebuie să plec.

Lordul Rowden începu să râdă.

– Nu este un compliment, doar dacă nu te gândești să pleci cu mine.

– Nu, cu siguranță, nu, spusei. Am venit cu Giles Bariatinsky și el mă va conduce.

– Lasă-mă să mă ocup de asta, zise lordul Rowden. Dar acum mi-am amintit. Nu putem cina astă seară, am o întâlnire pe care n-o pot amâna. Ce zici de mâine seară?

Am simțit deodată că nu am nici un chef să cinez în compania lui.

Avea ceva în privire care mă făcea să nu mă simt în largul meu și să devin stângace.

Am mai avut acest sentiment și alături de alți bărbați, dar niciodată nu a fost atât de puternic.

– Cred... cred că îmi este imposibil, spusei.

– Nimic nu este imposibil pentru două ființe ca tine și ca mine.

Mă sculai brusc.

– Trebuie să merg să-l caut pe Giles. Sunt sigură că îmi va reproșa că am dispărut atâta timp. Am coborât aici să respir puțin aer curat.

– Nu te las să pleci dacă nu-mi accepți invitația la cină pentru mâine seară, spuse lordul Rowden.

Eram pe punctul de a-l refuza încă o dată, când mi-a venit o idee mai bună.

– Pot să vă dau răspunsul meu mâine dimineață? Aș putea telefona să-i las un mesaj secretarului.

– Dacă suni înainte de unsprezece, voi fi acolo. Dar dacă preferi, pot s-o fac eu.

– Nu, s-ar putea să mă găsiți greu. Am să vă sun eu, vă promit.

– Pot să am încredere, Samantha?

– Desigur.

– Cum aș putea să te cred, când toate femeile mint atât de ușor cum respiră? Cu toate astea, te cred și mă mir și eu. Dar înțelege bine, Samantha, că nu accept un răspuns negativ.

Tot vorbind, ne-am îndreptat spre scări și, în timp ce puneam piciorul pe prima treaptă, l-am zărit mulțumită pe Giles, nu prea departe.

– Vă voi suna mâine dimineață înainte de unsprezece, spusei lordului Rowden și mă alăturai lui Giles care vorbea cu un bărbat tânăr.

– Nu mă prezentați?

Giles mă privi ca și cum uitase complet de prezența mea.

– Da, desigur, Samantha. Iată-l pe cel mai cunoscut dintre tinerii scriitori, acela despre care toată lumea vorbește și care-i lasă pe toți criticii încremeniți în fața imensului său succes, David Durham, Samantha Clyde.

Nu semăna deloc cu ce-mi imaginasem. Mai întâi, era mai înalt și mai bine construit decât portretul pe care mi-l făcusem eu despre el. În plus, era foarte elegant, în felul în care sunt englezii, ca și cum hainele pe care le poartă fac parte din ei înșiși. Ochii lui erau negri și de sub sprâncenele dese privirea lui era pătrunzătoare. Gura avea un rictus cinic. Expresia lui era stranie. Părea capabil să-și bată joc de tot, să încerce să facă cele mai îndrăznețe lucruri și să râdă de ele

Îmi strânse mâna, puțin mai mult decât se cădea la o primă întâlnire, apoi, nu știu pentru ce, Giles se îndepărtă de noi și rămaserăm amândoi într-un colț al încăperii, fiecare cu câte un pahar în mână.

– Vorbiți-mi despre dumneavoastră.

– Eu nu am nimic special de spus, răspunsei. Aveți, fără îndoială, mai multe lucruri de spus decât mine.

Găsi probabil răspunsul meu amuzant, căci începu să râdă.

– Ceea ce am scris în cartea mea trebuia spus într-o zi sau alta. Norocul meu a fost că am spus-o înaintea altora.

Cum nu citisem cartea lui, nu aveam nici cea mai mică idee ce cuprindea, deci neștiind ce să răspund, am întrebat simplu:

– Sunteți fericit că aveți un asemenea succes?

– Foarte fericit, îmi răspunse. Și dumneavoastră?

– Eu? Eu nu am nici un succes! Sau mai curând îl am, numai pentru că sunt un manechin al lui Giles Bariatinsky. Este o mare diferență, căci eu personal nu am făcut nimic extraordinar.

– Cu excepția unei fețe de neuitat!

– Acest compliment se adresează mai curând părinților mei!

– Chiar mâine am să le trimit flori, glumi el.

– Alegeți niște plante cu frunze cărnoase.

Nu-mi aminteam dacă mai vorbisem cuiva cu atâta veselie și nepăsare. Era cam ca efectul pe care îl face șampania când ți se suie la cap.

Conversația noastră se mai prelungi câteva minute, apoi îmi spuse:

– Să mergem într-un loc mai agreabil. Vorbesc mai ușor când pot să-mi pun coatele pe masă.

Îl privii, nehotărâtă.

– Îți sugerez să cinăm împreună.

– Nu cred că pot accepta... spusei ezitând.

– Nu fac niciodată lucrurile pe care ar trebui să le fac, răspunse David. Fac ceea ce am poftă să fac, și astă seară am chef să fiu în compania ta, Samantha.

Am înțeles atunci că nu aveam de ales. Trebuia să mă supun dorinței lui David.

10

Nimic din ceea ce cunoscusem până atunci în viață nu măpregătise pentru David Durham.

Ca toți copiii singuri, îmi inventasem o lume ideală care s-a dezvoltat treptat în iubirile imaginare ale adolescenței.

Bărbații imaginați de mine erau puternici și virili, autoritari, dar tandri și cu destul respect față de femeie în general. Desigur, opinia mea se baza pe exemplul tatălui meu, felul în care el o iubea pe mama, afecțiunea și adorația cu care o înconjura. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că cineva ar putea fi atât de captivant ca David Durham.

David mă duse într-un mic restaurant liniștit unde erau foarte puțini clienți. Șeful de sală părea încântat să-l vadă și ne conduse la o masă puțin mai depărtată de celelalte, într-un separeu.

David comandă pentru amândoi și mă servi cu șampanie cu toate că eu nu cerusem.

Apoi își puse coatele pe masă și începu să vorbească. Am uitat astăzi ce am putut să ne spunem. Îmi amintesc numai că eram fascinată de conversația lui și că trebuie să fi stat în fața lui ca un iepure hipnotizat, făcând ochii mari pentru a încerca să înțeleg sensul cuvintelor lui.

Bineînțeles că nu păream așa de prostuță, ignorantă și năucă precum aveam impresia. Afectam fără îndoială acel aer

enigmatic și sofisticat pe care îl pot avea femeile când sunt prețuite pentru farmecul sau frumusețea lor. În lamé-ul meu argintiu, cu cerceii mari de smarald, care îmi loveau obrajii, meritam desigur omagiile unui bărbat.

Când tocmai terminam de mâncat, un pianist începu să cânte încet.

David se ridică și îmi spuse:

– Aș vrea să dansez, Samantha, îmi permiți să-ți spun așa?

Mă luă în brațe și simții în gât o senzație stranie pe care nu o puteam defini, dar care nu era deloc dezagreabilă.

Mă ținea strâns lângă el și, cu toate că era destul spațiu în jurul nostru nu ne mișcam prea mult, ca și cum ringul de dans era plin de lume.

– Îmi place parfumul tău, îmi spuse.

Nici nu-mi aminteam numele lui. Casele de modă pentru care lucram produceau adesea propriul lor parfum. Câteodată, directorul se arăta generos și ne oferea un eșantion, sperând ca noi să-i facem reclamă.

Cred că în seara aceea folosisem un parfum Molyneux, dar nu sunt prea sigură.

Foarte des, când mă îmbrăcam să ies, mi se întâmpla să iau primul flacon care îmi era la îndemână.

– Îmi face plăcere, spusei, după o lungă clipă de tăcere.

– Adevărat? întrebă David. Chiar te încântă să-ți spun că îmi place parfumul tău și tot ceea ce emană ființa ta?

– Nu mă cunoașteți destul pentru a spune asta, îi răspunsei.

Am regretat imediat ce am spus, căci faptul că lui îi plăcea tot ce venea de la mine nu-mi era indiferent.

David era persoana cea mai interesantă pe care o întâlnisem de când am sosit la Londra, dar și cea care mă teroriza cel mai mult.

Știa atâtea lucruri! Părea atât de rafinat, încât nu va întârzia să afle mediocritatea mea și să-și dea seama că sunt nedemnă de a apărea în compania lui, chiar și pentru o seară.

În momentul în care plecam de la doamna Meldrith, i-am spus lui Giles:

– Noi plecăm!

Când văzu cu cine plecam, surâse înveselit. Poate se gândea că era ceva necuviincios în faptul că o tânără săracă, descoperită la Poolbrook, ieșea în compania unuia dintre cei mai celebri oameni ai momentului.

– Ești o ființă tare misterioasă, îmi spuse David la ureche în timp ce alunecam pe parchetul cerat în ritmul lent al muzicii. Ce ascunzi în spatele acestei priviri de sfinx?

Mai auzisem acest gen de remarcă din gura altor bărbați, dar venind de la David, ea părea să aibă o cu totul altă semnificație.

Dar mi-era prea teamă să nu spun ceva stupid pentru a răspunde.

Cum nu spuneam nimic, el surâse, mă strânse mai tare și adăugă:

– Puțin îmi pasă. Mă obligi să-ți descopăr adevărata personalitate și asta este exact ce doresc.

Ne-am întors la masa noastră și am vorbit, mai curând el a vorbit o bună bucată de timp, până am descoperit că eram ultimii clienți.

Plăti nota, apoi ieșirăm și mă invită să urc în Bentley-ul său.

– Unde vrei să mergem acum?

– Cred că trebuie să merg să mă culc. Am multe de făcut mâine dimineață.

Spusei asta cu regret, căci nu aveam nici un chef să-l părăsesc. Dar mă gândeam că și el avusese o zi încărcată și era mai cuminte să mă întorc înainte ca el să se plictisească de compania mea.

– Unde locuiești? mă întrebă.

I-am dat adresa mea din South Kensington.

– Locuiești într-un apartament?

– Nu, într-o pensiune de familie.

– Pot să intru cu tine să bem un ultim pahar?

– Nu, este imposibil! Doamna Simpson a instaurat reguli foarte stricte și una dintre acestea este de a nu aduce bărbați în salon după ora zece seara.

– Intenția mea nu era să fiu admis chiar în salon! răspunse David.

Tonul vocii lui arăta că glumește, dar eu nu găseam nimic nostim în această despărțire.

Rulam de câtva timp, când observai că eram pe cheiul care mărginea Tamisa. El opri mașina între două felinare.

De-o parte era fluviul, de cealaltă parte un șir de copaci. Locul era liniștit și pustiu.

Pentru ce ați oprit aici? am întrebat.

El nu răspunse, își trecu brațul peste spatele meu și mă atrase spre el.

Am fost atât de surprinsă, încât nu mai făcui nici un efort pentru a-i rezista și deja buzele lui le atingeau pe ale mele. Era pentru prima dată că mă săruta un bărbat așa și pentru moment, am simțit că era ceva neplăcut, dar tulburător.

Buzele lui mi s-au părut dure, dar imediat după aceea, am simțit ceva minunat. Nu aș putea explica această senzație totodată stranie și delicioasă. Mi se părea că am febră, că mă simțeam slăbită și aveam impresia că mă topesc. Apoi urmă un tremur care dură mult timp! Era atât de plăcut, că nu mă puteam mișca, chiar dacă aș fi dorit-o.

Niciodată nu aș fi bănuit că aș putea într-o zi simți așa ceva. Nu știam că un sărut poate conține atâta pasiune. Era ca și cum ai admira un peisaj grandios sau ai simți că un foc de artificii izbucnește în tine.

Era ceva inexplicabil.

Trebuie să fie, mă gândeam, ceea ce se înțelege prin „extaz“, un cuvânt al cărui adevărat sens nu l-am știut niciodată. Aș fi vrut ca David să nu contenească să mă sărute.

Își retrase pe neașteptate brațul și, fără să spună un cuvânt, porni mașina. Conduse până la pensiunea mea într-o asemenea viteză că Bentley-ul părea că derapează la toate intersecțiile. Când ne aflarăm în fața ușii, îl privii în tăcere. El își puse mâna peste a mea și spuse cu o voce bizară:

– Mulțumesc, Samantha. Voi veni să te caut mâine seară la ora opt.

Coborî din mașină, deschise portiera și îmi luă brațul pentru a mă ajuta să cobor.

Sună și, contrar obiceiului său, portarul veni să deschidă imediat.

Intrai și imediat David coborî treptele în direcția mașinii. Numai după ce a plecat, mi-am dat seama că nu deschisesem gura. Era numai pentru că nu aveam nimic de spus.

M-am urcat în camera mea. Mi-am scos rochia de la Pacquin și, în cămașa de noapte, m-am privit în oglindă pentru a vedea dacă m-am schimbat cu adevărat.

11

Nu-mi amintesc cu precizie ce s-a întâmplat în ziua următoare. Totuși, îmi aduc aminte că i-am telefonat lordului Rowden înainte de a părăsi pensiunea.

Mi-a spus că dacă voi suna devreme va răspunde el și nu puteam să-l chem de la studiou din cauza Mélaniei. M-am hotărât să-l chem înainte de a pleca la lucru și să mă prezint drept o cameristă ce vorbește în numele meu.

De fapt, nu era ceva necesar, căci consultând cartea de telefon, mi-am dat seama că erau trei linii diferite, dintre care una purta mențiunea: Secretariat.

Am format numărul. O voce feminină îmi răspunse.

– Ați vrea, vă rog, să transmiteți un mesaj lordului Rowden?

– Cine este la aparat? înbrebă vocea.

– Vorbesc din partea domnișoarei Samantha Clyde. Vreți să-i spuneți lordului Rowden că domnișoara Clyde este dezolată, dar nu va putea lua cina cu el astă-seară?

Închisei în grabă telefonul și plecai la studiou.

– Ai petrecut o seară plăcută, ieri? mă întrebă Giles de cum intră.

– Excelentă, mulțumesc, am răspuns.

– Sper că ai reușit să-l convingi pe Durham să pozeze pentru mine.

Mă simțeam puțin vinovată că nu mă gândisem nici măcar o singură clipă la Giles sau la fotografiile sale în cursul serii.

Nu am răspuns nimic și Giles, ghicind că asta nici nu mi-a trecut prin cap, îmi spusè pe un ton sec:

– Ar trebui să-ți amintești amintești, Samantha, că lucrul tău constă de asemenea în a ne aduce noi clienți. Știai că doream în mod special să-l fotografiez pe David Durham.

– Voi face tot ce voi putea, răspunsei calmă.

– Deci trebuie să te întâlnești din nou cu el.

– Da.

Îmi aruncă o privire vioaie și se mulțumi să răspundă:

– Bine.

Apoi începu să-și regleze luminile.

Niciodată, până acum, o zi de lucru nu mi s-a părut atât de lungă. Mi se părea că acele ceasului se învârt în sens invers și cred că am privit în acea zi ceasul de sute de ori, pentru a constata de fiecare dată că au mai trecut doar câteva minute.

Giles mă ținu puțin mai mult. Avea niște fotografii de făcut pentru o revistă franceză. Contrar obiceiului lui, a început cu seria de fotografii pentru rochiile de zi, fapt ce m-a obligat să rămân mai târziu, căci prezentam rochiile de seară.

În sfârșit totul a fost gata după șase seara și îmi puneam rochia când telefonul de pe biroul domnișoarei Macey sună.

O simplă perdea ne separa; așa că am putut auzi ce răspundea.

– Oh, da! Lordul Rowden, mă uit imediat.

Puse o mână pe receptor și, cum apărusem din spatele perdelei, îmi spuse încet:

– Lordul Rowden vrea adresa ta.

Din fericire Mélanie plecase deja. Sincer vorbind, nu doream defel să-l revăd pe lordul Rowden.

– Spune-i că nu o cunoști, te rog.

– Nu are să mă creadă, insistă ea.

– Atunci găsește o scuză, nu vreau să mă sune la pensiune.

Domnișoara Macey mă privi cu insistență, întrebându-se ce să facă, apoi reluă receptorul și spuse:

– Sunt dezolată, dar domnișoara Clyde și-a schimbat de curând adresa și noi nu i-am notat-o încă. Dar mâine o veți putea găsi aici.

Închise telefonul.

– Vă mulțumesc mult, dar dacă sună din nou ce îi veți spune?

– Voi încerca să inventez altceva, îmi răspunse pe un ton mai amabil ca de obicei. Nu se poate stăpâni odată, să nu mai alerge după fete tinere!

– Dar este în vârstă, nu-i așa?

– Se pare că vârsta nu contează pentru el!

– Nu este însurat?

– Oh, da! Și are un pomelnic de copii! Lady Rowden își petrece aproape tot timpul la Paris și presupun că aceștia sunt la școală sau la casa lor de la țară.

– Acum că îmi spuneți, mi se pare că-mi amintesc că am văzut fotografii cu reședința Rowden Park.

– Este una dintre casele celebre din Anglia, într- adevăr, dar dacă ești rezonabilă, Samantha, i-l lași Mélaniei pe lordul Rowden. Mă gândesc că ea este capabilă să se descurce cu el.

– Îl găsesc neliniștitor și nu vreau să-l mai văd.

Pentru prima dată domnișoara Macey îmi surâse și îmi spuse cu gentilețe:

– Câteodată mi se pare că ai mult bun simț, Samantha.

Acestea fiind spuse, nu m-am mai gândit la lordul Rowden și m-am grăbit să mă întorc acasă să mă schimb.

A trebuit să aștept destul de mult autobuzul. Cu toate acestea, am avut destul timp să fac o baie și să fiu gata cu un sfert de oră înainte de sosirea lui David.

După uluitoarea rochie pe care o purtasem în ajun, voiam să fiu cu totul diferită. Astfel, am îmbrăcat o rochie neagră care scotea în evidență culoarea părului meu și îi dădea pielii mele o albeață mată. Era o rochie de Molyneux, croită dintr-un material vaporos. Era simplă și îmi stătea bine.

La acestă rochie purtam un șal din catifea neagră, dar nici o bijuterie, fiindcă nu aveam.

Când m-am văzut în oglindă, m-am gândit că am făcut o greșeală și că ar fi trebuit să mă schimb cu ceva mai puțin pretențios. Tare aș fi vrut să mă schimb, dar nu voiam să risc să-l fac pe David să aștepte.

Am așteptat în vestibul și în momentul în care am văzut sosind Bentley-ul lui, am coborât treptele scării de la intrare.

Nu păru surprins că-l așteptam. Deschise simplu portiera și îmi spuse cu o voce bine timbrată:

– Bună seara, Samantha!

Aceste simple cuvinte păreau să aibă un farmec deosebit când le pronunța el. De cum am intrat în mașină, mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o. Imediat am simțit străbătându-mă un fior de plăcere.

– Ești prea frumoasă! mi-a spus cu un ton puțin zeflemitor, ca și cum ar fi râs și de el și de mine.

Puse motorul în mișcare și mașina demară.

Nu l-am întrebat unde mergem. Îmi era suficient să fiu lângă el, era ceea ce dorisem toată ziua. Nu puteam crede că acest moment sosise în sfârșit.

Am pierdut zece minute din ora rezervată pentru dejun, cumpărând ultima lui carte: Aveau un teanc imens din cărțile lui la Hatchards și în timp ce plăteam, trei persoane au cumpărat câte un exemplar pe care l-au luat direct de pe tejghea.

Cartea lui David se vindea așa de bine, încât eram fericită pentru el.

Avusesem atât de mult de lucru, că nici măcar nu am avut timp să o încep; totuși, am aruncat o privire asupra portretului autorului care să găsea pe coperta a patra a cărții și trebuie să spun că nu era prea grozav. Era numai un clișeu obișnuit. Am citit comentariul editorului care spunea:

„Iată fără îndoială romanul cel mai provocator și cel mai deranjant care a fost scris de la război încoace. David Durham exprimă în el frustrările și furia tinerei generații, împotriva atitudinii stupide a politicienilor și a gravelor nedreptăți sociale comise din toate părțile. Nu am auzit niciodată un strigăt de protest atât de puternic, emanat de la generația tânără răzvrătită contra delăsării care exista astăzi în Anglia".

– Sper că n-ai să citești această carte, îmi spusese Mélanie în timp ce o răsfoiam așteptând ca Giles să-și regleze reflectoarele.

– De ce nu? am întrebat-o.

– Nu vei înțelege nimic. Fiecare are altă părere în legătură cu ce a scris Durham acolo. Din partea mea, eu sunt de părerea lordului Rowden care spune că s-a săturat să-i audă pe oameni plângându-se. Există atâta bucurie în viață pentru cei ce știu să privească acolo unde trebuie.

Mă întreb ce înțelegea lordul Rowden prin „a privi acolo unde trebuie"? Dar știam că, dacă David s-a făcut interpretul acestor revendicări, a făcut-o pentru că era convins că aveau o bază.

Din tot ce mi-a spus seara trecută, au fost unele lucruri pe care nu le-am înțeles. Dar el vorbea cu atâta siguranță, încât fiecare argument era atât de convingător. Nu a vorbit de cartea sa „Vulturii", ci de o alta în pregătire. Din câte am înțeles, în fiecare țară sunt evenimente de o importanță

secundară pe care cei ce iubesc dreptatea ar dori să le facă cunoscute.

Nu ți-e teamă că abordând asemenea subiecte ai să trezești ura celor pe care îi ataci?

– În aceste circumstanțe mă simt încântat să fiu detestat, mi răspunse.

Nu ne îndreptam acum spre frumoasele cartiere din West End, cum credeam, ci spre ieșirea din oraș.

Devansând întrebarea mea, îmi explică:

– Te duc într-un loc liniștit unde cred că îți va plăcea. A început să fie greu să găsești restaurante bune la Londra. Acela la care te duc este ținut de un francez care, după ce a fost *maître d'hôtel*, și-a deschis propriul său restaurant. Este suficient să mergi odată, pe urmă ți se face poftă să revii. Este renumit.

Eram tare mulțumită că sunt în compania lui David, oricare ar fi fost scopul ieșirii noastre. Cred că aș fi mers și în lună dacă mi-ar fi cerut. Îl priveam pe furiș în timp ce conducea și îl găseam încântător.

Mi se părea totuși foarte diferit de ceilalți bărbați pe care îi întâlnisem până acum.

– Erai nerăbdătoare să mă vezi din nou? mă întrebă deodată.

– Ziua mi-a părut tare lungă, răspunsei cu sinceritate.

David surâse.

– Mi-am petrecut timpul întrebându-mă cum este părul tău, Samantha, și acum știu.

– Îți... vă place?

– Îți, Samantha, suntem doar prieteni! Chiar vrei cu adevărat să-ți spun cât de mult îmi place?

– Oh, da! răspunsei râzând.

– Ești foarte abilă, reușești să fii tu însăți... și în același timp să pari diferită de ceea ce ești.

– Ce vrei să spui?

– Fac aluzie la Samantha care pare să ascundă în ochii ei toată voluptatea lumii și la cea care este capabilă, de asemenea, să vorbească cu entuziasmul unei tinere fete.

Nu am știut ce să răspund, dar acum înțeleg ce a vrut să spună. Cum ar fi putut el să ghicească că Samantha, abia sosită de la Poolbrook, nu avea nici o idee ce înseamnă cuvântul „voluptate" și că ea părea pasionată și entuziasmată numai pentru că totul era nou și neașteptat pentru ea?

Mă refugiai în tăcere, apoi, mai târziu, ne oprirăm în fața unei clădiri cu o firmă pe ea. Aceasta părea foarte veche semănând puțin cu vechile hanuri existente încă prin jurul Poolbrook-ului. David parcă mașina și pătrunserăm pe o ușiță într-o cameră joasă, cu grinzi din stejar și un bar care părea că ocupă toată încăperea. Erau acolo două, trei persoane din sat care beau bere.

Am fost invitați în camera vecină și conduși la o masă așezată lângă fereastra ce dădea în grădină.

Patronul părea foarte mulțumit că îl vedea pe David. Cămăruța era placată cu lambriuri din stejar și grinzile care

împodobeau tavanul proveneau din catargele unor vapoare, după spusele lui David.

– Sunt foarte fericit că vă văd, domnule Durham. Vă mulțumim că mi-ați trimis atâția clienți.

– Afacerile merg bine, Henry? îl întrebă David.

– Foarte bine, vă mulțumesc, mult mai bine decât aș fi crezut.

– În acest caz, mă gândesc că îmi vei servi o cină extraordinară în seara asta! Am adus-o pe cea mai frumoasă femeie din Londra să-ți guste delicioasele preparate.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară, spuse Henry.

Apoi Henry și David începură examinarea meniului care dură destul. Îmi era indiferent cu ce voi fi servită. Eram fericită că sunt cu David și simțeam că el m-a invitat pentru a fi singur cu mine, nu cum au făcut admiratorii mei precedenți, doar să se fălească cu mine.

Căzură în sfârșit de acord asupra meniului și David îmi spuse:

– Ce vrei să bei, Samantha? Nu cred că-ți place șampania.

– Sincer vorbind, nu-mi place deloc!

– Nu încetezi să mă uimești. Vom bea un vin alb foarte ușor care îți va plăcea, sunt sigur.

David comandă vinul și când Henry întrebă:

– Un aperitiv, domnule? David mă privi.

– Trebuie neapărat să iau unul? l-am întrebat. Nu-mi plac cocteilurile.

David m-a privit cu un aer mirat, ca și cum nu-i venea să creadă ce auzea de la mine. În final, el comandă un Martini pentru el și un suc de roșii pentru mine.

Când Henry se retrase, se sprijini de spătarul scaunului și mă întrebă:

– Ești fericită, Samantha?

– Foarte, foarte fericită. Mi-am dorit atât să te văd în seara asta!

Brusc mi-am dat seama că fusesem poate prea sinceră. David s-ar putea gândi, fără îndoială, că țin mult la el dacă mă arăt atât de expansivă.

Întorsei capul pentru o clipă, dar știam că el nu mă scapă din ochi.

– Aș vrea să te întreb ceva, Samantha. Câți bărbați te-au sărutat?

Era o întrebare neașteptată și am simțit sângele urcându-mi-se în obraji. Mi se părea că nu am opus prea multă rezistență sărutărilor lui David și că noi de abia ne cunoșteam când el m-a sărutat pentru prima dată. Și totuși îmi promisesem să nu permit niciodată unui bărbat să mă sărute atâta timp cât nu eram sigură că mă iubește cu adevărat.

Știam acum că asta voia tata să spună când m-a rugat să rămân „pură“ pentru bărbatul care va conta în viața mea.

David părea să fie prima persoană care conta pentru mine. Dar totul s-a petrecut puțin prea iute între noi și nu eram sigură că mă iubea.

Simții rușinea cuprinzându-mă și obrajii mei deveniră din ce în ce mai purpurii. Nu mai știam ce să zic.

– Roșești, Samantha, îmi spuse David.

Și cum continuam să privesc aiurea, îmi apucă bărbia și-mi întoarse fața către el.

– De ce te deranjează această întrebare? Cine a putut să te sărute în așa fel încât să roșești numai la evocarea acelui sărut?

Vorbea pe un ton atât de abrupt, ca și cum ar fi vrut să mă facă să mărturisesc o greșeală.

– Nimeni.

– Ce vrei să spui cu „nimeni“?

– Vreau... vreau să spun că nimeni nu m-a sărutat în afară de tine.

Îmi lăsă bărbia și mă privi drept în ochi.

– Și îți cumva că am să te cred?

– De ce nu?

– Pentru că nu cred că ar putea fi posibil.

– Pentru ce ar fi imposibil?

– Cu fața pe care o ai, și apoi ești un manechin al lui Giles Bariatinsky.

Îmi era tare greu să vorbesc convingător căci David mă fixa fără încetare și privirea lui mi se părea pătrunzătoare și bănuitoare.

Nu înțelegeam de ce avea impresia că îl mințeam. Din nou, mi-am întors privirea, cu pleoapele pe jumătate lăsate, din timiditate. Presupun că asta îmi dădea un aer enigmatic.

În momentul în care David se pregătea să spună ceva, chelnerul sosi cu cocteilul și cu sucul de tomate pentru mine. Farmecul clipei fu întrerupt.

A început să ne servească și am vorbit despre alte lucruri. Mai întâi, banalități, apoi David a abordat și lucruri mai serioase. M-a făcut părtașă la gândurile și la sentimentele lui în legătură cu subiecte diverse. Găseam totul foarte interesant. Când eram acasă, ignoram tot ce se petrecea în afară de Poolbrook. Tata cumpăra *Curierul de dimineață*, dar nu-mi găseam niciodată timp să-l citesc. De altfel, acest ziar mi se părea fără interes. Nici măcar nu bănuiam că ar exista șomeri în nord, lucrători care nu-și pot lua nici măcar o singură zi vacanță plătită pentru că familiile lor mureau de foame.

David vorbea despre toate astea și eu înțelegeam că subiectele expuse de el erau tratate în cartea lui.

Dar aceste lucruri nu se întâmplau decât în provincie, îmi spunea David. Momeala banilor înlocuiește și schimbă totul: oamenii de stat și politicienii sunt peste tot aceiași, fie că provin din America, din Anglia sau din Tombuctu.

– Am cumpărat și eu cartea astăzi, i-am spus. Dar nu am avut încă timp să o citesc.

– Sper că îți va plăcea. Am scris-o sub forma unui roman, pentru că sunt convins că un simplu raport sau un memoriu nu ar fi fost citit decât de un public restrâns. Romanele sunt mult mai accesibile. (Se întrerupse o clipă, apoi reluă:) S-ar putea să se facă și un film după el.

– Oh! Ar fi minunat! Sper că se va face.

Eram deja la sfârșitul mesei și nu aveam în fața noastră decât două cești de cafea.

David mai comandă un coniac, dar eu nu mai luai nimic.

– Pot să fumez? mă întrebă. Presupun că nu fumezi.

Făcui semn că nu, cu capul.

– Nu fumezi, nu bei și pretinzi că ai fost sărutată pentru prima dată ieri seara, îmi spuse pe un ton ușor ironic. Ești de-a dreptul surprinzătoare.

Nu am răspuns nimic la această tiradă. Atunci el continuă.

– Și te înroșești. Eu credeam că această artă nu se mai practică la fetele tinere.

– E împotriva voinței mele.

– Din fericire, îți stă foarte bine!

– Pari să spui că o fac special!

– Nu cred. Dar totul în tine e contradictoriu.

– Cu adevărat, nu o fac intenționat, spusei din nou.

– Dar nu vreau să schimbi absolut nimic din atitudinea ta. Cu toate astea, o găsesc derutantă.

– Pentru ce?

– Pentru că, atunci când te-am invitat să ieșim ieri seară, m-am gândit că va fi amuzant, sau mai exact că tu mă vei distra.

– Și... nu te-am distrat?

– Nu în felul în care mă așteptam.

Urmă o tăcere de câteva secunde.

– Ai fost dezamăgit?

– Nu, cu siguranță nu, spuse râzând. Dimpotrivă, m-ai captivat și m-ai încântat într-un fel neașteptat. Azi-dimineață am crezut că m-am înșelat, dar nu a fost așa.

Ceva din tonul vocii lui mă deranjă atât de mult că mă împiedica să respir. Simțeam ca un corp străin în gât. Totuși găsii forța să spun:

– Eu... cred... că nu înțeleg bine ce spui.

– Poate nu e nimic de înțeles, îmi spuse. Nu știu.

Vorbea destul de dur și m-am simțit deodată tremurând ca și cum cineva ar fi turnat pe mine o găleată cu apă rece. Mi se părea că am zis sau am făcut ceva ce nu trebuia, dar nu știam ce.

David, atât de vorbăreț mai devreme, mă privea acum în tăcere. După o clipă, i-am spus, nu fără greutate:

– Este... ceva ce nu e în regulă? Mă faci să mă simt prost.

– Totul e bine, dar sunt puțin tulburat de inocența ta.

– De ce? Cum credeai că sunt?

David surâse.

– Nu cred că ai înțelege dacă ți-aș spune.

– Și... nu mă placi așa cum sunt?

– Te iubesc mult așa cum ești, poate prea mult.

– Poți cu adevărat să iubești prea mult pe cineva?

– Nu sunt atât de sigur, îmi răspunse.

Știam că ne putem înțelege dincolo de cuvinte și totuși, era ca și cum ne găseam într-un labirint în care nu găseam ieșirea.

Mă găseam dezorientată și totuși în siguranță, pentru că eram lângă David și îi vorbeam. Îmi spunea că mă iubește mult: era ceva.

Dar știam că nu trebuie să-i arăt cât de mult îl iubesc. O femeie nu trebuie niciodată să facă avansuri unui bărbat. Eram sigură că am citit asta undeva.

Dar cu toate astea, nu eu am făcut primul pas. David m-a sărutat atunci când nici nu mă așteptam.

Henry a adus nota de plată și ne-a deschis ușa în timp ce ne mulțumea că am venit la el și ne spunea că speră să ne mai revadă cât de curând.

Am privit cerul. Se lăsa întunericul. Stelele care păreau să se nască din ultimele raze ale asfințitului apăreau una câte una.

– Este o seară incredibil de plăcută, spusei.

Mi-am dat seama atunci că amândoi stăteam nemișcați lângă mașina lui David și că el mă privea.

– Asta înseamnă că vrei să faci o plimbare cu mașina la țară.

Nu m-am gândit, dar ar fi o excelentă idee.

– Astăzi este joi... și mâine vineri... vreau să-ți fac o propunere. Urcă.

Mi-a deschis portiera, a înconjurat mașina și s-a așezat la volan. Dar nu a dat drumul la motor.

M-a privit lung, apoi m-a luat în brațe și mi-a dat o sărutare.

Sărutul din ajun fusese minunat, dar acesta era cu mult mai mult. Am resimțit aceeași bucurie urcând în mine, același extaz care mă cuprindea. Nu mă mai gândeam la nimic, totul în mine era numai senzație.

Era ca și cum David mă ducea în lumea stelelor, eram pierduți în cer și nu ne mai aflam decât noi pe lume.

Era atât de minunat, ca o vrajă, încât atunci când mă eliberă din brațe, nu am putut face altceva decât să-mi așez capul pe umărul lui un timp îndelungat.

Apoi îmi întorsei fața pentru a mi-o ascunde lângă gâtul lui.

– Dragă... draga mea.

– Te iubesc, murmurai... eu... te iubesc.

Mă strânse din nou lângă el, apoi mă întrebă:

– Ești sinceră, Samantha?

– Foarte sinceră, am răspuns. Este ceva minunat și incredibil de plăcut!

Mi-am ridicat fața spre a lui și el mă sărută din nou.

Sărutările lui erau violente, posesive și păreau că îmi atrag inima spre a lui. Eram a lui.

Simțeam că îi aparțin și eram sigură în acel moment că nici un alt bărbat din lume nu ar putea însemna ceva pentru mine.

După câtva timp și după alte și alte sărutări, David îmi mângâie părul.

– Nu reușesc să cred că asta ni s-a putut întâmpla nouă. Poți să juri în fața lui Dumnezeu, Samantha, că nu ai mai sărutat niciodată un bărbat?

– Niciodată, răspunsei. Oh! David, este atât de diferit de ceea ce credeam, la ce mă așteptam.

– Dar la ce te așteptai?

– Nu știu, dar... nu speram să simt astfel că îți aparțin atât... că fac parte din tine, ca acum.

– Draga mea, spuse el.

Mă îmbrățișă și mă sărută, până fui incapabilă să mai gândesc ceva sau chiar să vorbesc. Îmi simțeam doar corpul vibrând lângă al lui.

Nu știu cât timp am stat în mașină în fața micului restaurant. Ferestrele se întunecau una după alta și în curând am rămas în întuneric.

– Trebuie să te conduc acasă, Samantha, îmi spuse cu o voce răgușită.

– Trebuie să te părăsesc?

– Nu pentru mult timp, dragostea mea. Mâine este vineri, cum ți-am spus. Voi organiza ceva, lasă pe mine

Mă sărută din nou, apoi porni motorul și merserăm spre Londra în viteză. Îmi sprijineam capul pe umărul lui, iar cu un braț îmi înconjura umerii.

Sosind în fața pensiunii, am spus:

– Nu vreau să intru, simt că vom pierde ceva... Ceva prețios ce noi am descoperit în seara asta.

– Nu vom pierde nimic, îți promit.

Mă sărută ușor. Apoi îmi depuse câte un sărut pe ochi, pe nas și pe buze din nou.

– Noapte bună, scumpa mea. Fugi să te culci și visează-mă.

– Cum aș putea visa pe altcineva?

– Dacă s-ar întâmpla așa ceva, aș fi foarte gelos, îmi spuse David cu un aer serios.

– Când te revăd?

– La ce oră ieși de la studiou?

M-am gândit un moment.

– Vinerea mai devreme decât de obicei. Cu puțin noroc voi fi aici pe la cinci și un sfert.

– Voi veni să te iau pe la cinci și jumătate. Pregătește-ți câteva lucruri, mergem la țară.

– La țară? repetai. Ce bucurie va fi pentru mine să ies din Londra.

– Cu tine totul va fi minunat, Samantha.

Mă sărută din nou, dar fu un sărut scurt. Apoi ieși din mașină pentru a-mi deschide portiera.

– Noapte bună, dragostea mea.

– Noapte bună, David.

Aș fi vrut să-i mulțumesc pentru această delicioasă seară și pentru orele de fericire petrecute lângă el, dar nu am găsit nici un cuvânt potrivit.

Am suit treptele de la intrare cu senzația că plutesc. Mi se părea că trăiesc de acum încolo într-un univers straniu și minunat.

Am intrat în cameră și m-am așazat pe pat. M-am surprins mai apoi mulțumindu-i Domnului că m-a făcut să-l întâlnesc pe David.

– Să-mi imaginez că nu aș fi avut nici cea mai mică șansă să-l întâlnesc, îmi spuneam. Să-mi imaginez că nu aș fi avut nici șansa de a descoperi că dragostea poate fi un sentiment atât de exaltant.

Să presupun că m-aș fi lăsat sărutată de unul dintre idioții cu care mi s-a întâmplat să-mi petrec o seară. Că nu aș fi întâlnit dragostea, pe cea adevărată, despre care vorbea tata.

Poate că rugăciunile lui l-au făcut pe David să vină la mine. Promit să-i scriu și să-i spun ce mi se întâmplă. Știu că acest lucru îl va face fericit.

M-am culcat și am început să-mi imaginez cum va fi căsătoria noastră în mica biserică din Poolbrook. Buchetele enorme de flori ar putea ascunde urâțenia interiorului... dar ce

contează locul? Ceea ce contează este să devin soția lui David. Presupun că ar trebui să o invităm pe lady Butterworth, ca și pe toți prietenii din sat care mă cunosc de când eram copil. Dar în fond prezența tuturor acestor oameni îmi era perfect indiferentă. O singură persoană conta pentru mine: David.

Am simțit un fior gândindu-mă la momentul în care îmi va pune verigheta pe deget, la tonul cu care tata va rosti cuvintele pe care le-am auzit pronunțate de zeci de ori: „Repetați aceste cuvinte după mine: cu acest inel eu devin soția ta, cu corpul meu eu te venerez".

Atunci, voi deveni soția lui David.

Sperând că nu voi avea prea mult de așteptat, mi-am vârât capul în pernă. Îl voiam pe David, voiam să fiu lângă el. Voiam să mă iubească, să mă iubească fără încetare, ziua și noaptea.

12

Ziua următoare am fost gata pe la cinci și jumătate.

A fost o zi încărcată, cu o mulțime de lucruri de făcut la studiou, și Giles, care pleca de obicei mai devreme vinerea, părea că nu mai termină.

Am avut de asemenea multe de făcut în timpul pauzei pentru dejun. A trebuit să-mi găsesc două rochii din bumbac și un costum de baie. Când am sosit de dimineață, am întrebat-o pe domnișoara Macey:

– Ce fel de haine trebuie să-mi iau la țară?

– Totul depinde de ce vrei să faci.

În acel moment, Mélanie ieși de după paravan și mă întrebă:

– Cu cine te duci la țară, Samantha?

Neavând nici un motiv să mint, am răspuns:

– Cu David Durham.

– Oh! Oh! exclamă ea. Devii tare celebră! Și ca să-ți răspund la întrebare, trebuie să iei tot ce ai mai elegant.

Inima mi-a tresărit, dar în același timp mi s-a părut că Mélanie avea pe undeva dreptate. David era foarte elegant și probabil așa erau și prietenii lui. Am sperat că noi vom petrece două zile liniștite în compania unui cuplu căsătorit și că altcineva nu va mai fi în casă. Dar gândindu-mă mai bine, îmi dădui seama că David nu era omul care să se mulțumească cu așa ceva. Și apoi nu l-am întâlnit la familia Meldrith?

În plus, în cursul lungilor noastre discuții, el a menționat des numele unor oameni importanți cu care el părea că întreține relații foarte amicale: membri ai guvernului, patroni în industrie, producători de aparate de radio, proprietari de ziare etc... Atâția oameni care păreau să se intereseze de ideile lui.

– Sunt sigură că nu voi lua ce trebuie, i-am spus domnișoarei Macey cu un aer consternat, amintindu-mi de rochia de muselină verde de care râsese Giles.

– Nu te neliniști, Samantha. Ia numai două rochii din bumbac, de zi. Ele sunt foarte potrivite pe căldura asta, iar pentru seară nu trebuie decât să-ți dai osteneala să alegi din ce ai.

De câtva timp era foarte drăguță cu mine și nu îmi vorbea cu tonul agresiv pe care îl folosea când vorbea cu Mélanie și cu Hortense.

– Îți trebuie, de asemenea, și un costum de baie, spuse Mélanie. Sper că ai unul.

Din păcate, pentru moment, eu nu aveam nici rochii și nici costum de baie. Am rugat-o pe domnișoara Macey să-mi indice numele unui magazin de unde să-mi pot cumpăra rochiile. Ea îmi dădu în plus adresa unei prăvălii din Bond Street unde se găseau costume de baie de-a dreptul extraordinare.

Mă simțeam puțin vinovată că voi cheltui atâția bani, când nici nu i-am achitat încă datoria lui Giles.

Dar voiam să fiu frumoasă pentru David și mă gândeam cu groază că i-ar putea fi rușine să mă prezinte prietenilor săi.

Rochiile din bumbac erau încântătoare și ieftine. Costumul de baie, dimpotrivă, părea ridicol de scump pentru dimensiunile lui!

Odată cumpărăturile terminate, m-am întors la studio, exact cu cinci minute înainte de ședința de pozat. Nu am avut timp să dejunez dar, la drept vorbind, nici nu-mi era foame. Eram prea

tulburată de amintirea serii precedente și prea emoționată la ideea de a-l revedea pe David peste câteva ore.

– Poate el să mă iubească atât cât îl iubesc și eu? m-am întrebat toată după-amiaza.

Nu am uitat încă tonul vocii lui când mi-a spus: „Noapte bună, dragostea mea".

Eram totuși sigură că mă iubește și eram fără îndoială cea mai fericită din lume. Îmi repetam că nu trebuie să mă agăț de el și să-l plictisesc sub pretext că-l iubesc.

Auzeam încă vocea Elsiei implorându-l pe lordul Rowden, în grădina de iarnă a doamnei Meldrith.. El nu putea să ascundă că era sătul de legătura lor, care nu-i mai aducea nimic, în timp ce ea făcea imposibilul pentru a o lungi.

Era greșeala ei, mă gândeam eu. În fond, lordul Rowden era un bărbat însurat și dacă ea s-a îndrăgostit lulea de el, cu atât mai rău pentru ea.

Nu puteam să nu tremur la gândul că poate, într-o zi, și David se va sătura de mine... Apoi pentru a mă liniști, mi-am spus că dragostea... cea adevărată... nu face decât să crească o dată cu trecerea anilor. Numai iubirile trecătoare se veștejesc și mor. Pentru asta tata m-a sfătuit să nu mă atașez de un bărbat decât atunci când voi fi sigură că și el mă iubește.

Ei bine, eram sigură, absolut sigură de David și știam deja că noi vom fi foarte fericiți împreună.

Mă întrebam unde vom trăi: în provincie sau la Londra?

– Crezi că am timp de pierdut? îmi spuse Giles, cu o voce dură, întrerupându-mi reveria.

Încercam să mă concentrez pentru a lua exact poza pe care o dorea, dar nu reușeam să-mi șterg din minte chipul lui David. Îi auzeam vocea și îi simțeam buzele acoperindu-le pe ale mele.

Când Giles părăsi în sfârșit studioul, m-am grăbit spre Piccadilly și am prins un autobuz spre South Kensington.

Uitasem bineînțeles că hainele pe care le adunasem de la sosirea mea la Londra nu mai puteau încăpea în mica mea valiză. Am fost deci obligată să-i cer doamnei Simpson să-mi împrumute una.

Păru mirată, dar când îi explicai că era vina domnului Bariatinsky că aveam atâtea rochii, se îndulci și-mi dădu una aproape nouă. I-am promis că am mare grijă de ea.

– Sunt sigură, domnișoară Clyde, spuse ea. Ceea ce conține este mai prețios. Eu mă întreb dacă nu vă e frică să purtați toate aceste rochii frumoase în care domnul Bariatinsky vă fotografiază.

– Întotdeauna mă tem să nu le stric, îi mărturisii.

Îmi surâse și îmi șoptise că aveam noroc. Era adevărat, dar pentru motive diferite. Orice ar fi fost, eram gata, valizele mele erau închise și aveam chiar și o cutie de pălării.

Tocmai coborâsem la portar să-l rog să-mi aducă valizele ' Rentley-ul lui David se opri în fața casei.

Coborâi treptele și el ieși din mașină mai atrăgător ca niciodată, într-un blazer cu nasturi aurii.

Știam că este un blazer al regimentului din care făcea parte: Coldstream Guards.

– Ce mai faci, draga mea?

Îmi simțeam inima topindu-se la auzul vocii lui.

– Foarte bine, răspunsei.

– Ești minunată! îmi spuse. Dar, nu ți-am mai spus-o?

– Este un lucru ce nu mă obosește să-l aud la infinit.

Își îndreptă privirea spre buzele mele și fu ca și cum m-ar fi sărutat. Ne privirăm un moment în tăcere, ca și cum cuvintele nu puteau adăuga nimic bucuriei de a ne regăsi.

Portarul ieși din casă, ducând cele două valize care păreau foarte grele pentru el, fiind un bărbat firav și în vârstă. Le lăsă lângă mașină și David exclamă:

– Dumnezeule mare! Pentru ce iei toate aceste bagaje cu tine?

– Nu mi-ai precizat programul tău. Atunci, neștiind ce să iau exact, am luat tot ce am crezut de cuviință. În plus, nu mi-ai spus la ce gen de recepție am fost invitați.

– Recepție?

– Da, nu mi-ai spus dacă va fi o recepție mare sau mai mică, continuai ca să mă scuz. Putem să jucăm tenis, să ne scăldăm sau să mergem la un garden-party neprevăzut, așa că am vrut să fiu prevăzătoare.

Observând expresia stranie de pe chipul lui David, continuam să vorbesc cu însuflețire. Văzând că portarul așteaptă, scoase din buzunar doi șilingi pe care îi dădu portarului.

– Ieri seară nu am spus nimic, Samantha, nu am vorbit despre nici o recepție.

– Mi-ai spus că vom merge la țară, murmurai nedumerită.

Acolo și mergem, răspunse el, dar într-un loc liniștit, numai tu și eu.

Îl priveam fără să înțeleg și David, dându-și seama de acest lucru, continuă:

- Este un han în genul celui la care am fost ieri seară, ascuns între colinele din Chiltern. Vom fi singuri, Samantha.

– Nu va mai fi nimeni?

– Aș dori cu adevărat să nu mai fie nimeni!

– Dar... nu pot.

M-am oprit, negăsind ce să mai spun. David întrebă:

– Ce nu poți?

Să plec cu tine singură, fără o doamnă de companie...

fără prieteni...

Mă privi îndelung, apoi întrebă:

– Vorbești serios, Samantha?

Când mi-ai spus că vrei să mergem la țară, m-am gândit că vom fi împreună cu prietenii tăi.

– Mi-ai spus că vrei să fii cu mine, și eu doresc să fiu cu tine. Iată-ne pe amândoi satisfăcuți.

Părea că așteaptă răspunsul meu. Atunci am spus încet:

Cred că... nu ar fi potrivit.

– Ce vrei să spui prin „potrivit“?

Răspunsul era dificil, dar reușii măcar să-l murmur.

Să mă iubești în felul ăsta ar fi un... păcat, David.

Dumnezeule mare, exclamă, îți bați joc de mine? Din ce parte a globului vii, Samantha?

– De la un presbiteriu, răspunsei, cu un aer plin de umilință.

Mă privi cu stupefacție:

– Dintr-un presbiteriu? Nu pot crede.

– Și totuși este adevărat și mă gândesc că propunerea ta este una dintre tentațiile marelui oraș în legătură cu care tata m-a pus în gardă.

David își duse mâna la frunte.

– Mă întreb dacă nu visez. Cum o fată atât de frumoasă ca tine poate vorbi despre păcat și tentație doar pentru că i-am propus să meargă cu mine la țară?

– Ceea ce știu este că nu trebuie să merg singură cu tine.

– Și crezi că prezența unei terțe persoane va însemna altceva. Pe cine propui? Portarul? Primul trecător? Dumnezeule, Samantha, vorbești ca o tânără din epoca victoriană.

Îmi vorbea cu dispreț și începui să mă tem căci îl simțeam cum începe să se înfurie.

Luă o valiză și îmi spuse:

– Nu vom rămâne aici ore în șir pentru a discuta nimicuri. Te iubesc și cred că și tu mă iubești. Este ridicol să începi să evoci cele zece precepte și să schimbi toate proiectele noastre în ultimul moment.

Tot așezând valiza în portbagaj, el continuă:

– Dacă îți este teamă de „ce va spune lumea" după câte văd, ne vom putea lua un nume fals sau să spunem că ești soția mea. În orice caz eu nu am reținut decât o cameră.

Aceste ultime cuvinte mă împietriră.

Dar îmi aminteam de promisiunea făcută tatei - să nu fac nimic ce i-ar fi displăcut mamei - și știam că ea m-ar fi renegat dacă aș fi plecat singură cu David într-un han de țară, sub o falsă identitate.

– Sunt într-adevăr necăjită că îți încurc proiectele, David, dar nu pot să vin cu tine în asemenea condiții.

Era pe punctul de a ridica a doua valiză și când auzi ce spun se opri, mă privi lung și spuse:

– Nu fi copil, Samantha, vom vorbi despre toate astea pe drum.

– Nu merg.

Un fulger de mânie îi străbătu privirea și, înainte de a-mi putea răspunde, se auzi o voce care spunea:

– Deci aici vă ascundeați, Samantha. A fost o nebunie până când v-am aflat adresa.

Mă întorsei și îl văzui pe lordul Rowden. David și cu mine eram atât de ocupați cu discuția noastră că nu am remarcat Rolls Royce-ul gri parcat la câțiva pași de noi.

Lordul Rowden era îmbrăcat la fel de ușor ca David și era evident că pleca la țară.

– Eram pe punctul de a vă lăsa o invitație la dejun, duminică la prânz, la casa mea de la țară. M-am gândit că asta vă va distra și apoi doream să vă văd.

Luai plicul, dar timp de câteva clipe rămăsei mută. Atunci, lordul Rowden se întoarse spre David și spuse:

– Ce mai faci, Durham? Sper că vei accepta să cinezi cu mine într-una din aceste seri.

– Mulțumesc, zise David cu un aer nu prea binevoitor.

– Poate invitația mea vine prea târziu? zise lordul Rowden, adresându-mi-se. Dacă înțeleg bine, plecați la țară? Ce păcat, tare aș fi vrut să veniți la mine.

– Sunt sigur că Samantha va fi încântată să vă accepte invitația, zise David cu un ton ușor amar. Ei îi plac marile recepții și sunt sigur că aveți numeroși prieteni.

– Am mulți, e adevărat, zise lordul Rowden. Aș fi încântat ca Samantha să-mi accepte invitația, de fapt, este pentru amândoi, Durham, dacă nu ai ceva mai bun de făcut.

Urmă o clipă de tăcere, apoi, ca și cum ar fi avut situația în mână, lordul Rowden continuă:

– Mă duc la Maidenhead acum. Pentru ce nu mă urmați amândoi? Veți găsi la Bray Park numeroși prieteni și timpul promite să fie ideal pentru o plimbare pe râu.

– Este minunat! exclamă David. Este exact ceea ce visam!

Simțeam nota de sarcasm din vocea lui și am ghicit că acceptă acestă invitație pentru a mă pedepsi. Nu mai puteam face acum nimic pentru a-l determina să-și schimbe părerea.

Mă simțeam singură și abandonată și cu toate că prima mea intenție a fost să refuz invitația lordului Rowden, nu am găsit cuvinte să o fac.

– Deci, sunteți de acord, se grăbi el să spună, ca și cum i-ar fi fost frică să nu ne răzgândim. O iau înainte să mă asigur că totul este gata pentru a vă primi.

L-am privit pe David.

– Știi unde este casa, Durham? Am închiriat-o pentru vară pe cea a lordului Bray.

– O cunosc bine, răspunse David.

– Atunci, pe mai târziu. Samantha, nici nu vă pot spune cât sunt de fericit că vă numărați printre invitații mei.

Puse mâna pe brațul meu, apoi se îndreptă spre somptuosul lui Rolls Royce.

Am rămas pe loc privindu-l pe David:

– Pentru ce ai acceptat? l-am întrebat.

– Este exact ceea ce ai vrut, nu-i așa? îmi spuse cu un aer furios. Oameni veseli, râsete, șampanie, să poți dansa pe

peluză și bineînțeles bărbați, în număr mare, care să te ducă în boschete să te sărute. Este în orice caz mai corect decât să petreci un week-end cu mine!

Aceste cuvinte m-au rănit și nu mai aveam chef să merg nicăieri singură sau în compania lui. Dar până să apuc să zic ceva, David a și deschis portiera, m-am așezat fără să mă gândesc și a trântit-o cu violență.

Mașina a demarat și eu nu știam încă ce să spun sau ce să fac. Am mers câtva timp în tăcere, apoi i-am spus cu un aer nenorocit:

– Sunt dezolată, David... cu adevărat... dezolată.

– Nu înțeleg ce joc faci, Samantha.

– Ce joc?

– Vreau să zic că frumoasă cum ești, fiind manechin la Giles Bariatinsky și ținându-mi discursuri despre biserică sunt lucruri incompatibile. Sunt convins că ai înțeles ce am vrut să spun ieri seară. Atunci ce ți s-a întâmplat?

– Știu că... că nu e bine, spuse, știind că asta era toată apărarea mea. (Cum el părea să nu înțeleagă, adăugai:) Oamenii pe care-i cunosc nu fac acest gen de lucruri, decât dacă sunt căsătoriți.

– Căsătoriți? Asta este deci cheia problemei, nu-i așa? Îmi oferi căsătoria, Samantha?

Urmă o tăcere, apoi spusei cu o voce slabă:

– Vrei să spui... că tu nu... vrei să te însori cu mine?

David nu răspunse imediat, încetini, părăsi drumul, intrând pe unul îngust mărginit cu arbori. Opri motorul și se întoarse spre mine:

– Cred că trebuie să punem niște lucruri la punct, Samantha.

Îl privii fără să înțeleg.

– Mă gândesc că noi nu vorbim despre același lucru, continuă el. Seara de ieri a fost pentru mine o veritabilă încântare și nu o voi uita. Te găsesc, tare, tare încântătoare. Mi-ai spus că mă iubești, dar nu fac parte din categoria celor ce se însoară.

Mi-am simțit inima bătând violent, căci îmi dădeam seama că toate proiectele pe care le făcusem în ajun eram acum sfărâmate ca un castel de cărți de joc pe care David l-a împins cu degetul.

– Eu înțeleg că vrei să te măriți ca toate femeile. Dar pentru a fi cu adevărat cinstit față de tine, pot să-ți spun că multe femei au dorit să mă însor cu ele. Cred că te afli pe un drum greșit, Samantha.

– Ce vrei să... spui?

– Farmecul tău și meseria pe care o faci nu sunt cea mai bună recomandare pentru a intra la Sfânta Margareta de Westminster.

Știam că era biserica unde se celebrau cele mai fastuoase căsătorii, dar eu mă gândisem mai curând la mica biserică din Poolbrook și la tata, pentru a binecuvânta căsătoria.

David m-a privit și mi-a spus cu o voce mult mai blândă:

– Ești adorabilă, Samantha, și cred că am putea fi foarte fericiți împreună dacă ai accepta să-ți uiți ideile absurde despre păcat.

– Nu este greșeala mea și știu să recunosc binele de rău.

– Ceea ce crezi că este bine pentru tine, nu este bine și pentru mine. Poate că ar fi trebuit să precizez de la început că nu am intenția să mă însor cu nimeni.

– Atunci... dacă nu suntem căsătoriți, nu-i putem spune hangiului că suntem, numai pentru a obține o cameră.

El își definise clar poziția, trebuia deci să mi-o definesc și eu pe a mea.

– Pentru ce asta? mă întrebă.

– Pentru că este rău!

– Dar dacă suntem abili nimeni nu va ști nimic, nimeni nu va avea nici cea mai mică bănuială. Deci, ce importanță are?

Aș fi vrut să-i spun că Dumnezeu o știe, dar m-am temut că-și va bate joc de această obiecție.

– Să uităm această ceartă. Lasă-mă să te invit la acel han. Nu voi face nimic împotriva voinței tale. Îți promit și cred că îți vei da singură seama cât de agreabil este să fim într-un *tête-à-tête* uitând de toate celelalte.

Tot vorbind, își trecu brațul pe după umărul meu și mă trase lângă el. Simțeam cum am început să tremur la atingerea mâinii lui.

Apoi mi-a ridicat fața spre a lui și am înțeles că vrea să mă sărute.

Doream acest sărut mai mult ca orice pe lume, dar în acel moment mi-am dat seama că-i cedam prea ușor. Mi-am amintit de lecturile mele din Biblie și am crezut că e mai înțelept să-l refuz.

Cu prețul unui mare efort, am întors capul.

– Noi nu putem... nu trebuie. Știu că este rău.

– Du-te dracului! îmi strigă exasperat. Și pe un sfânt îl faci să-și piardă răbdarea.

Își retrase brațul cu care mă cuprindea, porni motorul, bägă furios în viteză și demară. Știam că e foarte furios, dar nu aveam ce să-i fac.

Ar fi fost atât de ușor să accept ce-mi propunea, dar făcând astfel, știam că nu aș mai fi avut niciodată curajul să-l privesc pe tata în față.

Nu schimbarăm nici un cuvânt până la Maidenhead. Apoi, după ce am mers pe un drum întortocheat paralel cu râul, am ajuns în fața unei case înconjurate de grădini aranjate după moda franceză, care coborau până la malul apei.

David opri mașina în fața intrării și mai mulți servitori se grăbiră să ne ia bagajele.

Un șofer apăru și se instală la volanul Bentley-ului pentru a o conduce la garaj. David și cu mine intrarăm în imensul hol de primire. Un servitor ne conduse și ne deschise ușa unei

camere lungi în care toți invitații erau adunați și vorbeau foarte tare.

Pentru moment nu am cunoscut pe nimeni.

Apoi, lordul Rowden, care stătea de vorbă în dreptul unei ferestre, veni să ne întâmpine.

– M-am gândit că nu veți întârzia prea mult. Trebuie să-ți spun, Samantha, câtă plăcere îmi face să te văd aici!

Îmi luă mâna și o duse la buze.

Am simțit un fior străbătându-mă și am regretat că nu îmi păstrasem mănușile. Mă luă de braț și mă prezentă invitaților săi.

Toate femeile erau foarte drăguțe. Unele dintre ele erau titrate, altele erau actrițe celebre, în sfârșit celelalte erau frumoase și elegante. Acestora lordul Rowden le spunea pe nume.

Nu cunoșteam pe nimeni. Totuși, printre bărbații foarte distinși care se găseau acolo am recunoscut câteva figuri apărute în *Le Tatler* și în alte reviste.

David părea să cunoască pe toată lumea și remarcai că o femeie care mi-a fost prezentată sub numele de lady Bettine Leyton, s-a aruncat pur și simplu de gâtul lui.

– David, dragule! exclamă ea. Nu știam că ai să vii. Ce minunată surpriză! (Ea îl îmbrățișă și îl sărută.) Sunt furioasă, spuse ea încet, că nu ai venit să mă vezi. Aveam atâtea lucruri să-ți spun.

– Poți să mi le spui aici, îi sugeră el.

– Fii sigur că am s-o fac.

David începu să râdă și am remarcat că era perfect destins și aparent încântat de a fi sărbătorit. Îmi simțeam inima de gheață când mă gândeam la cearta noastră.

Servitorii au adus șampanie și cocteiluri pe platouri de argint. Lordul Rowden îmi întinse un pahar și mă conduse în grădină.

– Vreau să vă arăt cât de frumos este acest loc, îmi spuse el.

– Magnific într-adevăr, i-am răspuns văzând tufele de trandafiri de toate culorile.

– Credeam că v-am pierdut definitiv, Samantha, îmi spuse încet. Am întâmpinat greutăți enorme până am reușit să-i smulg adresa ta secretarei lui Bariatinsky, care este o scorpie!

Mă simțeam vinovată față de domnișoara Macey că o expusesem unei astfel de judecăți necruțătoare a lordului Rowden.

– Dar asta nu mai contează, ceea ce contează este că ești astăzi aici. Vreau să te distrezi (uitase să mai fie politicos!) și sper să am mai multe ocazii ca să-ți spun tot ce am de spus. Am adunat multe încă din seara când trebuia să cinăm împreună.

– V-am promis că vă telefonez și am făcut-o.

– Nu ai vorbit cu mine, spuse el râzând ironic, ca și cum ar fi știu că am lăsat mesajul secretarei sale cu bună-știință.

– Sunt vapoare pe râu? am întrebat pentru a schimba subiectul.

– Am să te plimb mâine cu barca mea cu motor. Din păcate, astă-seară este prea târziu și ora cinei se apropie.

– Aveți dreptate, am răspuns iute.

– Te găsesc foarte frumoasă, Samantha. Prea frumoasă pentru a-ți pierde vremea cu toți acești tineri. Vreau să te acopăr cu blănuri scumpe și cu diamante și să-mi petrec restul zilelor spunându-ți cât te găsesc de fermecătoare.

Tonul vocii lui mi se păru atât de straniu încât m-am refugiat în salon și am început să-l caut pe David. Nu se afla în încăpere nici el, nici lady Bettina.

Din păcate, lordul Rowden mă urmase.

– Te temi de mine, Samantha? mă întrebă lordul pe un ton glumeț.

– Aș vrea să urc în camera mea pentru a mă odihni puțin înainte de cină, îi spusei.

– Nimic mai ușor. Lasă-mă să ți-o arăt. Este una dintre cele mai frumoase camere din această casă.

M-am îndreptat spre ușă, dar el mă urmări.

– Nu trebuie să vă osteniți să mă conduceți. Rămâneți mai curând cu invitații dumneavoastră.

– Nu cumva vrei să-mi dictezi ce trebuie să fac în propria mea casă?

– Oh! Nu, nu, sigur că nu, i-am răspuns. Eu... nu vreau să vă deranjați!

– Dar nu mă deranjez deloc.

Am urcat împreună scara vastă și am traversat imensul palier. El deschise o ușă și am văzut în fața mea ceea ce îmi imaginam că trebuie să fie cea mai frumoasă cameră a casei.

Era mobilată cu un imens pat cu baldachin bleu-turcoaz ale cărui margini erau ținute de mici îngeri aurii. O fereastră model francez se deschidea spre un balcon, iar mobilele păreau să fie de mare valoare.

Două servitoare erau ocupate să desfacă bagajele mele și îmi aranjau rochiile într-un dulap.

– Cred că te vei simți bine aici, îmi spuse lordul Rowden. Dacă dorești ceva, este suficient să ceri.

– Mulțumesc, vă mulțumesc mult!

Mă privea într-un fel aparte și m-am simțit ușurată când, în sfârșit, a părăsit camera, închizând ușa după el.

– Baia este gata, domnișoară, îmi spuse una dintre cameriste.

Am început să mă dezbrac.

Presupun că dacă n-aș fi fost atât de contrariată de umorul schimbător al lui David, aș fi găsit foarte amuzant să locuiesc într-o casă atât de mare. Am descoperit în timpul explorărilor mele că erau numeroase camere pline cu mobile de mare valoare și cu portrete de familie, probabil strămoșii lordului Bray.

Eram fericită că mi-am adus cele mai frumoase rochii de seară, căci ghicisem cât de aprigă va fi cursa elegantei.

Am ales o rochie din bumbac verde. Fusta lungă era ornată cu petale de flori suprapuse care veneau de sus în jos în degrade, de la un verde pal, la un verde intens ca smaraldul. O bucată mare de material cădea de pe umăr și îmi acoperea pieptul.

Coborând scara, astfel îmbrăcată, mă gândeam că erau puține șanse să poarte cineva o rochie la fel de frumoasă.

Lady Bettine nu-mi lăsă prea mult această satisfacție.

– Întotdeauna mi-a plăcut această rochie, spuse ea când am apărut. Am avut și eu una la fel, dar în culori diferite, anul trecut sau acum doi ani... nu-mi mai amintesc, dar știu că a avut un mare succes.

Îmi dădeam seama că toți ascultau ca să afle ce o să răspund la această lovitură directă, dar m-am mulțumit să surâd și să răspund cu un aer dulce:

– Sunt mulțumită că vă venea tot la fel de bine.

David nu se arătă înainte de cină, astfel că nu am avut ocazia să îi mai vorbesc. Aveam impresia că mă evită; la masă a stat departe de mine. O avea pe lady Bettine la dreapta și pe o frumoasă blondă în stânga. Avea acum ocazia să aleagă între o brună și o blondă, mă gândii cu amărăciune, fără să-l ascult pe lordul Rowden care îmi povestea ceva. Stăteam în stânga lui, fapt ce m-a surprins, căci era, fără îndoială, cineva din asistență mai important decât mine, care ar fi putut pretinde acest loc. Despre acest lucru îmi vorbea lordul Rowden imediat ce fu servită cina.

– Nu există nici un protocol aici, îmi spuse. Încerc să-l așez pe fiecare în locul în care se va distra cel mai mult. Eu știu că prietenul tău, David, nu se va plictisi cu Bettine.

– Par prieteni vechi, am spus.

– Prieteni intimi, aș zice eu! răspunse el. Dar nu vreau să-i dezvălui secretele lui Durham... ar fi furios dacă ar ști că fac asta!

Am înțeles perfect că el își exprima propriile deducții și cu toate că încercam să nu țin cont de spusele lui, am simțit un junghi de gelozie. Lady Bettine era fermecătoare. Avea ochi foarte negri, ușor migdalați, o gură mică, cu buze roșii și cărnoase care o făceau foarte senzuală.

Găseam că avea mult mister și farmec și era evident că David o găsea seducătoare. Cred că avea o sinceră admirație pentru lady Bettine.

Lordul Rowden îmi șoptea tot felul de cuvinte pe care nu reușeam să le ascult în întregime.

Mă întrebam neîncetat dacă David era în continuare supărat pe mine și dacă vom avea ocazia să facem pace înainte de a merge la culcare.

Întotdeauna mi s-a spus să nu las niciodată să apună soarele peste o ceartă. Și ceea ce doream cu ardoare în acea clipă era să-i pot spune, înainte de a merge la culcare, cât sunt de deznădăjduită și să-i cer iertare. Mă întrebam dacă va continua să mă iubească după ceea ce s-a întâmplat între noi.

Puțin mai târziu, în cursul serii, se dansa pe melodii la modă, dar David nu veni să mă invite. Toată seară nu a avut altă parteneră decât pe lady Bettine.

Nu mai văzusem încă niciodată o femeie care să-și lipească astfel obrazul de cel al cavalerului ei și acest lucru mi se părea ridicol.

– Vino în grădină, îmi spuse lordul Rowden.

– Sunt obosită, îi răspunsei. Am avut o săptămână foarte grea și dacă nu aveți nimic împotrivă, aș merge să mă culc.

– Desigur, Samantha. Sunt de acord pentru astă-seară, dar mâine, când vei fi odihnită, vom vorbi mai mult, căci avem o mulțime de lucruri să ne spunem.

Privirea lui mă neliniștea și nu i-am cerut să-și precizeze gândul. I-am spus simplu „noapte bună“ și m-am dus să mă culc.

Nu era decât unsprezece seara, dar mă simțeam foarte obosită. Am încuiat ușa cu cheia deoarece mi-am adus aminte de ce îmi povestise Hortense: cineva a încercat să pătrundă în camera ei în timpul unei serate ca aceasta și ea se speriase îngrozitor.

– Presupun că nici nu ți-a trecut prin cap să-ți încui ușa cu cheia? o întrebase domnișoara Macey, când îi povestise, doar ca s-o tachineze.

Mi-am încuiat deci ușa camerei cu cheia și pe aceea care comunica cu baia. M-am culcat și am adormit imediat.

Ziua următoare a fost o zi foarte frumoasă, dar despre ea am păstrat una dintre cele mai urâte amintiri. Rochia mea nouă îmi venea perfect și am coborât foarte devreme căci ardeam de nerăbdare să-i vorbesc lui David.

Tocmai făcea o partidă de tenis! Cum or putea juca tenis atât de devreme?

După un dejun, care nu se mai termina, și în cursul căruia David s-a așezat foarte departe de mine, am mers să facem o plimbare cu vaporul.

David nu o părăsea nici o clipă pe lady Bettine, iar lordul Rowden pe mine.

Din fericire, cu toate că el făcea tot ceea ce putea pentru a fi singur cu mine, Elsie - iubita lui atât de des batjocorită - sosise cu o oră înaintea dejunului. Era hotărâtă să nu-l părăsească nici o secundă și cum eu încercam să fug de el, lucrurile se aranjau de minune.

Elsie se numea lady Gradley și, spre marea mea surpriză, am descoperit că soțul ei era pair al regatului. Pentru mine ea reprezenta îndrăgostita patetică și abandonată, devotată trup și suflet bărbatului pe care nu reușea să-l captiveze. Aparent, ea venise cu niște vecini ai lordului Rowden pe care acesta nu se aștepta să-i vadă.

O disprețuiam pentru atitudinea ei servilă și m-am jurat să nu-i semăn niciodată, oricât de îndrăgostită aș fi de un bărbat.

Eu credeam că această plimbare pe râu mă va destinde, că-mi va face plăcere să văd bărci și înotători, dar gândul la David nu-mi dădea pace, dorind să-i lipsesc atât cât îmi lipsea și el mie. Mă întrebam ce putea să-i spună lui lady Bettine și mi-l imaginam sărutând-o întruna. Acest gând mă făcu atât de nefericită, încât atunci când ne-am întors la debarcaderul din fundul grădinii, am coborât prima și am întrebat-o pe Sonia, o tânără ce se găsea pe mal:

– L-ați văzut pe David Durham?

– Presupun că este pe terenul de tenis sau la piscină, îmi răspunse.

Lordul Rowden, care mă urmărea de-aproape, cu siguranță auzise ultimul cuvânt.

– Ai văzut piscina noastră, Samantha? mă întrebă el. Vino, am să ți-o arăt. Mi-ar plăcea grozav să te văd în costum de baie!

Dacă David nu era în piscină, eram hotărâtă să nu intru nici eu. Când am ajuns în dreptul bazinului am văzut că David nu era acolo. Lordul Rowden încercă apa cu mâna.

– Este călduță, îmi spuse. Vrei să trimit pe cineva să-ți caute costumul de baie? Sper cel puțin că l-ai adus.

– Da, am unul, îi răspunsei, dar nu am intenția să fac baie.

– Insist să ți-l pui, îmi spuse.

– Apa nu este așa de caldă cum ați spus și mă tem să nu răcesc, îi răspunsei căutând un pretext.

– Ai un corp minunat, îmi spuse și cele mai perfecte picioare ce pot exista.

Vorbea pe un ton ce mă deranja. Nu-mi plăcea felul în care mă privea; părea că mă dezbracă din priviri.

– Poate voi înota puțin mai târziu, îi spusei pe un ton distant.

Plecai în direcția casei și el nu făcu nici un efort să mă rețină.

De cum am ajuns în cameră, m-am așezat la birou ca să-i scriu o scrisoare tatălui meu. Îi datoram una și în plus scrisul mă va calma și mă va face să nu mă mai gândesc la David.

Apoi mă întinsei pe pat până la ora cinei.

Lordul Rowden îmi spusese că va avea loc un mare dineu cu numeroși invitați și că o mică orchestră va înlocui gramofonul.

Continuam să mă gândesc că această serată va fi plăcută și că David va fi drăguț cu mine, dar cum nu reușisem să-i vorbesc deloc în timpul zilei, continuam să simt în inimă frigul indiferenței lui.

Mi-am pus una dintre rochiile mele cele mai frumoase. Știam că lady Bettine va spune că era un model de anul trecut, dar asta nu avea nici o importanță. Era o rochie de tul alb, stropită pe fustă cu firimituri de diamant, ce scânteiau ca picăturile de rouă și al cărei corsaj era brodat cu fir de argint.

Mi se părea că este puțin prea solemnă pentru o seară la țară, dar am constatat că și celelalte invitate erau la fel de

elegant îmbrăcate. Unele purtau decolteuri atât de adânci la spate, încât atunci când stăteau jos, păreau pe jumătate goale.

Din nou am fost așezată lângă lordul Rowden. Mi se părea că nu voi mai reuși să scap de el și după cină insistă să dansez cu el, în momentul în care bărbații pătrundeau în salon.

– Am fost grijuliu cu tine ieri seara, Samantha, astă-seară vreau să fiu recompensat.

– În ce fel? l-am întrebat cu umor.

– Am să-ți spun mai târziu, dar mai întâi, am un mic cadou pentru tine. Vrei să mă urmezi?

– Nu ar trebui să rămâneți aici cu invitații dumneavoastră? l-am întrebat.

Noii invitați soseau fără încetare, dar lordul Rowden, în loc să meargă să-i întâmpine, le făcea simplu un semn cu mâna.

– Am să-i văd mai târziu, îmi spuse. Lasă-mă să-ți arăt ce am cumpărat special pentru tine.

Dansând întruna, mă conduse spre o ușă din spatele încăperii. Străbăturăm anticamera ce dădea într-o frumoasă cameră decorată în stil francez. Lordul închise ușa după el și simții atunci că eram cu adevărat singuri.

– Sunt sigură că nu ar fi trebuit să dispărem astfel, i-am spus. Invitații dumneavoastră ar putea găsi bizară plecarea noastră.

– În ceea ce te privește vor găsi că este ceva foarte normal și cunosc destui bărbați care ar vrea să fie în locul meu în această clipă.

Deschise sertarul unei mese care se găsea lângă șemineu și scoase o cutiuță lunguiață din piele.

– Am cumpărat-o pentru tine, Samantha, sper să-ți placă.

– Dar... ce este? îl întrebai.

După forma cutiei, putea fi un evantai, dar când am deschis-o, am văzut că este un ceas-brățară cu diamante.

L-am privit cu stupefacție.

– Lasă-mă să ți-l pun eu la mână, Samantha.

Am închis iute cutia.

– Sunt foarte mișcată, dar nu pot accepta un cadou de o asemenea valoare. În plus, de-abia vă cunosc.

– Dar voi avea grijă să îndrept acest lucru, îmi răspunse. Doresc să te cunosc mai bine, Samantha, mult mai bine!

În timp ce vorbea făcu un gest care lăsa să se întrevadă că urma să mă sărute.

Reușii cu îndemânare să-l evit și îi spusei:

– Este foarte... drăguț din partea dumneavoastră... Mulțumesc mult, dar este un dar... mult prea valoros.

Așezai cutia pe măsuță și, înainte ca el să fi înțeles ce se petrece, am ieșit din cameră.

În timp ce închideam ușa, l-am auzit chemându-mă. Atunci am traversat anticamera în fugă și m-am întors în sala de dans.

Am privit în jurul meu, dar nu era nici urmă de David. Totuși, spre marea mea ușurare, l-am văzut pe un tânăr ofițer care mă invitase într-o seară la cină.

– Bună seara, Samantha, îmi spuse, vizibil fericit că mă vede.

– Vrei să dansezi cu mine, Gerry?

– Desigur, îmi spuse, antrenându-mă într-un foxtrot drăcesc.

În acel moment, l-am văzut pe lordul Rowden înapoindu-se în salon.

Mă așteptam să fie prost dispus, dar nu era așa. Speram să fi înțeles măcar acum că nu eram genul de „rozătoare de diamante".

Mă gândeam că trebuie să fie extraordinar de bogat ca să ofere diamante unei femei pe care de abia a cunoscut-o.

Mi-am amintit cum a vrut să mă sărute și mi-am reproșat că l-am urmat în altă cameră. Eram hotărâtă să nu mă mai las păcălită și de astă dată.

Am dansat cu Gerry și cu doi prieteni de-ai lui din același regiment. Toți aveau același gen de a vorbi, de a-și evoca amintirile, de a râde de aceleași glume și de a-mi adresa aceleași complimente, așa încât nici nu mai știam cu care din ei dansam.

Lordul Rowden nu m-a invitat la dans, așa cum mă așteptam și acest lucru m-a bucurat. Spre ora unu dimineața, invitații veniți din împrejurimi au început să plece. Mi s-a părut

momentul propice pentru a dispărea și eu, retrăgându-mă în camera mea.

Fusese o zi groaznică, la fel ca și serata în cursul căreia David nu m-a invitat niciodată la dans și nici măcar nu mi-a aruncat o privire.

Trebuie să fie tare supărat pe mine și mă întrebam dacă nu ar trebui să-i scriu pentru a-i cere scuze și a-l ruga să mă conducă la Londra mâine, la prima oră.

Dacă ar accepta, am putea lua dejunul împreună și i-aș explica atunci motivele refuzului meu și aș încerca să-l fac să nu mai fie supărat.

Odată ajunsă în cameră, m-am dezbrăcat și mi-am pus o rochie frumoasă de casă, albastră cu garnitură din dantelă, pe care domnișoara Macey o cumpărase pentru mine.

O boare rece venea dinspre râu și mă gândii că era bine să închid ușa balconului. Dar înainte de a o face, am admirat grădina sub clar de lună. Râul strălucea ca o imensă panglică de argint și atmosfera romantică care se detașa din acest tablou nocturn îmi accentua tristețea, căci David nu era cu mine pentru a-l contempla.

Încercai să-mi imaginez cum ar fi o noapte ca aceasta petrecută împreună cu el. Ce clipe minunate am putea trăi împreună dacă am merge acum să facem o plimbare cu vaporul pe râu! Am aluneca fără zgomot pe apele misterioase și el m-ar săruta sub pomii mari care mărgineau râul. M-aș lipi de el, cum făceam în Bentley.

Cum acest gând mă tortura, am închis ușa balconului.

M-am hotărât să-i scriu totuși un cuvânt și m-am așezat la birou.

Am început să scriu. După al treilea rând m-am oprit și am rupt hârtia. Am încercat din nou, dar nu găseam cuvintele potrivite.

Cum puteam să scriu o scrisoare de dragoste unui om care mă disprețuia fără îndoială și poate nu mă mai iubea?

Era imposibil și totuși am mai încercat de vreo zece ori. De fiecare dată, foaia se ducea să o întâlnească pe precedenta în coșul de hârtii.

Mă gândeam la un nou model de a începe scrisoarea, când auzii niște bătăi ușoare în ușă.

Am crezut că era David, dar nu era felul lui de a bate. Fără să știu pentru ce, îl credeam incapabil să se anunțe așa discret.

Stinsei lumina de pe birou și ciulii urechile. Mă gândeam că vizitatorul nevăzând lumină va crede că dorm și va pleca.

Luna lumina suficient încăperea pentru a-mi permite să văd cum se rotea clanța ușii. Din fericire încuiasem ușa cu cheia și deci era imposibil să o deschidă. Auzii o voce murmurând:

– Samantha! Samantha!

Înțelesei. Cunoșteam suficient această voce confidențială, înșelătoare. Hotărâi să nu răspund.

Se va gândi fără îndoială că dorm, îmi spusei. Mă felicitai că încuiasem și ușa care dădea spre baie.

Mi se păru că aud pași îndepărtându-se pe culoar, dar nu eram prea sigură, căci covorul gros atenua zgomotul. Încercai să mă conving că vizitatorul meu plecase.

Scoțând un suspin de ușurare, mă sculai de la birou și mă îndreptai spre pat. Îmi fusese grozav de frică când auzisem acea voce destestabilă, pronunțându-mi numele.

Tocmai îmi desfăceam cordonul rochiei de casă când am auzit din nou zgomot. Acesta semăna cu un hârjâit, ca și cum ai deplasa un scaun pe covor.

Îmi ținui respirația și în acel moment o formă umană, care mi se păru gigantică, apăru în cadrul ferestrei.

O frică imensă mă cuprinse, de o sută de ori mai puternică decât dacă l-aș fi văzut în fața mea pe lordul Rowden în persoană. Era ca și cum nălucile copilăriei mele se strânseseră în acea umbră înspăimântătoare.

Brusc îmi adusei aminte că nu blocasem fereastra. Cuprinsă de panică, am traversat în fugă camera deschizând ușa care dădea pe coridor.

Palierul și scara erau în umbră, dar la parter, perdelele de la intrare nu erau încă trase și luna lumina ușor holul.

Am coborât iute treptele și, convinsă că ușa de la intrare era închisă cu zăvorul, am fugit de-a lungul unui alt coridor până la o ușă ce dădea în grădină, în apropiere de piscină.

Intrasem în acea după-amiază pe acolo sub pretextul că îmi caut costumul de baie.

Am găsit ușa încuiată; dar din fericire cheia se afla în broască și nu era decât un zăvor de tras. Am deschis-o și în continuare, cuprinsă de o frică inexprimabilă, am început să alerg în direcția grajdurilor.

Trecusem de piscină și alergam pe lângă un gard viu când deodată m-am lovit de un bărbat pe care nu-l văzusem în întuneric.

Am scos un strigăt de groază și când brațele lui m-au cuprins, mi-am dat seama că nu era altul decât David.

– Samantha! Ce se întâmplă?

– Oh!... David... David spusei gâfâind. Du-mă iute... te rog... ia-mă. Nu mai pot rămâne aici nici un moment în plus... Mi se pare că înnebunesc.

– Dar ce s-a întâmplat? mă întrebă el din nou.

Mă agățai de el înspăimântată la ideea că ar putea să mă abandoneze.

– Ia-mă, repetai. El a încercat să pătrundă în camera mea prin balcon.

– Dar despre cine vorbești? Ah, înțeleg! continuă el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că acest descreierat va face o tentativă de acest gen!

Mă strânse lângă el, și am simțit atunci că tremurul care mă zguduia începe să se liniștească.

– Unde fugeai așa? mă întrebă.

– Voiam să fug. M-a speriat atât de tare!

– Te duc la Londra. De altfel, nu ar fi trebuit să venim deloc aici.

Nu știam ce să răspund, dar David mă apucă de braț și mă conduse la grajduri unde erau garate mașinile.

Câteva secunde mai târziu, scosese deja mașina.

– Suie-te îmi spuse, dar nu te pot conduce la Londra în această ținută.

Mi-am dat seama atunci că eram în rochia de casă.

– Nu... nu pot... să mă întorc în camera mea, spusei tremurând din nou.

– Nu, bineînțeles că nu, este imposibil, dar nu-ți fie frică Samantha, totul va fi bine acum.

– Nu mai ești supărat? l-am întrebat.

– Nu cred că m-am purtat prea bine cu tine. Vrei să mă ierți, draga mea?

– Desigur, David, desigur, spusei iute. M-am simțit atât de... nenorocită. Lordul Rowden m-a speriat pur și simplu... și apoi... a fost odios toată ziua.

David îmi luă mâna:

– Îți este frig, îmi spuse cu blândețe. Mă duc să-ți aduc hainele și ne întoarcem imediat la Londra.

Porni motorul și, fără un cuvânt în plus, înconjură casa în direcția bucătăriilor. Opri, apoi se aplecă și mă sărută pe buze.

– Nu-ți fie teamă, dragostea mea, spuse. S-ar putea să-mi ia ceva timp ca să-ți strâng lucrurile, dar aici ești în siguranță până la întoarcerea mea.

Se îndepărtă și dispăru în întunericul casei. Nu mai îmi era frică și nici chiar frig.

Eram beată de fericire, căci David mă sărutase.

13

Mi se părea că lady Meldrith seamănă cu un papagal. Nu mai avusesem această imagine despre ea.

Părea cu adevărat încântată să-l revadă pe Giles și îl primi cu entuziasm.

– Cât de amabil ești că ai venit și ne-ai adus-o și pe micuța Samantha.

Cum eram mai înaltă ca ea cu vreo șase degete, bănuiesc că adjectivul „micuță“ se referea mai curând la situația mea socială, decât la talia mea. Salonul, când nu era prea plin de invitați, părea mai impresionant, iar buchetele de flori de seră erau minunat aranjate.

Mă așteptam să văd câteva cunoștințe, și cu toate că aproape toate figurile prezente îmi erau cunoscute din reviste, nu vorbisem cu nimeni încă.

Prințul Vezelode din Rusia era destul de neinteresant. Era înalt și fusese un băiat frumos în tinerețea lui, dar acum avea mai mult de cincizeci de ani.

– Dar ce a făcut prințul după revoluție? l-am întrebat pe vecinul meu al cărui nume nu-l reținusem și care era, cred, membru al parlamentului.

– Stâlp de cafenea, presupun, îmi răspunse el. (Cum păream surprinsă, el adăugă:) Nu este nostim; aristocrații ruși au cunoscut zile întunecate de când le-au scăpat bolșevicilor.

– Totuși prințul nu pare să ducă o viață grea, remarcai.

Observasem că avea la cravată o enormă perlă înconjurată cu diamante. Tovarășul meu de masă îmi surâse.

– Trebuie să le mulțumească napolitanelor Wilfrey.

Așteptam o explicație, dar vecinul meu se grăbi să adauge:

– Prințesa, doamna aceea mică cu părul cărunt, care tocmai vorbește cu gazda noastră, este o domnișoară Wilfrey. În Statele Unite pe fiecare masă, la ora micului dejun, se găsește câte un pachet cu celebrele napolitane Wilfrey.

Acest lucru mi s-a părut tare nostim.

– Vorbind despre napolitane, simt că începe să-mi fie foame. Nu este ora cinei? l-am întrebat. Nu avusesem timp nici să iau dejunul căci Giles avusese de făcut niște fotografii urgente.

Vecinul meu număra oaspeții.

– Suntem douăzeci și nouă, spuse el, și cum îmi imaginez că trebuie să fie un număr cu soț, lipsește unul.

În acel moment am văzut pe cineva apărând în cadrul ușii, pe cineva pe care îl cunoșteam foarte bine.

Mi se păru că inima mea făcea salturi și aveam impresia dezagreabilă că voi leșina.

Era David! Singura persoană pe care nu mă așteptam să o văd în acest loc. David!

Simțeam dorința să fug, nevoia să mă ascund, căci nu știam absolut deloc ce-aș fi putut să-i spun.

14

Se spune că atunci când cineva se îneacă, el vede defilând în fața ochilor săi filmul vieții sale într-un interval de câteva secunde.

Este ceea ce mi s-a întâmplat acum câteva minute când David a intrat în cameră.

Poate nu toată viața mea, dar eu am revăzut cel puțin toate evenimentele care au precedat plecarea lui în acea săptămână îngrozitoare.

Era atât de drăguț când m-a adus de la Bray Park, încât am crezut atunci că toate neînțelegerile dintre noi au dispărut.

Într-un mod foarte iscusit și dând cu siguranță un mare bacșiș paznicului de noapte, el a reușit să scoale o cameristă ca să-mi pregătească bagajele și să le aducă până la mașină.

Între timp el a revenit și mi-a explicat cum a aranjat totul. S-a așezat lângă mine în mașină și mi-a luat mâna într-a lui. Am murmurat atunci:

– Te rog... iartă-mă.

– Ți-am spus că eu sunt cel care trebuie să-ți cer iertare.

Îmi strânse mâna cu putere și nimic în acel moment nu mi se părea să mai aibă importanță. Nici măcar faptul că eram în rochie de casă și că trebuia să mă schimb înainte de a pleca.

Dar David, om organizat, hotărî și în această ultimă problemă. Oprirăm pe drumul spre Londra și îmi deschise valiza. Scoase o rochie destul de groasă și în câteva clipe eram schimbată și cu rochia de casă pusă în valiză. Apoi plecarăm.

Ajunși în fața pensiunii, mă sărută și îmi spuse:

– Ești obosită, Samantha. Ai avut o noapte agitată. Uită totul și du-te să te culci.

– Când am să te văd? l-am întrebat cu toate că știam că el trebuia să pună această întrebare.

– Voi veni să te iau mâine la ora unsprezece, îmi spuse. Pune-ți o rochie simplă, vom merge să luăm masa undeva într-un han de țară.

A doua zi am părăsit Londra, luând-o în direcția opusă lui Bray Park și ne-am oprit la un mic han de țară într-un sat pierdut din Hertfordshire.

Bucătăria nu era de primă calitate, dar era un detaliu care avea puțină importanță pentru noi. Am vorbit ore în șir despre toți și despre toate, în afară de noi și de dragostea noastră. Știam amândoi că asta era un punct delicat și eram hotărâți să facem orice pentru a evita să ne certăm.

Din păcate, puțin mai târziu, spre seară, acest subiect a ieșit la suprafață ca în toate celelalte seri ale săptămânii.

David insistă să mă invite să iau un ultim pahar la el, dar refuzai cu încăpățânare. Dacă acceptam, mă temeam că mă las cucerită prea ușor, mai ales că nu aveam nici un argument pentru a mă opune unei invitații de a pleca din nou împreună în week-end.

– Ți-ar fi fost frică de mine, Samantha? mă întrebă.

– Cred că da, răspunsei. Dar mi se pare că mă tem și de mine însămi.

– Dar nu înțelegi că dragostea este un lucru mult prea prețios ca să fie neglijat? Noi ne iubim și totuși nu reușim să fim fericiți ca toți bărbații și femeile care s-au iubit din timpurile cele mai vechi.

Nu am spus nimic și David și-a dat seama că mă gândeam.

– Crezi cu adevărat că numai căsătoria îi poate face pe oameni fericiți? mă întrebă plictisit. Mă gândesc că vrei să-l pui pe bărbat în cușcă, ca majoritatea femeilor. Vrei să-l închizi ca pe un animal sălbatic, pentru a-l păstra numai pentru tine. Eu nu aș putea suporta captivitatea și toate lacrimile din lume nu ar reuși să mă împiedice să te părăsesc dacă aș avea poftă.

– Cel puțin, aș avea satisfacția că aș fi fost soția ta, spusei la întâmplare.

– Și la ce te-ar ajuta asta? Exceptând, bineînțeles, că ar trebui să subvenționez toate cheltuielile tale.

– Nu m-am gândit la așa ceva, am răspuns.

– Eu m-am gândit! Nu numai că nu-mi doresc o nevastă, dar nici nu am mijloacele de a avea una!

Am fost surprinsă căci, după toate astea, avea o mașină scumpă, Bentley-ul, și știam, cu toate că nu fusesem niciodată la el, că locuia într-un imobil costisitor și că avea un valet personal în serviciul lui.

Ca de obicei, David părea să-mi fi ghicit gândurile.

– În acest moment câștig bani, spuse el, dar cât timp va dura asta? Ca și mine, mulți oameni nu au avut decât o scânteie de succes și apoi filmul care se face după cartea mea poate risca să rămână în stadiul de proiect, cine știe?

De-a lungul acestei săptămâni, am avut impresia că sunt suspendată între cer și pământ.

Eram extrem de fericită fiindcă David se arăta bun cu mine, prevenitor și îmi dădea numeroase dovezi de dragoste, mai curând amară și disperată din cauza situației care părea fără ieșire.

Cred că eram amândoi la capătul nervilor, când sosi vinerea următoare, cu inevitabila întrebare: „Voi merge sau nu să petrec aceste două zile cu David?

Uneori încerca să mă îmblânzească, spunându-mi:

– Fii rezonabilă, draga mea, te iubesc! Am avut norocul că te-am întâlnit și nu este de mirare că m-am îndrăgostit de tine. Vreau să fii a mea, te vreau doar pentru mine.

El mă săruta până când universul începea să se învârtă în jurul meu și mi se părea că mă aflam într-un paradis care nu exista decât pentru noi.

Atunci, îi răspundeam totdeauna în același fel:

– Nu, David, nu, și reveneam brusc pe pământ.

– Du-te la dracu'! îmi spuse odată, furios. Ești capabilă să mă faci să-mi pierd mintea.

Ieșisem că cumpăr ceva pentru dejun în acea vineri, când telefonul sună exact când eram gata să ies pe ușă. Domnișoara Macey îmi spuse:

– Este pentru tine, Samantha.

Am fugit la telefon sperând că era David. Era chiar el:

– Ascultă, Samantha, îmi spuse, vor începe turnarea filmului după cartea mea și trebuie să plec imediat în Statele Unite. Dacă mă grăbesc puțin, pot să mă îmbarc în această seară pe *Queen Mary* la Southampton.

– În această seară?

– Da. Nu am prea mult timp în fața mea. Fii atât de drăguță și vino să-mi aduni lucrurile. Nu mă gândeam că voi pleca atât de devreme și i-am dat liber valetului meu.

– Am înțeles, vin să te ajut la bagaje.

– Am să-l chem pe portar și am să-i spun să te lase să intri în apartament. Vei găsi valizele mele în dulapul din peretele de la intrare. Nu uita să-mi pui redingota și haina neagră.

– Pentru cât timp vei pleca? am întrebat cu timiditate în glas.

– Nu am nici cea mai mică idee. Grăbește-te, Samantha, sau voi rata trenul din gara Waterloo.

Am sărit într-un taxi care mă duse până la el acasă.

Era pentru prima dată când veneam la el și apartamentul mi s-a părut foarte bine aranjat, cu o canapea din piele roșie și cu perdea în același ton. Peste tot erau cărți și cu toate că nu aveam nici o cunoștință în acest domeniu, mobilele mi s-au părut vechi și de mare valoare.

Camera era foarte elegantă, dar destul de severă.

Am găsit valizele la locul indicat și am început să le umplu.

Din fericire, mama m-a învățat cum trebuie să mă port cu lucrurile bărbaților. Mai întâi pantalonii, apoi hainele, apoi lenjeria de corp și, în sfârșit, cămășile deasupra să nu se mototolească.

Am găsit că pijamalele lui David, din mătase cu inițialele lui brodate pe buzunarul de la piept, erau de bun gust.

I-am găsit și vestele de seară albe, deschise la spate, care proveneau de la Michael Arlen și, cu toate că nu l-am văzut niciodată îmbrăcat cu ele, știam că le purta cu eleganță.

În timp ce-i făceam bagajele, am încercat să nu mă gândesc la plecarea lui și la ce va fi viața mea aici fără el. Știam că mă voi simți îngrozitor, dar îmi spuneam că, acum mai mult decât oricând, ar trebui să mă bucur, deoarece cartea

lui va fi transpusă pe ecran, iar acest lucru îi va aduce mulți, mulți bani.

Umplusem deja prima valiză și eram în curs de a o completa pe a doua cu batiste și cravate, când telefonul sună.

Am ridicat receptorul, crezând că era el. Spre marea mea surpriză era o voce de femeie.

– Pot să vorbesc cu domnul David Durham?

Cum nu voiam să se știe că eram acolo, m-am prezentat drept menajera lui.

– Nu s-a întors încă!

– Vreți să fiți atât de amabilă și să-i lăsați un mesaj? Sunt lady Leyton. Spuneți-i lui Durham că plec imediat spre gara Waterloo. Am aranjat pentru cabine cu compania de navigație. Ați înțeles bine?

– Prea bine, am răspuns, și am închis telefonul.

Am rămas pironită mult timp în fața telefonului.

Apoi am auzit o cheie întorcându-se în broască și o clipă mai târziu David intră.

– Ești acolo, Samantha? întrebă el. Mi-ai făcut toate bagajele? Ești un înger!

Mă privi mai bine și întrebă brusc:

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai a telefonat lady Leyton, am răspuns cu o voce albă. A spus că pleacă într-o clipă la gara Waterloo și s-a ocupat de cabine. (Cum el nu răspundea nimic, am continuat:)

Ce noroc ai! Ea va sta exact lângă tine! Sau poate veți ocupa aceeași cabină?

Buzele lui David se strânseră.

– Pentru cei neprihăniți orice lucru pare necurat! Asta este semnificația pe care o dai mesajului ei?

– Nu sunt idioată, doar nu pretinzi că nu pleacă cu tine... V-am observat bine la Bray Park. David mă privi cu ochii strălucind de furie.

– Este un motiv? explodă el.

– Nu, bineînțeles, răspunsei. Dar tu vrei ca o femeie să te urmeze oriunde ai merge. Și știi foarte bine că sunt numeroase candidate.

Nu mă credeam capabilă să vorbesc astfel și totuși cuvintele îmi veneau pe buze cu o stranie ușurință. Mă înfuriasem și, după cum se spune, nu era de mirare, căci roșcatele sunt pline de temperament.

David nu mă văzuse niciodată astfel și asta părea să-i ațâțe furia.

– Cum îndrăznești să te plângi, dacă este așa cum spui? Cu toate astea, nu mi-ai ascuns că principiile tale elevate contează mai mult decât sentimentele mele pentru tine.

Vorbea cu atâta amărăciune, încât am simțit cum mă liniștesc. Furia făcu loc unei profunde disperări ca și cum o nenorocire mare plana deaspura capetelor noastre.

– Eu credeam... că noi... ne iubim, spusei cu o voce stinsă.

–. Dar ce știi tu despre dragoste? îmi tăie el vorba. Ceea ce dorești tu, Samantha, este căsătoria. Ai uitat cumva asta? Tu nu oferi dragoste, tu vrei să o vinzi. Este o formă de prostituție și de șantaj.

– Dacă tu crezi că încerc să te șantajez ca să mă iei de nevastă, te înșeli, îi strigai.

Din nou, furia mă cuprinse.

– Degeaba amesteci toate astea cu fraze frumoase și cu tandre sărutări, totul nu este mai puțin decât un șantaj!

– Te iubesc. Te-am iubit sincer, dar tu nu mă iubești! Tot ceea ce vrei de la mine este corpul meu și apoi ai să mă lași pentru o altă fată care va fi destul de proastă ca să-ți dea dragostea ei.

– Pentru că veni vorba, ai altceva să-mi oferi în afară de corpul tău?

Nu mai spuse nimic timp de câteva minute și văzui în ochii lui fulgerul de mânie care apărea de obicei înaintea certurilor noastre, dovadă că dorea să aibă ultimul cuvânt, că se voia învingător.

Ne priveam cu un aer sfidător. Soarele care pătrundea în cameră îi dădea părului meu reflexe castanii.

– Ești drăguță, spuse el încet, dându-i fiecărui cuvânt un ton incisiv. Nimeni nu poate spune contrariul, dar ești tare naivă, ridicol de inocentă și, în consecință, teribil de plictisitoare!

Aveam impresia că fiecare cuvânt pătrundea în inima mea ca o săgeată, făcând-o să sângereze. Am rămas câteva clipe

nemișcată, zăpăcită de semnificația crudă a cuvintelor pe care le pronunțase, apoi, brusc, am părăsit încăperea. După ce am trântit ușa în urma mea, l-am auzit strigându-mă, apoi am început să alerg.

Fără să aștept ascensorul, am coborât scările în fugă și am ieșit în stradă. Tocmai trecea un taxi în acel moment. Am deschis brusc portiera și i-am dat șoferului adresa mea.

Nici măcar nu am privit în urmă, ca să văd dacă David m-a urmărit. Știam de altfel că nici n-ar fi avut timp, dacă voia să prindă trenul. Îmi era tare frig, dar nu aveam chef să plâng. Mă gândeam: „astfel trebuie să simți după ce ai murit“, căci aveam impresia că ceva în mine murise.

Odată ajunsă la pensiune, m-am urcat în camera mea și mi-am făcut bagajele. Cum știam că nu-mi va încăpea totul într-o singură valiză, am trimis femeia de serviciu să-mi caute niște cutii pentru rochii.

În final, cu o valiză, patru cutii și o geantă, am plecat la gara Paddington.

Din fericire, doamna Simpson nu era acolo și nu am fost nevoită să-i explic motivele plecării mele. Am anunțat la recepție că nu știam câte zile voi lipsi și că nu era necesar să-mi păstreze camera. Și iată că mă reîntorceam la Poolbrook.

15

– Vă simțiți bine?

Vocea deputatului mi se părea că vine de departe. Se scurse mai puțin de un minut de când David intrase în cameră, dar aveam impresia că se afla aici dintotdeauna.

– Aș vrea să beau ceva, vă rog, spusei slab.

– Desigur, răspunse vecinul meu. Luați paharul meu până vă aduce un servitor altceva.

Îmi puse un pahar în mână și îl golii imediat, fără să știu măcar ce era în el. Era șampanie, cocteil sau cherry? Nu știu. În orice caz, mi-a făcut bine și când deputatul mi se adresă din nou, am fost chiar capabilă să-i surâd.

– Mi se pare că îmi este foame, îi spusei. Cina se pare că întârzie.

– Este adevărat, îmi răspunse el. Detest oamenii care întârzie și-mi place să iau mesele la ore fixe. Dar cum sunt des invitat, sunt obligat să mă conformez orarului gazdelor mele.

Începu să râdă și eu îl imitai.

David strânse mâinile persoanelor care se găseau în jurul nostru, dar nu făcu nici un efort să se apropie de mine. De altfel, mă întreb dacă m-a văzut.

– Cina este servită, doamnă, spuse majordomul.

Mulțumesc lui Dumnezeu, acum putem să începem să mâncăm. Mă întrebam dacă aș putea să plec de aici fără să mă fac remarcată, după ce vom termina de mâncat. Nu aveam nici un chef să-l înfrunt pe David, să îi vorbesc, căci nu aveam nimic să-i spun.

16

Iată-mă din nou în Bentley. Această mașină îmi amintește de atâtea lucruri. Și totuși mi-am impus să rămân calmă, rece și distantă față de David.

Cu coada ochiului îi observam profilul. Era la fel de frumos, cu toate că slăbise puțin. Era ceva nou în David, o încordare, pe care nu-mi amintesc să o fi remarcat la el.

Privea drept în fața lui, neadresându-mi nici un singur cuvânt de când s-a apropiat de mine, la sfârșitul cinei, acum mai puțin de o jumătate de oră spunând:

– Este timpul să plecăm, Samantha, te însoțesc.

Nici măcar nu și-a dat osteneala să-mi spună „pot", sau „vrei?" Pur și simplu era o obligație. Înainte să am măcar timpul de a răspunde, el m-a și condus afară din cameră fără măcar să o salute pe doamna Meldrith.

Aveam chef să protestez, să-i comentez hotărârea, dar vocea mi se îneca. Simțeam în gât un nod care mă împiedica să respir.

Am așteptat în holul de intrare ca un valet să-mi aducă șalul, apoi am ieșit în Grosvenor Square. David își parcase mașina pe trotuarul de vizavi.

A deschis portiera, m-am suit și doar m-a întrebat:

– Unde locuiești acum?

I-am dat adresa, mirată că nu mă conduce direct la pensiune.

A încercat oare să mă găsească? În fond nu avea nici un motiv să o facă.

Cina de la familia Meldrith se prelungise și era târziu. Mașina mergea cu viteză mare pe străzile pustii. Aveam impresia că David îmi va vorbi când vom ajunge în fața casei și cum nu aveam nici un chef să-l las să intre, mă gândeam să cobor înainte ca el să aibă timp să tragă frâna de mână, cum aveam obiceiul să procedez destul de des.

– Iată-ne ajunși!

Mă așteptam să mă întrebe dacă eram pe drumul bun, dar se pare să el cunoștea bine acest cartier al Londrei.

Am deschis portiera și eram deja pe trotuar.

– Așteaptă, Samantha!

Tonul vocii lui era sec, uscat, dar nu i-am dat nici un fel de atenție.

– Noapte bună, David! spusei iute, apoi urcai treptele în viteză.

17

Totul s-a petrecut atât de iute că nici măcar acum, când nu-mi mai este teamă și când ideile mele sunt limpezi, nu reușesc să-mi amintesc ceea ce s-a petrecut.

Îmi pregătisem cheia de la ușa de intrare și o țineam strâns în mână. Dar când am urcat ultima treaptă, am fost surprinsă să o găsesc deschisă. M-am gândit că locatara de la primul etaj o lăsase deschisă căci era prea leneșă ca să vină să-i deschidă soțului ei care era actor și se întorcea noaptea târziu.

Am intrat iute și am scos cheia să deschid ușa apartamentului. Mi-am dat seama atunci că și aceasta era deschisă. Am împins-o și în acel moment un bărbat care mi s-a părut enorm și amenințător a țâșnit spre mine, m-a lovit de două ori și a fugit pe coridor.

Am strigat înainte să mă lovească. M-am clătinat și m-am lăsat să alunec de-a lungul peretelui continuând să strig.

Am auzit confuz pe cineva alergând pe scară. Apoi am simțit brațele lui David înconjurându-mă, dar nu m-am putut opri din strigat.

– Ce s-a întâmplat? Cine este acest om, Samantha?

– M-a lovit... Oh, David, m-a lovit.

– Totul va fi bine acum, îmi spuse cu o voce liniștitoare. A plecat, era fără îndoială un hoț.

– M-a lovit, am mai spus.

Nu puteam să cred ceea ce mi s-a întâmplat. Simțeam o arsură pe obraz și mă durea pieptul.

– Poate nu era singur... aproape am strigat în timp ce David aprindea lumina.

Aprinse și spuse brusc:

– Nu te uita!

Prea târziu. Văzusem deja dezordinea care domnea în salon. Toate lucrurile din sertare erau răspândite pe parchet. Hainele, cărțile mele, amintirile, mesele și scaunele, toate erau întoarse sau trântite și numeroase bibelouri sparte. Era un spectacol atât de dezolant, încât am început să plâng.

Atunci David, văzând ușa dormitorului întredeschisă, mă duse înăuntru și mă așeză pe pat. Încercai să mă ridic. Mă agățai de el.

– Nu mă lăsa... nu mă lăsa...

– Dar nu plec, îmi spuse.

– Ar putea... să mai fie cineva... în baie, murmurai.

Baia era puțin mai mare decât o debara. David deschise ușa și aprinse lumina. Nu era nimeni. Reveni spre mine și îmi spuse:

– Sunt sigur că acest om era singur, Samantha.

– S-ar putea întoarce, spusei șoptind.

– Nu intră în obiceiurile lor, răspunse David, dar am să-ți spun ce trebuie să faci. Te dezbraci și te culci. În acest timp, eu am să încui mașina și ușa imobilului.

– Doar n-ai să pleci acum? am întrebat îngrozită.

– Într-un minut voi fi înapoi să-ți pregătesc ceva cald de băut. Culcă-te, Samantha. Mă întorc într-o clipă.

– Îmi juri... că nu mă părăsești?

– Îți jur.

Ieși și închise încet ușa după el, fără îndoială pentru a mă împiedica să văd dezordinea din salon. La drept vorbind, îmi era perfect indiferent. Mă temeam ca hoțul să nu vină și să mă lovească din nou.

Mi-am scos pantofii, rochia la repezeală și mi-am pus prima cămașă de noapte pe care am găsit-o.

Apoi, m-am așezat pe pat tremurând, cu urechea la pândă. Mi-era teamă ca David să nu se răzgândească și să nu se mai întoarcă.

L-am auzit închizând ușa salonului, apoi dând la o parte scaunele trântite pentru a-și face drum, stingând lumina și intrând în cameră.

– Nici urmă de hoț, Samantha. Cred că lui i-a fost frică mai tare decât nouă! Ar trebui să anunțăm poliția.

-- Nu vreau... să explic la poliție ceea ce mi s-a întâmplat, spusei aproape plângând.

– Ar trebui verificat dacă nu ți-a dispărut vreun obiect de valoare.

– Nu am nici un obiect de valoare.

– În acest caz e foarte ușor! Acum, pot să-ți prepar o băutură caldă? Caldă și cu mult zahăr, așa cum spunea guvernanta mea că trebuie după un asemenea șoc.

– Vei găsi un ceainic și un rețou în baie, unde am improvizat o bucătărie.

David îmi surâse, deschise ușa și îl auzii umblând cu cestile.

Colțul-bucătărie era mic, dar foarte bine organizat. Peste cadă se putea pune un fel de placă și se putea găti. Dar nu mă serveam de ea prea des, căci îmi luam de obicei mesele în oraș.

M-am sprijinit mai bine pe perne. Mă simțeam puțin liniștită știind că David este acolo. Nu reușeam să înțeleg pentru ce îmi fusese atât de frică atunci când l-am văzut pe David intrând, mai devreme, în salonul familiei Meldrith. În definitiv, hoțul era mult mai periculos decât el.

Capul lui David apăru în cadrul ușii.

– Ai o buiotă cumva? mă întrebă.

Eram pe punctul de a-i spune că nu aveam nevoie de așa ceva, când el dispăru din nou în baie, dar mă simțeam prea slăbită să vorbesc mai tare.

Îmi aduse o ceașcă cu ciocolată cu mult lapte și cu cel puțin patru linguriță de zahăr.

– Bea asta, îmi spuse. (Am luat ceașca și l-am ascultat.)

– Samantha, ce-ai făcut de-ai slăbit atât de mult?

– Par mult mai voinică îmbrăcată.

– De cum te-am zărit la doamna Meldrith, am remarcat cât ești de slabă.

– Te-ai mirat când m-ai văzut?

– M-am simțit, în sfârșit, liniștit. Aș fi fost contrariat să cinez la Meldrith și să fiu nevoit să te abandonez în ultima clipă.

Am fost atât de mirată la auzul vorbelor lui încât am rămas cu gura căscată.

Fără să aștepte răspunsul meu, se reîntoarse în bucătărie pentru a umple buiota.

Mi-o aduse și răsuci dopul de mai multe ori pentru a se asigura că este bine închisă. Îmi ținu ceașca în timp ce puneam buiota sub pled.

– Mulțumesc mult. Vrei să spui că tu i-ai cerut lady-ei Meldrith să mă invite cât ai fost plecat? De fiecare dată m-am răzgândit în ultima clipă.

– Totuși nu vedeam pe nimeni altcineva care să te oblige să-i accepți invitațiile. Chiar în această seară, a trebuit să-l invite și pe Giles pentru a fi sigură că vei veni.

– Și... pentru ce voiai să mă vezi?

– Voiam să-ți vorbesc, Samantha.

Simțeam cum îmi bate inima în piept din ce în ce mai tare. Să fie oare teama pe care o simțeam sau bucuria că David voia în sfârșit să-mi vorbească? Nu știam nimic. Nu-mi putui reține un mic strigăt.

– Oh, David! m-am gândit la ceva.

– La ce?

– Trebuie să mă scol și să mă îmbrac imediat.

– Pentru ce?

– Pentru că nu pot să mai rămân aici nici un minut în plus. Sunt sigură că hoțul se va întoarce, crezând că sunt singură. Trebuie să petrec noaptea la un hotel.

Mi-am terminat ceașca cu ciocolată și am pus-o pe noptieră.

– Dacă mă îmbrac iute, accepți să mă conduci la un hotel cu mașina ta? Nu am prea multe șanse să găsesc un taxi la ora asta.

David păru să se gândească câteva clipe, apoi îmi spuse:

– Ascultă, Samantha, nu este prea ușor pentru o femeie singură să găsească o cameră la hotel în plină noapte. Patronul îți va răspunde fără îndoială că toate camerele sunt ocupate.

– Voi încerca totuși. Nu pot rămâne aici, este imposibil.

Vocea mea deveni mai plângătoare și simții deodată o durere puternică în locul unde fusesem lovită. Vedeam încă silueta gigantică și fața lui amenințătoare.

– Nu mă voi simți în siguranță, am continuat, plângând în hohote.

– Am să-ți propun ceva, Samantha, dar nu vreau ca acest lucru să-ți sporească frica.

– Te gândești, fără îndoială, că nu am nici un motiv să mă mai tem, dar crede-mă, sunt cu adevărat terorizată! Gândește-te, dacă aș fi fost aici în clipa în care acest om îmi forța ușa?

Sunt convins că înainte de a intra s-a asigurat mai întâi că ești plecată. Hoții riscă atât de puțin, Samantha. Dar înțeleg perfect ceea ce simți și pentru asta vreau să-ți fac o propunere.

Te ascult.

Aș putea rămâne aici cu tine toată noaptea. Mâine vom vedea ce se poate face ca să fii în siguranță.

Cum îl priveam fără să spun un cuvânt, el adăugă calm:

Poți să ai încredere în mine, Samantha.

Dar nu te vei simți... în largul tău, murmurai.

– Am dormit în condiții mult mai proaste, spuse surâzând. Pot să afirm că acest parchet este de o mie de ori mai confortabil decât unele locuri în care am mai dormit.

Dar ai putea să dormi pe un scaun? l-am întrebat.

Aruncai o privire de jur-împrejur și-mi dădui seama pentru prima dată că nu văzusem niciodată cât era încăperea de mică. La drept vorbind, patul ocupa aproape toată cămăruța.

David mă privi și spuse:

– Aș putea dormi în salon, dar aș fi prea departe de tine. Soluția cea mai eficientă ar fi să mă întind pe pat. Îți jur că nu am să te ating și de altfel, patul e destul de larg.

– Este luat de la presbiteriu.

– Am să-l tratez cu respect.

Ghicii în vocea lui ușoara ironie cu care eram obișnuită.

– Dacă tu... ești sigur..., începui să spun.

– Știam că ai să fii de acord cu mine, Samantha. Apoi îmi luă ceașca și o duse în bucătărie. După aceea reveni în cameră, își scoase vesta și o puse pe spătarul unui scaun. Își desfăcu șireturile de la pantofi, îi scoase și se opri o clipă să mă privească.

M-am gândit întotdeauna că un bărbat în cămașă avea ceva atrăgător. Cămășile lui David erau din mătase, am remarcat acest lucru în ziua în care i-am făcut valiza. Și purta butoni de aur la manșetă.

– Această soluție te satisface, Samantha? Nu vrei să-mi petrec noaptea în salon?

– Nu, răspunei iute. Prefer să fii lângă mine. Vrei să închizi ușa cu cheia, să nu ne trezim cu o nouă vizită în timp ce dormim?

– Nimeni nu mă poate surprinde, căci am un somn foarte ușor, răspunse David.

Totuși el întoarse cheia în broască și înconjură patul pentru a se duce în partea lui.

– Eu cred că ai face mai bine să te bagi sub pled, i-am spus. Nopțile încep să fie reci, suntem în octombrie.

– E o idee bună! spuse el.

Se lungi pe pat și își trase plapuma până la umeri. Am observat că era un spațiu destul de mare între noi doi.

– Pot să sting? întrebai încetișor.

– Da, lumina ar putea să te împiedice să dormi, îmi răspunse.

– Este adevărat!

M-am întins pe spate și am simțit că respir cu greutate. Nu puteam crede că stăteam astfel întinși unul lângă altul, că David era din nou aici.

Totuși de la întoarcerea mea la Londra, eu nu am căutat să-l revăd căci îmi era teamă.

Într-adevăr, înainte de a mă întoarce, l-am făcut pe Giles să-mi promită că nu-i va da noua mea adresă. A fost prima dintre condițiile pe care le-am pus când am revenit la studio.

Stăteam tăcuți în întuneric.

– Am auzit că filmul tău are un mare succes!

– Și eu am auzit, spuse David.

– Nu pari prea entuziasmat.

– Nu, nu chiar. În aceste ultime luni nu am avut decât o singură preocupare.

– Ah! Și care a fost această principală grijă?

– Să te regăsesc.

– Ce vrei să spui?

– Cum ai putut să dispari astfel? Unde naiba te-ai ascuns? Am crezut că înnebunesc tot căutându-te.

– Voiai... voiai cu adevărat să mă regăsești? l-am întrebat timid.

Inima mea bătea foarte tare și loviturile ei răsunau surd în pieptul meu.

– Bineînțeles! Crezi că eu nu mi-am dat seama... (Păru că ezite o clipă, apoi adăugă pe un ton liniștit:) Voiam să te regăsesc, Samantha, să te rog să te căsătorești cu mine.

(Aveam impresia că trăiesc un vis. Cum eu nu spuneam nimic, el continuă:)

– Samantha, vrei să fii soția mea? Avem multe lucruri să ne spunem și să explicăm unele amănunte. Singurul lucru care contează într-adevăr pentru mine este să devii soția mea. Te rog, spune da, Samantha.

– Nu pot, David. Eu nu pot să mă mărit cu tine, cu toate că am dorit-o întotdeauna, dar... este imposibil! Oh! David... pentru ce... îmi ceri asta... acum?

Îmi auzeam vocea răsunând în liniștea camerei, apoi urmă o tăcere grea, până când David mă întrebă:

– Pentru ce nu poți să te măriți cu mine?

Am suspinat profund.

– Este prea devreme. De aceea mă temeam atât... să te văd. Voiam să mai aștept, până când aș putea... să mă schimb puțin... până să pot deveni cea... care vrei să fiu, dar pentru moment nu este nici o speranță.

– Poate par prostuț, Samantha, dar nu înțeleg nici un cuvânt din ceea ce îmi spui. Cred că trebuie să începi cu începutul și să îmi spui ce ți s-a întâmplat după ce m-ai părăsit atât de brusc, lăsându-mă să-mi termin singur de făcut bagajele. Am încercat să te prind, dar dispăruseși.

– Am luat un taxi care tocmai trecea, îi explicai și m-am reîntors la pensiune pentru a-mi face și eu bagajele. Apoi am plecat acasă, la țară.

– M-am gândit, dar din păcate, tu nu mi-ai spus niciodată unde locuiesc părinții tăi. Știam că este pe undeva prin Worcestershire, dar asta era tot.

– Nu m-am gândit că asta te-ar putea interesa.

Când mi-au spus de la studio că nu te-au mai văzut, m-am gândit imediat la pensiune.

– Cum ai știut asta?

– Am sunat de la Southampton înainte de a lua vaporul și domnișoara Macey mi-a spus că nu te-au mai văzut și că Bariatinsky era nebun de furie.

M-am... m-am întors acasă, repetai.

– La început nu mi-a trecut prin minte că ai părăsit Londra. Așa că ți-am trimis telegramele și scrisorile la pensiune.

– Mi-ai scris?

– Aproape în fiecare zi.

– Nu am știut nimic.

– Cred că plecarea ta a fost pentru mine cea mai groaznică lovitură din existența mea. Când proprietăreasa pensiunii mi-a arătat pachetul legat care conținea scrisorile pe care ți le adresasem, m-am gândit că te-am pierdut definitiv. Cu toate acestea ea a telefonat lui Giles să-l întrebe unde să-ți trimită corespondența, iar el i-a răspuns că nu știe unde ești.

– Aveam intenția să-i scriu că nu mă mai întorc niciodată, dar nu am apucat să o fac.

Giles s-a dus să te caute chiar la presbiteriu, cum am făcut-o și eu însumi, dar dispăruseși și de acolo.

– Ai fost la presbiteriu, tu? am exclamat.

– Giles mi-a spus unde locuiai și eram convins că te găsesc acolo. Dar acolo am dat peste un bătrân nebun, care stătea în casa voastră, și care mi-a spus că tatăl tău a murit de mai multe săptămâni. Am avut impresia că nu știa nimic de existența ta.

Pentru ce ar fi știut că exist? l-am întrebat cu un aer absent.

Unde erai? întrebă din nou David. O femeie, care se numea doamna Harris, așa cred, mi-a spus că ai plecat însoțită de o rudă venită la înmormântarea tatălui tău.

– Era mătușa Lucia, sora tatălui meu.

– Dar unde locuiește ea?

– Aproape de Southampton. Este maica superioară a unei mănăstiri.

– O mănăstire?

David părea foarte mirat.

– Poate ar fi trebuit să-ți spun, continuai, că, la două zile după sosirea mea, tata a murit în urma unei crize cardiace.

18

Anunțată în felul acesta, moartea tatei părea un eveniment fără importanță, și nu puteam să-i explic lui David ceea ce

simțisem când am sosit la presbiteriu și l-am găsit pe tata atât de bolnav că aproape mi-a fost greu să-l recunosc.

– Ce ți s-a întâmplat, tată? l-am întrebat.

– Acum câteva zile am simțit o durere foarte neplăcută în capul pieptului, mi-a răspuns el. M-am gândit la început că este vorba de o indigestie și doctorul Mackintosh mi-a dat o mixtură albă care nu m-a ajutat cu nimic.

M-am îngrozit găsindu-l într-o asemenea stare, dar și de dezordinea în care trăia.

Doamna Harris nu fusese niciodată o menajeră exemplară. Dar dacă bucătăria era cât de cât curată și aranjată, restul casei fusese lăsat în paragină.

În absența mea, nimeni nu mai pusese în ordine revistele religioase, cărțile de cântece și obiectele care nu fuseseră vândute la chermeză și care nu fusese deplasate de la plecarea mea.

Biroul tatii era acoperit cu un strat gros de praf, cenușa nu fusese scoasă din cămin și mă gândeam că pantofii lui nu fuseseră de foarte multe săptămâni dați cu ceară.

Cum ajunsesem la ora cinei, m-am dus în bucătărie să-i aduc ce îi pregătise doamna Harris. Nu am descoperit decât o farfurie cu mâncare al cărei miros nu avea nimic apetisant.

Apoi am găsit două ouă din care am făcut o omletă.

Tata o mâncă cu greutate, spunându-mi de mai multe ori că era sigur că după masă va avea din nou dureri.

– Am să trimit după doctorul Mackintosh mâine la prima oră, i-am spus și am să insist să te trimită la un specialist la Cheltenham sau la Worcester. Nu poți să rămâi în starea în care ești.

Nu am vrut să-l sperii, dar părea să fi îmbătrânit foarte mult de când îl părăsisem și figura lui avea o expresie care mă neliniștea. Am remarcat, de asemenea, că atunci când a urcat scara să se ducă la culcare și-a regăsit cu greu suflul.

– Cum nu știa că mă voi întoarce, doamna Harris nu găsise necesar să schimbe așternutul patului meu, dar camera nu mai fusese aerisită de la plecarea mea. Am deschis ferestrele și, aruncând o privire în grădina liniștită, m-am gândit deodată că David era în drum spre America la bordul lui *Queen Mary* și că viața mea nu mai avea nici un sens. Regretam amar că am plecat la Londra în loc să fi rămas lângă tata ca să mă ocup de el. Eram acum aspru pedepsită pentru egoismul meu. Cu toate acestea, nu simțeam nevoia să plâng. Eram pur și simplu golită, ca și cum nu aș fi fost eu însămi. A doua zi dimineață, m-am sculat devreme și am început să fac curățenie prin casă. La ora nouă, am trimis să-l aducă pe doctorul Mackintosh din sat. I-am dat câteva monede unui băiețel să coboare în sat, dar, după două ore a revenit singur, spunându-mi că doctorul va lipsi până duminică seara.

Nu mă așteptam la așa ceva, căci oamenii părăseau rar satul. Am înțeles că nu aveam nimic altceva de făcut decât să aștept întoarcerea doctorului.

Când a sosit doamna Harris, am trimis-o să cumpere o pulpă de miel de la măcelar și i-am preparat tatii un dejun foarte gustos. Stătea așezat la biroul lui și părea incapabil să-și facă plimbarea obișnuită prin grădină. Mă întrebam ce hotărâre ar trebui să iau ca să pot asigura oficiul religios de a doua zi. După dejun, mi s-a părut că starea lui se ameliorează și spre ora cinci după-amiază, și-a manifestat dorința să meargă să se culce.

– Mă duc să-ți pregătesc patul, i-am spus, apoi te vei culca și am să-ți aduc cina sus.

– Nu vreau nimic, îți mulțumesc.

– Insist să mănânci totuși ceva, îi spusei cu fermitate. Nu crezi că ar trebui să me·g să îl văd pe bătrânul pastor și să-l rog să oficieze mâine slujba în locul tău?

Acest pastor ieșise la pensie. După ce își exercitase misiunea într-o parohie vecină cu Worcester-ul, se retrăsese într-o căsuță la ieșirea din sat și câteodată, de Crăciun, îl ajuta pe tata la slujbă.

Trecuse de optzeci de ani și mâinile îi tremurau îngrozitor.

– Mâine voi merge la biserică, spuse tata cu un aer hotărât.

– Nu cred că ar fi prudent!

– Nu, vreau să merg, repetă el. Săptămâna viitoare este aniversarea mamei tale și am luat obiceiul să mă rog pentru memoria ei în săptămâna premergătoare și în cea care urmează.

În acel moment aș fi dorit mai mult decât orice ca mama să fi fost cu noi. Mă simțeam neliniștită și dezolată, nu numai pentru tata, dar și pentru mine.

Venind aici, speram să vorbesc cu tata despre David, dar când l-am văzut atât de slab, am crezut că este preferabil să nu-l mai necăjesc cu problemele mele.

– Pentru ce te-ai întors, Samantha? m-a întrebat.

– Am putut să-mi iau câteva zile de vacanță și m-am gândit că ți-ar face plăcere să mă vezi.

– Sunt foarte fericit, micuța mea. Și tu ești mai frumoasă ca oricând. Îți place munca ta?

– Da. Dar sunt fericită că m-am întors acasă.

Nu era momentul să-i spun că intenționez să rămân și că nu mai am nici un chef să mă întorc la Londra.

Mă așteptam să petrec o noapte albă, gândindu-mă numai la David, în schimb, am dormit profund căci eram epuizată. M-am trezit strigând numele lui David, fiindcă visasem că mă părăsise pentru totdeauna.

Nu puteam să mă împiedic să mi-l imaginez în brațele lady-ei Bettina.

L-am auzit pe tata sculându-se și am coborât imediat să-i fac o ceașcă de ceai. De obicei, el nu bea și nu mânca nimic înainte de împărtășanie, dar în acea dimineață am insistat să bea o ceașcă de ceai.

Nu făcu nici o obiecție, așa că m-am gândit că într-adevăr avea nevoie. Se așeză la masa din bucătărie și își goli ceașca în câteva secunde. Când termină îmi spuse:

– Mulțumesc, Samantha. Sper că ai să vii să asiști la slujbă în dimineața asta.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când a scos un strigăt, și-a dus mâna la inimă și s-a prăbușit pe parchet.

Am îngenuncheat lângă el, vrând să-i desfac gulerul cămășii. De cum l-am atins, am înțeles că murise deja.

19

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, îmi spuse David cu o voce blândă.

– S-a întâmplat atât de brusc, iar șocul pe care l-am avut în momentul înmormântării, l-am simțit mai multe zile.

– Ce ți s-a întâmplat? mă întrebă David.

– Nu puteam să mă opresc din plâns. Atunci mătușa Lucia, care era singura rudă pe care am putut s-o anunț în legătură cu decesul tatei, a hotărât să mă ia cu ea.

– La mănăstire?

– Nu știam că urma să locuiesc într-o mănăstire.

– Cum asta?

– Nu știu. Cred că eram ametită de tensiunea nervoasă din ultimele zile. Orice ar fi fost, nimeni și nimic nu putea face să mi se oprească lacrimile.

– Sărmană Samantha! Asta și din vina mea.

– Cred pur și simplu că toate aceste nenorociri au venit peste mine în același timp. Trebuie să-ți spun că tata și cu tine erați singurele persoane din lume pe care le iubeam.

Urmă o lungă tăcere, apoi David îmi spuse:

– Spune în continuare, Samantha. Aș vrea să știu foarte exact ce s-a întâmplat.

Vocea lui era blândă și eu vorbeam foarte ușor pentru că eram amândoi în întuneric.

Nu-l vedeam pe David, dar știam că este acolo și mă simțeam puternică. În același timp, aveam impresia că visez și că el era prezent în visul meu.

Mai înainte, când eram împreună, îmi era întotdeauna frică să nu spun prostii, să nu mă arăt neștiutoare sau să-l contrazic. Și acest lucru din cauza personalității puternice pe care o avea. Pe lângă el, eu mă simțeam neîndemânatică și neînsemnată.

Mi se părea că ne părăsiserăm trupurile și că eu îi vorbeam așa cum mi-am dorit întotdeauna: de la egal la egal.

Mi-am continuat deci povestirea și i-am spus cum am făcut cunoștință cu o călugăriță franceză, care se ocupase de mine, la sosirea mea în mănăstire. Ea fugise din Paris în momentul în care germanii se apropiau de oraș și nu se mai întorsese. Îmi spusese că ordinul *Micilor surori ale Mariei* avea ca misiune să-i învețe pe cei neștiutori, și ea preda franceza în școala care era pe lângă mănăstire.

Asta îmi dăduse o idee și a doua zi am întrebat-o:

– Soră Tereza, acceptați să mă învățați franceza? Mai știu câte ceva, dar am un accent oribil și gramatica mea este deplorabilă.

Părea încântată să mă ajute și insistă chiar să mă exprim în franceză de fiecare dată când vorbeam cu ea. Atunci s-a născut în mine dorința de schimbare, dorința de a deveni ceea ce David voia să fiu.

El mi-a spus că eram profund neștiutoare și, din păcate, era adevărat. Îmi dădeam seama că educația mea fusese neglijată. Am fost trimisă la liceu timp de trei ani de zile, dar nu prea îl frecventasem cu asiduitate.

Când aveam ceva special de făcut la presbiteriu, nu mă duceam la liceu. La fel, când timpul era urât, nu voiam să mă duc. Gara era la trei kilometri de casă și singurul mijloc de transport la dispoziția mea era bicicleta.

Vara, era o adevărată plăcere, dar iarna când ploua foarte tare, când era vânt și câteodată chiar zăpadă, ezitam să plec la drum în aerul înghețat al dimineții și să mă întorc seara pe întuneric. Pe de altă parte, cred că mama era tare neliniștită când mă vedea plecând singură cu trenul. Ea mă punea întotdeauna să-i promit că mă sui numai în vagoanele rezervate femeilor și că, odată ajunsă la Worcester, să nu hoinăresc pe străzi, între gară și liceu.

Așa că, dintr-un motiv sau altul, dacă îmi amintesc bine, cred că eram mai mult acasă decât la liceu. Înainte de asta avusesem o profesoară particulară. Era o învățătoare în vârstă, pensionară, care locuia în sat într-o casă mică pe care o moștenise. Era tare nesuferită și se înfuria des când nu înțelegeam de prima dată ceea ce ea îmi explica. Decât să o

contrazic, mă prefăceam că înțeleg, cu toate că nu aveam nici cea mai vagă idee ce voia ea să-mi demonstreze.

Mă gândesc că dacă am fi avut acasă o bibliotecă foarte bine dotată, cum fusese cea de la castel, aș fi putut citi multe cărți. Dar cu excepția unor opere complete de Dickens și de sir Walter Scott, majoritatea lucrărilor care să găseau în biroul tatei erau texte de religie care nu mă interesau deloc.

Foarte des, seara, tata citea ziarul cu voce tare, în timp ce mama cosea sau broda. Dar nu aș putea spune că puținele mele cunoștințe generale se îmbogățeau cu ceva. De fapt, David avea dreptate când mă trata drept ignorantă și asta mă contraria. Sunt puțini oamenii cărora le place să audă ce gândesc alții despre ei.

Culcată în cămăruța pe care mi-o dăduseră la mănăstire și care nu era decât o chilie liberă, m-am hotărât să mă ocup de educația mea. Când „tanti Lucy“, cum îi spuneam eu, a venit să mă vadă, am pus-o la curent cu intențiile mele. Era foarte fericită că mă preocupă ceva și că nu mai plâng și a depus toate eforturile pentru a-mi satisface dorința. Îi ceru sorei Magdalena, care preda literatura și istoria, să aleagă pentru mine unele lecturi și aceasta promise să aducă toate lucrările ce mă puteau ajuta.

Măicuțele posedau o bibliotecă bogată și, cu toate că nu conținea ultimele romane moderne, erau incluși clasici ai literaturii.

Astfel că am putut găsi aici operele lui Thackeray, Jane Austen și Trollope, ca să nu-i citez decât pe unii dintre ei, iar sora Magdalena mi-a încredințat, de asemenea, cărți de mitologie care m-au încântat.

Doctorul insista să mă odihnesc. Astfel că îmi petreceam cea mai mare parte a zilei în pat, citind câte o carte. Când mi s-a permis să mă ridic, mergeam în grădina unde liniștea era prielnică meditației și lecturii mele.

Când mi se întâmpla să nu înțeleg ceva, o întrebam pe sora Magdalena și în fiecare zi continuam conversațiile mele în franceză cu sora Tereza până când aceasta era mulțumită de accentul meu.

Puțin câte puțin mi-am recăpătat puterea, cu toate că nu aveam încă poftă de mâncare, deoarece hrana la mănăstire nu era prea gustoasă.

Într-o zi tanti Lucy veni să mă caute în grădină și îmi spuse:

-- Nu crezi, Samantha, că ar fi timpul să te gândești să-ți reiei lucrul?

Am privit-o surprinsă, convinsă fiind că eram incapabilă să mă apuc de cea mai neînsemnată activitate.

Nu mă gândisem că, mai curând sau mai târziu, va trebui să mă întorc la Londra și la studioul lui Giles sau să-mi caut un nou serviciu.

Tata îmi lăsase tot ceea ce avea, adică vreo câteva lire sterline, care mi-ar fi permis exact să nu mor de foame timp

de o săptămână sau două. După aceea va trebui să lucrez pentru a mă întreține tot restul vieții.

Cu toate acestea, a fost un șoc pentru mine să aud că tanti Lucy dorește să mă vadă plecată.

– Vrei deci să plec? am întrebat-o.

– Nu, Samantha, sunt fericită să te știu aici, dar tu nu-ți poți petrece tot restul existenței tale citind. Ești tânără și asta nu este o ocupație pentru tine.

– Majoritatea surorilor care sunt aici nu sunt cu mult mai în vârstă decât mine, i-am mai răspuns.

– Vrei să devii călugăriță?

M-am gândit brusc la David și mi-am spus că ăsta ar fi cel mai sigur mijloc de a-l pierde definitiv. Eu doream să-l văd, voiam ca el să mă iubească cum mă iubise în primele zile, înainte de a-și da seama că nu eram femeia pe care o căuta. Din nenorocire, învățând nu făceam altceva decât să-mi dau seama de ignoranța mea.

Am știut întotdeauna că sunt o ignorantă, dar mi-am dat seama cât de puține lucruri știam numai când am început să studiez cu adevărat. Aveam multe lacune, iar mintea mea trebuia îmbogățită cu istorie, cu geografie, cu o mai bună cunoaștere a evenimentelor ce se petrec în lume.

– Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le învăț aici, tanti Lucy!

Ea nu răspunse și descoperii mai târziu că, pentru binele meu, îi telefonase lui Giles și în acest fel aflase unde eram. Se pare că fusese foarte neliniștit din cauza dispariției mele,

cu toate că la început crezuse că mă întorsesem acasă în sat. El îi spusese că ar dori să mă întorc la lucru, confirmându-mi aceasta când l-am sunat.

– Cei de la *Vogue* și de la alte reviste mi-au cerut fotografii cu tine, îmi spuse el. Plecarea ta m-a pus într-o situație foarte dificilă.

– Îmi pare rău, i-am spus pentru a-l liniști.

– Mătușa ta mi-a explicat că ai fost foarte bolnavă și necăjită după moartea tatălui tău, continuă el, și bineînțeles că trebuie să te iert. Dar îți cer să te întorci imediat, deoarece este foarte mult de lucru aici.

– Nu mă întorc decât cu o condiție, i-am spus la telefon, să nu-i ceri niciodată lui David să vină la studio când voi fi și eu acolo și să nu-i dai noua mea adresă.

– Nu vrei să-l mai vezi? mă întrebă el.

– Nu!

Urmă un moment de tăcere în cursul căruia părea că se gândește la condițiile puse de mine, apoi reluă:

– Viața ta personală nu mă interesează. Dacă nu vrei să-l vezi pe David Durham, îți promit că nu-i dau noua ta adresă.

M-am întors la Londra cu o mare neliniște în suflet, nu numai pentru că urma să-l revăd pe Giles, ci și pentru că riscam, de asemenea, să-l întâlnesc pe David.

Când m-a zărit Giles, a părut foarte mulțumit că am slăbit atât de mult.

Cred că din toată înfățișarea mea nu se vedeau decât ochii, iar Mélanie mă necăjea spunându-mi că am o siluetă de felinar. Dar Eduard Molyneux și Norman Hartnell au fost entuziasmați și au propus imediat să se deseneze mai multe rochii pentru mine, în vederea prezentării.

Primul lucru pe care l-am făcut când am sosit la Londra a fost să mă înscriu la o bibliotecă, devenind astfel o cititoare foarte asiduă.

Am început să mă ocup de desăvârșirea educației mele, căci nu puteam uita ce mi-a spus David - aud încă tonul vocii lui - amintire ce mă face să mă simt rău. Mă gândeam la el și la lady Bettina și știam că reprezintă genul de femeie care-i plăcea lui. Avea aplomb, era spirituală și nu era de mirare că în comparație cu ea, David mă găsea atât de ștearsă. Cum ar fi putut fi altfel când eu nu știam nimic despre bărbați, despre subtilitățile vieții mondene și despre viață în general?

Singura dificultate era că, dacă existau cărți de istorie, de literatură, nu exista însă nici una care să mă învețe să cunosc bărbații și să îi iubesc cum ar fi trebuit.

Bineînțeles că în lecturile mele am întâlnit nenumărate exemple de îndrăgostiți celebri, de-a lungul secolelor, iar din toate aceste povestiri, am tras concluzia că, dacă l-aș fi iubit cu adevărat pe David, ar fi trebuit să mă supun voinței lui.

În definitiv, unii regi și-au sacrificat tronul, anumite țări au intrat în război, familii întregi au fost distruse timp de

generații, iar unii bărbați au fost supuși torturilor îngrozitoare și au murit din dragoste!

Multe femei și-au sacrificat reputația, copiii, poziția socială, chiar și viața, pentru că au iubit un bărbat în mod exclusiv.

Poate că David avea dreptate când spunea că dragostea este un lucru prea important pentru a fi nesocotit.

Toate gândurile mele se îndreptau spre David și nu puteam să-mi alung din memorie ziua în care a insistat să merg cu el.

Cu cât citeam mai mult, cu atât descopeream că existau numeroase exemple de bărbați și de femei, gata să-și sacrifice tot ce aveau mai scump pentru ființa pe care o iubeau.

Mi-a trebuit ceva timp să înțeleg acest lucru, dar am reușit să mă conving că, dacă îl iubesc pe David, va trebui să-l urmez orbește uitându-mi toate principiile. Îmi dădeam seama că pentru a-l recuceri trebuia să sacrific multe lucruri și că nimic nu trebuie să mi se pară imposibil dacă vreau să-i regăsesc dragostea.

Mi-am petrecut multe nopți imaginându-mi că într-o zi voi merge spre el și îi voi spune în sfârșit:

„De acum, nu mai sunt „profund ignorantă" și nici „ridicol de inocentă". Cunosc multe lucruri și am o mare experiență în dragoste.

Îmi imaginam atunci că el mă va lua în brațe și că în sfârșit vom fi fericiți împreună. Numai faptul că mă gândeam la clipa

aceea, îmi procura puțină plăcere și puțin din bucuria pe care el mă făcuse să o întrevăd în ziua în care vom fi împreună.

Dintre toate, un lucru mă reconforta: certitudinea că David nu se va căsători cu nimeni altcineva în afară de mine.

Îmi spuneam: „când va vedea cât sunt de diferită și ce eforturi am făcut pentru a-i câștiga dragostea, îmi va cere să devin soția lui".

De multe ori mi se întâmpla să mă gândesc că totul nu era decât un vis care nu va deveni niciodată realitate. Dar trebuia să încerc!

Trebuia să continuu să mă zbat pentru a deveni ceea ce voia să fiu, căci știam că nu exista altă soluție. Fără David, nu voi fi niciodată fericită și nici nu ar avea vreun rost să mai trăiesc.

Mi-am auzit vocea topindu-se în întuneric. Aveam convingerea că vorbeam de foarte mult timp. Eram atât de concentrată asupra amintirilor din acea perioadă, încât vorbind întruna, uitasem că David este lângă mine și că mă ascultă.

Era ca și cum m-aș fi adresat lui David cel din imaginația mea, așa cum făceam în fiecare noapte de când fugisem de la el.

Voiam să-mi continuu povestirea, când deodată, îmi spuse cu vocea lui gravă:

– Ce s-a mai întâmplat după aceea, Samantha?

– L-am întâlnit pe Pierre și... pe Victor, am răspuns.

– Vorbește-mi despre ei.

20

Giles ne-a dus - pe Mélanie, pe Hortense și pe mine - la hotelul Syon, care aparținea ducelui de Northumberland, deoarece voia să facem niște fotografii acolo.

Vogue avusese ideea de a prezenta manechine într-un decor natural și în fața unor edificii celebre. Hotelul Syon era fantastic! Niciodată nu mi-am putut imagina o clădire mai frumoasă și mai elegantă.

Aș fi vrut să-l fi cunoscut în timpurile sale de glorie, cu servitori în livrea de gală, atunci când ducele dădea recepții la care erau invitați mai marii regatului.

Hotelul fusese închis în timpul războiului și avea un aer părăsit, ca toate aceste case care-și pierduseră sufletul o dată cu plecarea proprietarului. Cu toate acestea, clădirea nu pierduse nimic din măreția sa și simțeam o vie plăcere pozând în holul vast cu coloane și cu statui aurite, sau în marea galerie ca și în saloanele sale imense.

Giles terminase cu mine și acum le fotografia pe Mélanie și pe Hortensie. Atunci, m-am hotărât să vizitez casa, dar mai întâi să văd tablourile. Tocmai admiram o minunată pictură olandeză, când am auzit pe cineva apropiindu-se de mine. Am crezut că era Giles și l-am întrebat fără să părăsesc tabloul din priviri:

– Mă întreb cine a pictat acest tablou?

– Jan Van Eyck, îmi răspunse o voce de bărbat pe care nu o cunoșteam.

M-am întors iute. Nu era Giles, așa cum crezusem, ci un bărbat blond, în jur de treizeci de ani, care avea un caiet gros sub braț. Părea distins și am crezut că este un membru al familiei de Northumberland.

– Se pare că vă interesează pictura, îmi spuse.

– Am multe lucruri de învățat, i-am răspuns.

– Aș putea să vă fac să profitați de cunoștințele mele?

– Cu bucurie.

Mă privi surâzând.

– Știu cine sunteți, îmi spuse. Dar cred că trebuie să mă prezint. Mă numesc Pierre Sinclair.

– Sunteți rudă cu ducele? l-am întrebat.

Începu să râdă.

– Nu. Lucrez la Cristies. Sunt aici pentru a reevalua mobilele și tablourile. Ducele crede că nu sunt suficient asigurate.

Știam deja că această *Cristies* era celebra casă de licitații de pe James Street unde se vindeau cele mai frumoase obiecte de artă care circulau în lume.

– Cred că aveți o meserie foarte captivantă, i-am spus.

– Nu cred că este mai interesantă decât a dumneavoastră. Lăsați-mă să vă vorbesc despre aceste tablouri, după care, îmi veți spune dacă sunt la fel de demne de interes ca și rochiile minunate pe care le purtați.

Făcurăm împreună turul galeriei și el îmi spuse cele mai fantastice povești, nu numai despre tablouri, ci chiar și despre artiștii care le-au pictat și despre felul în care ducii de Northumberland au intrat în posesia lor.

Ceva din personalitatea lui Pierre m-a sedus imediat. Părea în același timp calm și puternic, dar mi-a mărturisit mai târziu că lucrul cel mai îndrăzneț pe care l-a făcut vreodată a fost acela că m-a abordat.

– Sunt într-adevăr foarte timid, Samantha, îmi spuse el după ce i-am permis să-mi spună pe nume. Dar am avut impresia că într- adevăr dorești să înveți lucruri noi și asta mi-a dat curaj.

Presupun că a dat dovadă de un curaj excepțional când, în momentul în care Giles a venit să mă ia ca să ne întoarcem la studio, el m-a întrebat dacă accept să-l întovărășesc a doua zi în provincie unde urma să estimeze un mobilier.

A fost prima din nenumăratele călătorii pe care le-am făcut cu el și, pentru că îmi plăceau mobilele și tablourile, m-a învățat să le și prețuiesc.

Am aflat astfel multe lucruri interesante pe care nu le-aș fi putut descoperi în nici un ghid.

De exemplu, că Van Dyck picta mâinile mult mai bine decât oricare alt pictor; că Grinley Gibbons punea întotdeauna un spic de grâu în sculpturile lui ca marcă personală; că modelul lui Boticelli pentru *Nașterea lui Venus* murise de tuberculoză la vârsta de douăzeci și trei de ani și că era atât

de frumoasă încât mulțimea așteptase în tăcere, pe străzi, trecerea convoiului funebru.

Pierre avea darul de a face să trăiască toate lucrurile despre care vorbea și eram din ce în ce mai fascinată de poveștile lui. Îmi spuneam că asta era una dintre cele mai bune metode de a învăța și că David le știa cu siguranță. M-am gândit că puțin câte puțin ar putea să mă învețe și altceva decât secretele tablourilor și al mobilelor.

Când am fost convinsă că, pentru a-i plăcea lui David trebuie să am o oarecare experiență în dragoste, mi-am dat seama desigur că aceasta însemna că va trebui să am o legătură.

Or, numai ideea de a lăsa un bărbat ca lordul Rowden să se apropie de mine, mă îngrozea.

Am făcut în așa fel încât să-l evit de când m-am întors la Londra. Speram că după ce am fugit de la el, așa cum am făcut-o, nu va mai dori să mă vadă, dar am aflat de la Mélanie că a întrebat de multe ori de mine.

Nu puteam suporta ideea de a mă trezi în prezența lui; cu toate acestea trebuia să existe un bărbat în viața mea dacă nu voiam să rămân „ridicol de inocentă“ așa cum spunea David.

Desigur, prietenii mei de altădată m-au întrebat cu toții dacă nu vreau să merg să dansez sau să cinez cu ei. Dar refuzam toate aceste invitații și când se înserа mă întorceam acasă la mine pentru a-mi continua lecturile.

Mi-am dat seama iute că nu mai puteam suporta pensiunea. Nu numai pentru că lipsea confortul, ci, în special, pentru că simțeam că doamna Simpson va continua să mă hărțuiască cu întrebările ei.

Chiar din prima săptămână am închiriat o cameră într-un hotel ieftin, iar câteva zile mai târziu, un agent imobiliar mi-a găsit un apartament, mic, dar a cărui chirie mi s-a părut ridicată.

Reușisem totuși să adăpostesc în el toate lucrurile ce erau depozitate de luni de zile.

Starea apartamentului lăsa de dorit. Pierre mă ajută să găsesc un zidar care putea veni în afara orelor lui de lucru și care mi-a cerut un preț mult mai rezonabil decât oricare altă întreprindere.

Mi-am instalat eu singură perdelele și i-am încredințat lui Pierre sarcina de a aranja tablourile pe pereți.

Desigur, nu erau tablouri de maeștri așa cum am avut noi norocul să vedem în expertizele noastre, dar le cunoșteam dintotdeauna și ele făceau parte din amintirile mele. Într-un anumit fel, ele mă împiedicau să fiu cu adevărat singură, căci prezența lor îmi evoca memoria părinților mei.

Chiar dacă Pierre mă conducea acasă după o cină în oraș, el nu mi-a cerut niciodată să-l las să intre. Știam că se gândește înainte de toate la reputația mea și la comentariile pe care alți locatari din imobil le-ar putea face.

Era gentil și înțelegător și întotdeauna gata să mă asculte. Nu își bătea joc niciodată de mine atunci când nu știam cutare sau cutare lucru și nu se supăra niciodată când uitam un detaliu din ceea ce mă învățase.

Mi-a trebuit timp ca să mă hotărăsc, dar mi-am spus că, în ziua în care Pierre va dori să mă sărute, eu n-am să-l refuz. Mă gândeam că într-o zi va voi și el, ca și David, să plecăm amândoi într-un mic han de țară și că de data aceasta voi spune da.

Cu toate acestea îmi plăcea Pierre, îmi plăcea chiar foarte mult. Era prietenul cel mai drăguț și cel mai delicat pe care îl avusesem și eram gata să-i acord totul.

Un lucru extraordinar este că nu a încercat niciodată să mă sărute și totuși noi ieșeam împreună aproape în fiecare seară și mă ducea sâmbăta la țară. Dar rămânea amabil și atent cum fusese întotdeauna.

Dacă admiratorii mei obișnuiți care nu încetau să mă invite să ies nu ar fi continuat să-și manifeste admirația, puteam să cred că mi-am pierdut toată puterea de seducție.

„Cred că ar trebui să-l încurajez“, mi-am spus. „Dacă vom continua așa, nici când voi avea o sută de ani, nu voi avea experiența pe care David o așteaptă de la mine“.

Nu mă puteam gândi la David și la lady Bettina fără să simt acea amărăciune care mă cuprinsese din ziua în care am aflat că pleacă pe *Queen Mary*.

Încercam să-i uit, dar era imposibil. Îi revăd foarte des înlănțuiți, așa cum i-am văzut la Bray Park. Nu puteam să mă împiedic să văd ochii lady-ei Bettina ridicați spre cei ai lui David și buzele roșii care îl invitau să o sărute.

Oh, David!... David.. numele lui răsuna în mine zi și noapte.

Câteodată, disperarea mea era atât de mare că mi se părea că strig în somn. Mă deșteptam spunându-mi că încă nu mi-am adunat toate șansele de partea mea pentru a încerca să-l recuceresc și că singurul lucru care îmi rămâne de făcut este să-l determin pe Pierre să facă din mine o adevărată femeie.

Nu știam exact ce însemna acest lucru, dar speram că această încercare nu va fi prea penibilă, în ceea ce-l privește.

În sfârșit, într-o seară, când ne întorceam de la țară după o delicioasă cină luată într-un han, Pierre mă conduse până acasă și mă întrebă:

— Pot să intru un moment, Samantha?

Propunerea lui era atât de neașteptată, încât am rămas fără glas. Apoi mi-am spus că nu era momentul să ezit.

— Da, bineînțeles, Pierre.

Am coborât din mașină și am așteptat pe treptele de la intrare până a închis mașina.

Eram atât de emoționată că nu reușeam să deschid ușa de la intrare.

În ajun, pusesem câteva flori în vase, salonul căpătând astfel un aer primitor.

L-am auzit închizând ușa după el și am rămas nemișcată, gândindu-mă că mă va lua în brațe și îmi va dărui acel sărut pe care îl așteptam de atâta timp. Simțeam cum mă învăluie brusc o căldură și mă cuprinse o dorință neînțeleasă de a fugi spre dormitor să mă încui acolo.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Samantha, îmi spuse el.

– Da, desigur, Pierre, să ne așezăm.

Se așeză pe canapea și eu făcui la fel. Mă gândeam că îmi va lua mâna, dar el rămase nemișcat și tăcut.

Trecură astfel câteva secunde, apoi spuse:

– Vreau să-ți spun, Samantha, că voi pleca.

– Unde să pleci?

– În Italia. Christies are o lucrare foarte importantă acolo și mi s-a propus să mă ocup de ea. Am acceptat.

– Pentru cât timp pleci?

– Depinde, Samantha. Vreau să-ți spun adevărul: plec din cauza ta!

– Din cauza mea? Nu înțeleg... explică-mi!

Părea încordat și nu îndrăznea să mă privească.

– Plec, pentru că... pentru că sunt îndrăgostit de tine, Samantha.

– Dar nu văd nimic rău în asta.

– Nu.. într-adevăr, nu în ceea ce te privește.

Înțelegeam din ce în ce mai puțin.

Tot fără să mă privească, continuă:

— Vezi, Samantha, te iubesc pentru că am certitudinea că ești persoana cea mai adorabilă și cea mai fermecătoare pe care am cunoscut-o vreodată și aș da tot ce am pentru a avea dreptul să mă însor cu tine.

Nu știam ce se răspund.

– Dar îmi este imposibil să-ți cer asta, continuă el, căci ar fi neloial din partea mea.

– Pentru ce?

– Pentru că am fost rănit în timpul războiului și medicii m-au avertizat că este puțin probabil să pot avea într-o zi copii.

– Oh... Pierre! murmurai.

– Până acum această problemă nu m-a preocupat prea mult, căci niciodată nu m-am gândit la căsătorie. Dar tu ești perfectă din toate punctele de vedere și nu aș vrea ca din vina mea să nu poți avea acces la acea bucurie pe care orice femeie dorește să o cunoască: aceea de a avea un copil.

– Ești sigur că medicii nu s-au înșelat?

– Absolut sigur. Evident, acest lucru nu m-ar împiedica să mă căsătoresc, dar nu pot suporta ideea că într-o zi ai putea să-mi reproșezi neputința de a-ți dărui un copil. Prefer să plec.

– Oh, Pierre! Pierre!

Totul era atât de neașteptat că nici nu știam ce să-i spun. Întinsei mâinile spre el ca și cum aș fi vrut să-l rețin. El mi le apucă și le duse la buze, apoi se ridică.

– Ești foarte frumoasă, Samantha, și, mai presus de toate, ești o ființă curată. Sper că într-o zi ne vom întâlni ca prieteni. Până atunci viața mea va fi un adevărat infern, căci va trebui să mă obișnuiesc să nu te mai văd.

– Dar... nu trebuie să pleci... așa, murmurai.

Își puse degetul pe buzele mele pentru a mă împiedica să vorbesc.

– Sst! Samantha. Amândoi știm că acest este lucrul cel mai înțelept. Pentru moment sunt îndrăgostit de tine, dar tu nu te-ai îndrăgostit de mine. Fii prudentă și să știi că tot ceea ce îți doresc este ca bărbatul pentru care inima ta suferă, să fie demn de tine.

Am fost foarte emoționată de această ultimă frază, căci nu-i vorbisem niciodată de David și nu înțelegeam de unde știa el că în sufletul meu sufeream.

Se îndrepta spre ușă, când deodată se întoarse. Mă luă în brațe și mă strânse tare la pieptul lui. Mă sărută pe frunte și, înainte ca să pot spune un cuvânt, ieșise deja.

Am rămas nemișcată în locul unde mă lăsase și am auzit mașina plecând. Nu puteam crede că Pierre a ieșit din viața mea pentru totdeauna. Sufeream pentru el și aș fi vrut să-i spun o mie de lucruri: cât de mult conta pentru mine, că absența lui va lăsa un mare gol în viața mea și că niciodată un alt bărbat nu va putea reuni atâtea calități pentru a-l umple.

În zilele următoare, am încercat să-l uit pe Pierre acceptând toate invitațiile pe care le primeam. Am mers să

dansez la *Savoy*, unul dintre cele mai mari hoteluri din Londra, la *Berkeley*, la *Embassy Club* și chiar la *Kit Kat*.

În aceste locuri se întâlneau întotdeauna aceleași persoane care dansau pe aceleași melodii și care spuneau aceleași și aceleași lucruri.

– Îmi pari foarte blazată, Samantha, îmi spuse într-o seară un tânăr.

Am înțeles atunci că începusem să semăn cu toate femeile a căror singură ocupație erau balurile și cocteilurile. Mă întrebam dacă David ar fi luat asta drept un progres.

Acum că Pierre era plecat, trebuia să găsesc pe altcineva care să mă învețe să iubesc.

Am ajuns să inspectez restaurantele și cluburile și în loc să găsesc bărbați seducători, nu făceam decât să mă gândesc la David. În comparație cu el, îi găseam banali și lipsiți de interes.

Nici unul dintre ei nu avea personalitatea lui, acea energie care iradia din el, acea prestanță care îl făcea să fie remarcat dintr-o mie.

Într-o seară, asistam la o recepție la *Savoy*. Era mult zgomot și mă plictiseam. Unii bărbați băuseră mult și făceau gălăgie în timpul spectacolului de variété, lucru pe care îl găseam total deplasat.

Această recepție era dată în onoarea unui argentinian bogat. Eram douăzeci și patru de persoane la masă, iar la

terminarea spectacolului, mai mulți prieteni veniră să ni se alăture.

Nu-mi amintesc cum am fost invitată. Fără îndoială prin intermediul lui Giles. Detestam acest gen de întâlniri și tocmai căutam un mijloc de a dispărea cât mai discret, când trei bărbați intrară.

Doi dintre ei erau cronicari de modă și semănau cu toți cei ce se găseau acolo, însă al treilea era diferit. Avea părul negru și o față cu trăsături extraordinar de fine. De cum intră, toate privirile se îndreptară spre el.

– Victor, strigă o femeie, unde ai fost, dragostea mea? Nu te-am mai văzut de atâta timp!

Gazda noastră îl primi călduros pe necunoscut și, de cum luă loc la masa noastră, atmosfera se schimbă pe loc și conversațiile se animară.

– Cine este acest bărbat? l-am întrebat pe vecinul meu.

– Cum, nu-l cunoști pe Victor Fitzroy? Credeam că toată lumea îl cunoaște.

– Toată lumea, în afară de mine, îi spusei zâmbind.

– Ei bine, este un bărbat pe care trebuie neapărat să-l cunoști, îmi spuse vecinul meu cu un aer serios. Nu înțeleg cum de nu ai citit încă nici un articol despre el în ziare.

– Nu am timp să citesc toate bârfele.

– Eu vorbesc despre manșete.

– Dar ce face?

– Ar fi mai ușor să vă spun ceea ce nu face! A bătut recordul de timp în zborul Capetown-Londra. A câștigat aproape toate cursele de mașini din lume și este unul dintre cei mai buni călăreți din Anglia.

– Dar se pare că are toate talentele!

– Este și foarte bogat! În orice caz nu-ți poți reține admirația față de Victor Fitzroy.

Câteva minute mai târziu, urma să am ocazia să judec singură deoarece Victor părea că mă remarcase înainte ca vecinul meu să mă prezinte.

– Veniți să dansăm, îmi spuse Victor.

Îi urmai fără să ezit.

Acest bărbat despre care toată lumea vorbea cu entuziasm mă intriga foarte tare. Îmi dădui seama că vecinul meu de masă nu mințise.

Victor avea un farmec neobișnuit; poate chiar prea mult. Nu-mi făcu complimentele obișnuite și se mulțumi să-mi spună:

– De cum v-am văzut astă-seară, am înțeles de ce eram atât de grăbit să mă întorc în Anglia.

– La ce folosesc toate aceste recorduri?

Întrebarea mea l-a făcut să râdă.

– Am oroarea să pierd timpul. Când doresc ceva, trebuie să-l obțin imediat.

Spunând aceasta, îmi aruncă o privire inchizitorială, apoi îmi spuse:

– Vorbiți-mi despre dumneavoastră.

– Cred că știați deja că sunt manechin la Giles Bariatinsky?

– Nu mă interesează ce spun oamenii, ci mai curând ce sunt. (Mă strânse lângă el și murmură:) Cât ești de subțire!

– Vă displace?

– Nu, ca să fiu cinstit, dar mă întrebam dacă existați cu adevărat sau dacă nu veți dispărea dintr-o clipă în alta.

– Asta depinde de cine mă apropii.

Mi-am dat seama că începusem că cochetez cu el, lucru pe care nu-l făcusem niciodată cu nici un bărbat.

Victor părea să aibă darul de a comunica bucuria lui de a trăi. Era strălucitor. Am dansat împreună toată seara, apoi deodată, îmi spuse:

– Să plecăm, mașina mea e în fața ușii.

– Fără să spunem la revedere și să mulțumim gazdei noastre?

– El ar trebui să vă mulțumească. Bărbații ar trebui să vă plătească ca să veniți la recepțiile lor unde se moare de plictiseală. Ești atât de frumoasă, iartă-mă, sunteți, încât valorați de o mie de ori mai multe decât toate aranjamentele lor florale.

Mulțumindu-i pentru compliment, am făcut ceea ce îmi ceruse și am ieșit amândoi din Savoy, fără să ne luăm la revedere.

Mi-am dat seama mai târziu că prin felul lui de a se purta își cucerise celebritatea. Oamenii erau foarte mulțumiți când el îi onora cu prezența lui, chiar pentru câteva minute.

Avea o mașină sport, lungă și joasă. Am coborât pe Strand, marele bulevard din centrul Londrei, am traversat Trafalgar Square, apoi am trecut prin fața Palatului Buckingham, toate astea într-o viteză vertiginoasă.

– Vreți cu adevărat să mergeți acasă? mă întrebă.

– Ar fi lucrul cel mai rezonabil. Lucrez și patronului meu nu-i place să întârzii dimineața.

– Te conduc, cu condiția să accepți să cinezi cu mine mâine seară.

– Accept cu plăcere.

– Cred că vom face iute cunoștință, Samantha, firește cu permisiunea ta. Ca și tine nu am intenția să-mi pierd timpul cu preliminariile.

– Vreți să spuneți că ar fi trebuit să vă refuz invitația?

– Vreau să-ți spun că nu ți-aș fi permis să o faci!

Când sosirăm în fața locuinței mele am vrut, după obiceiul meu, să deschid imediat portiera, dar sistemul de deschidere rezista.

Victor veni în ajutorul meu și îmi luă din mână cheile apartamenului. Deschise ușa și, înainte să pot face cel mai mic gest ca să-l împiedic, intrase deja până în salon.

Îl priveam cu o oarecare neîncredere, dar fără să mă tulbur și el mă cuprinse în brațe și îmi spuse:

– Ești într-adevăr adorabilă, Samantha! și mă sărută.

Am fost puțin surprinsă, dar asta nu m-a tulburat prea mult.

Apoi mă lăsă la fel de brusc cum mă îmbrățișase.

– De abia aștept ziua de mâine, draga mea, îmi spuse. Apoi dispăru.

Aveam impresia că fusesem prinsă într-un vârtej, nu mai știam prea bine ce să cred despre acest Victor. Mi se părea că nu mai atingem pământul sau că eram dusă de curentul unui râu. Nu aveam o senzație neplăcută, era mai curând nostim și, în timp ce puneam zăvorul la ușă, mi-am spus că îmi plăcea destul de mult și că eram la rândul meu nerăbdătoare să ne întâlnim a doua zi.

„În această noapte", mi-am spus, „în loc să mă gândesc la David, mă voi gândi numai la Victor".

Seara următoare am făcut un efort special să fiu elegantă și am ales una dintre cele mai frumoase rochii de-ale mele. Fusesem la coafor în timpul pauzei de prânz și eram gata cu un sfert de oră înainte de sosirea lui Victor.

I-am auzit deodată motorul mașinii și în timp ce deschideam ușa, el intră în apartamentul meu ca un uragan.

Surâdea. Îl găseam extrem de atrăgător. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a îndepărtat puțin de el.

– Lasă-mă să te privesc, îmi spuse. (Toate formulele de politețe erau uitate.) Lasă-mă să mă asigur că nu am fost victima unei himere, ieri seară! Nici o femeie nu este atât de frumoasă ca tine!

– Și ce spui acum? Sunt chiar aievea.

– Sunt sigur că ești un miraj, dar lasă-mă să mă conving.

– Nu este chiar un compliment!

– Ai primit destule complimente, dar pentru a te mai flata încă o dată, aș spune că ești fermecătoare și că prefer să te sărut, în loc să iau paharul de vin pe care nu mi l-ai oferit!

Mă strânse la piept și mă sărută pe buze.

– Îmi pare rău, dar nu am nimic să vă ofer.

– Toți iubiții tăi sunt antialcoolici?

– Nu am iubiți.

– N-ai să mă faci niciodată să cred asemenea lucru.

– Bărbații pe care îi cunosc nu au acces la mine acasă.

Mi-am luat șalul de pe spătarul unui scaun și am ieșit. Victor aruncă o privire prin încăpere.

– Scrinul nu este chiar o bijuterie!

Ar fi trebuit să mă supere această remarcă, dar nu te puteai supăra pe un tip ca Victor.

– Mie îmi place.

– Asta contează, răspunse el. Cel puțin nu se poate spune că ești pretențioasă, Samantha.

– Sper, cel puțin.

M-am urcat în mașina lui care demară în viteză în direcția West End. Rezervase o masă la *Embassy Club* unde, bineînțeles, cunoștea pe toată lumea. Le făcea oamenilor cu mâna, iar aceștia veneau să vorbească cu el. Aveam impresia că sunt în compania unui actor de cinema. Când nu strângea

mâinile ce i se întindeau sau nu adresa vreun compliment unei frumoase fete care era în trecere, îmi făcea curte într-un fel încântător, dar aveam impresia că nu trebuie luat în serios. Totuși, dezinvoltura lui îl făcea simpatic și mă fascina.

Am părăsit *Embassy Club* pentru un club de noapte unde spectacolul era uluitor. Apoi Victor mă duse într-un mic și intim cabaret, unde se dansa pe un ring din sticlă și unde erau măsuțe acoperite cu catifea.

Victor îmi făcea tot felul de apropouri și într-un anume fel vindeca rana pe care David mi-o făcuse. Nu numai că mă făcuse teribil de nefericită, dar mă transformase într-o ființă care își pierduse toată încrederea în sine. Aveam impresia că Victor mă scotea din acest neant și mă așeza pe un piedestal.

Mă simțeam din nou veselă și lipsită de griji. Mi se părea că nu mai există pe lume nici un loc sordid, nici asuprire, dimpotrivă, totul e numai bucurie și voie bună.

Am dansat și am discutat foarte mult, iar în zori mă conduse acasă.

Și de această dată a intrat și m-a sărutat cu pasiunea care mă încântase, apoi ca în ajun m-a părăsit brusc, atunci când eu aș fi dorit ca el să continue.

Ziua următoare m-a dus la teatru, apoi la Savoy.

– Vreau să-ți propun ceva, Samantha.

– Ce anume?

– Am chef să merg la Paris mâine seară. Vrei să vii cu mine?

Pentru moment nu am răspuns nimic, apoi am înțeles că asta era ocazia de a cunoaște ce am dorit dintotdeauna, ceea ce trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

Îmi plăcea Victor, îmi plăcea mult. Mă simțeam bine în prezența lui și mă gândeam că nu m-am distrat niciodată mai bine decât acum.

– Dar... Paris...

Cum ezitam, Victor își puse mâna pe a mea.

– Spune da, Samantha! Vreau să vii cu mine.

21

M-am oprit din povestit câteva minute, așteptând ca David să spună ceva, dar el rămânea tăcut. Atunci, mi-am reluat povestirea.

Nu puteam să exprim ceea ce am simțit când Victor m-a condus la aerodromul de la Croydon. Eram încântată la ideea că voi vedea Parisul și aveam tot felul de sentimente confuze, un fel de rău ca acela care mă ținea trează în ajunul marilor recepții.

Încercam totuși să mă conving că trebuie să-mi duc până la capăt proiectele pe care mi le făcusem în timpul ședерii la mănăstire. Îl iubeam pe David, și era singurul mijloc de a-i cuceri dragostea.

Cu cât mă gândeam mai mult la el, cu atât îmi dădeam seama cât am putut să-i par de neștiutoare și de stearsă. Ce

gândea el oare despre mine când înțelegeam pe jumătate din ceea ce îmi spunea și când îi dădeam întruna probe ale ignoranței mele?

Mi se părea, cu toate că nu era decât o picătură de apă într-un ocean, că învățasem multe lucruri de când era plecat în America, puțin datorită lecturilor mele, puțin datorită lui Pierre. Și acum Victor era acolo, atât de vesel și de entuziast. Poate cu el voi învăța să iubesc? Îmi spuneam că totuși aveam noroc.

De altfel, cum ziua în care urma să mă hotărăsc se apropia, neliniștea pe care o simțeam devenea din ce în ce mai mare, cu toate eforturile pe care le făceam să nu mă gândesc.

Sosind la Croydon, eram emoționată la gândul că vom zbura împreună la Paris, la bordul micului avion al lui Victor care ne aștepta cuminte în fața hangarului lui.

Autoritățile aerodromului îl felicitară pe Victor pentru recenta lui victorie aeronautică și îmi dădui seama că mecanicii îl priveau cu admirație.

Era primul meu zbor și, când furăm în aer, Victor se întoarse spre mine și mă întrebă surâzând:

– Nu ți-e frică, Samantha?

– Pentru moment nu, i-am răspuns. Dar la decolare, m-am întrebat cum faci ca pasărea asta mare să zboare.

Începu să râdă.

– Nu te paște nici un pericol când ești cu mine. Sunt fericit că mă aflu cu tine în mijlocul norilor.

Eu, de asemenea, găseam acest lucru agreabil. Pământul era departe, foarte, foarte departe, iar casele văzute de sus păreau ca niște jucării.

Motorul era zgomotos și în mijlocul norilor, nu mai era mare lucru de văzut.

Începu să-mi fie frică în clipa în care Victor începu coborârea. Pământul, atât de îndepărtat mai devreme, se apropia acum în mare viteză și îmi imaginam că ne vom sfărâma de sol într-un zgomot de fiare și vom muri amândoi.

Dar Victor redresă avionul în ultimul moment și am simțit cum roțile ating pământul. După câteva zdruncinături aparatul rămase nemișcat. O limuzină ne aștepta la Bourget și ne duse pe amândoi la Paris.

În mașină, Victor îmi luă mâna și mă întrebă:

– Ești fericită, Samantha?

– Foarte fericită, răspunsei.

Nu era adevărat, dar el părea convins, deoarece adăugă:

– Vreau să simți pulsul Parisului. Pentru mine este orașul cel mai fascinant din lume și unicul paradis adevărat pentru îndrăgostiți.

Mă întrebam dacă voi merge într-o zi cu David la Paris și de când am admirat splendoarea bulevardelor și a monumentelor, ard de nerăbdare să vin și cu el.

Trecurăm prin fața Operei și coborârăm pe o stradă pe care Victor o numea Rue de la Paix. Am vizitat Piața Vendôme, în centrul căreia trona o imensă coloană.

– Unde vom dormi? l-am întrebat.

– La Ritz, răspunse Victor cu un aer natural. Întotdeauna descind acolo.

Făcu semne amicale funcționarilor hoteluhui ca unor vechi prieteni, după care ne-au condus la etaj, într-un minunat apartament, ale cărui ferestre dădeau spre grădina liniștită. Apartamentul se compunea din două camere și două săli de baie, separate de un imens salon. Erau flori peste tot și după ce mi-au adus valizele și am rămas singuri, Victor m-a sărutat și mi-a spus:

– Samantha, mergem să ne distrăm!

Am și uitat în câte locuri m-a purtat Victor. Dar părea să aibă prieteni peste tot unde ne duceam.

Am fost în baruri, în restaurante, m-a invitat să bem ceva într-un local din Bois de Boulogne și după ce ne-am schimbat, ne-am dus să cinăm la *Maxim*, celebrul restaurant din Paris care îmi amintea de *Embassy Club*.

Victor cunoștea aproape pe toată lumea și după o delicioasă masă, am dansat. Orchestra era una dintre cele mai bune din câte am auzit vreodată.

După *Maxim*, m-a dus într-un local de noapte din Montmartre. Spectacolul era susținut de dansatoare sumar îmbrăcate. Ne aflam acolo de câteva clipe, când Victor îmi spuse:

– M-am săturat. Să ne întoarcem, Samantha.

Dintr-o dată am avut o senzație ciudată. Am simțit că îngheț când m-am gândit la ce s-ar putea întâmpla.

Am avut o seară interesantă; am vorbit despre toate, am întâlnit oameni nostimi, iar în mijlocul acestora nu m-am gândit nici o singură clipă la ceea ce se va întâmpla când ne vom găsi față în față la hotel.

Numai când am început să mă dezbrac în camera mea, m-am întrebat cum am putut să fiu atât de nebună încât să accept invitația lui Victor... Cu siguranță că s-a gândit că eram una dintre acele fete ușuratice, ca toate celelalte pe care era obișnuit să le frecventeze.

Iar toate acestea pentru că eram manechin la Giles Bariatinsky, pentru că i-am permis să mă sărute din prima seară și pentru că de abia am ezitat când mi-a propus această călătorie la Paris.

Era convins că am cunoscut mulți bărbați. Ce va gândi despre mine când va descoperi cât de ignorantă sunt în ceea ce privește dragostea adevărată?

Pe măsură ce minutele treceau, deveneam din ce în ce mai nervoasă și neliniștită. Încercam să-mi spun că trebuie să fiu curajoasă pentru că făceam acest lucru pentru David.

În final, am dat la o parte cuvertura roz și m-am vârât în pat. Camera era minunată: glastre pline cu garoafe așezate pe mobile și pe cămin, iar lumina slabă a veiozelor de pe noptiere făcea ca atmosfera să fie intimă.

Rămăsesem încordată și agitată. Îmi frecam mâinile pentru a încerca să mă calmez.

„Poate că Victor nu-și va da seama de inocența mea?“ mi-am spus ca să mă liniștesc. Părea că mă place mult, iar asta ar trebui să-mi ajungă.

Nu mă puteam împiedica să mi-l evoc pe David și îmi repetam că am făcut o greșeală că nu l-am urmat în micul han atunci când mi-a propus. Ar fi fost ușor să primesc această lecție de dragoste și să mă las în voia sărutărilor lui...

Cu toate astea, nu era greșeala mea dacă nu știam ceea ce nimeni nu mă învățase până atunci! Poate că mâine dimineață voi fi o persoană cu totul diferită. Poate voi avea aplombul lady-ei Bettina și al tuturor celorlalte femei pe care David le admiră atât.

Eram atât de absorbită de gândurile mele încât am tresărit când am auzit deschizându-se și l-am văzut pe Victor intrând.

Era extrem de atrăgător într-un halat albastru care semăna cu culoarea ochilor lui.

Închisese ușa după el și se opri să mă privească.

În timp ce se îndrepta spre pat, îi apăru un surâs în colțul buzelor. Mi se părea că merge cu o încetineală excesivă. Când ajunse lângă mine, îmi spuse cu acea nuanță de blândețe în voce pe care o folosea când voia să fie seducător:

– Iată momentul atât de așteptat, Samantha.

Atunci, brusc, fără să înțeleg de ce, am întrerupt farmecul clipei ridicând mâinile spre el ca să-l resping:

– Nu pot, Victor, nu pot! Îmi pare rău într-adevăr, dar m-am înșelat... sunt sigură că n-ai să mă ierți niciodată... N-ar fi trebuit să te urmez.

Am început să plâng și am continuat să debitez tot felul de fraze dezordonate, întrerupte de hohote de plâns, pentru a-l face să înțeleagă disperarea mea.

– Am crezut că voi fi capabilă, dar nu pot... Nu pot! Totul este fals... nu te iubesc. Îmi placi... dar acum știu că este rău. Te rog, Victor, înțelege-mă!

Părea să nu înțeleagă nimic și îmi ridică fața spre a lui.

– Ce înseamnă toate astea, Samantha? mă întrebă.

– N-ar fi trebuit să vin... Știu, dar m-am gândit că odată aici totul se va petrece cu bine... și eu te plac... cu adevărat, te plac mult, Victor! Dar acum când a venit momentul, mi-e teamă și sunt sigură mai mult ca oricând că voi comite un mare păcat.

– Deci, dacă eu înțeleg bine, Samantha, tu n-ai cunoscut nici un bărbat înaintea mea?

– Nu. Și îmi dau seama... până la ce punct sunt naivă și neștiutoare, dar m-am gândit că tu ai putea să-mi dai o lecție de dragoste. Astfel că...

– Astfel că?

– ...Bărbatul pe care îl iubesc cu-adevărat... m-ar fi găsit... mai puțin ridicolă, murmurai începând din nou să plâng.

Credeam că îl va apuca o furie grozavă și încercai să-l liniștesc spunându-i:

– Te rog... nu te supăra. Îți voi înapoia toți banii pe care i-ai cheltuit în această călătorie, dar nu pot...

Lacrimile îmi curgeau pe față și nu știam prea bine ce spun.

Victor își scoase batista din buzunar și începu să-mi șteagă ochii.

– Nu mai plânge, Samantha, îmi spuse el pe un ton blând. Încerc numai să înțeleg pentru ce ești atât de necăjită.

– Am fost atât de proastă să cred... că voi avea curajul... să te las să mă înveți... dragostea. Tata avea dreptate când spunea... că trebuie să rămân neprihănită pentru bărbatul pe care îl iubesc.

Cu un nou hohot de plâns am adăugat:

– Din nenorocire, bărbatul pe care îl iubesc nu mă vrea.

– Ți-a spus-o el?

– El mi-a spus că eram ridicol de naivă și de plictisitoare.

Faptul că am repetat aceste cuvinte, mi-a trezit din nou toată durerea și am început iar să plâng.

– Sărmană Samantha! exclamă Victor.

Îmi șterse din nou lacrimile cu batista lui și mă întrebă:

– Este David Durham, nu-i așa?

– Da, este el, dar cum...?

– Am auzit zvonurile că ați fost văzuți des împreună și că el te iubește. Cineva chiar a precizat că Durham este, în sfârșit, „legat".

– Este imposibil, am spus. El nu iubește decât femeile care au o oarecare experiență în materie de bărbați. Eu nu sunt așa precum arăt, sunt cu totul alta.

– Ți-am spus, dacă îți aduci aminte, reluă Victor, că voiam să știu ce se ascunde sub masca manechinului lui Bariatinsky.

– Nu e nimic, spusei cu un aer umil, decât o fată prostuță, ieșită dintr-un presbiteriu de țară.

Victor începu să râdă, un râs plăcut și reconfortant.

– Ești tânără, Samantha.

– Am devenit adultă, dar nu mi se pare că am devenit mai rațională sau că progresez cu adevărat în descoperirea vieții.

– Eu cunosc mulți bărbați, începând cu mine, care te-ar accepta așa cum ești.

Îmi strânse mâna cu putere, și îl găsii cu adevărat drăguț. Atunci i-am spus cu o mică voce timidă:

– Victor, ai vrea să-mi răspunzi la o întrebare?

– Ce vrei să știi?

– Ce se întâmplă cu adevărat atunci când...

Păru să mă întrebe cu privirea, căci nu prea înțelegea. El vorbi, în sfârșit, încet, cântărindu-și bine cuvintele:

– Samantha, îți doresc mult ca într-o zi cineva care te va iubi și pe care și tu îl vei iubi, să știe să-ți răspundă mai

bine decât mine la această întrebare. Se ridică brusc și merse să se sprijine de marginea căminului.

– Când voi avea ocazia să-l întâlnesc pe David Durham, începu el cu o voce stranie, am să-i stâlcesc mutra.

– Nu face asta, te rog! Nu este vina lui dacă sunt atât de naivă. Victor nu răspunse și după câteva clipe am spus, nu fără nervozitate:

– Vrei să plec acum? Crezi că mai pot prinde un tren pentru Calais ca să iau vaporul sau preferi să aștept până mâine? Nu înțelegeam de ce Victor era furios pe David, când dimpotrivă, trebuia să fie supărat pe mine. Se întoarse și veni lângă mine.

– Știu ce vom face, Samantha. Vom rămâne la Paris și ne vom distra cât vom putea, cu condiția să-mi promiți un lucru.

– Ce să-ți promit?

– Să-mi promiți că ai să uiți de nefericirea ta, fiindcă nu pot suporta să văd plângând o fată frumoasă ca tine.

– Vrei să spui că pot... să rămân până mâine?

– Așa cum am planificat! Aveam intenția să te duc înapoi mâine seară căci voiam să merg la curse. Mă gândesc că asta ți-ar plăcea și ție.

– Ai cheltuit deja o mulțime de bani cu mine și nu am făcut decât să-ți stric week-end-ul.

– Am stabilit că nu vom avea nici o neplăcere și, de altfel, week-end-ul meu abia a început. Sunt hotărât să ne distrăm! Hai, Samantha, uită toate astea!

– Am să încerc, dar ești atât de drăguț cu mine încât îmi vine din nou să plâng.

El începu să râdă și îmi spuse:

– Am să te sărut la fel ca ieri seară să-ți spun noapte bună, Samantha, fiindcă îmi place să te sărut. Și ție?

– Mult.

Era adevărat. Găseam că sărutările lui Victor erau amețitoare. Totuși, nu mă purtau în lumea viselor, ca cele ale lui David. Eu nu simțeam acel straniu și minunat extaz, care îmi dădea impresia că totul alunecă în jurul meu.

Ca pentru a-mi răscumpăra lipsa mea de loialitate față de Victor, mi-am ridicat fața spre el. Mă îmbrățișă și îmi dădu un sărut foarte ușor, apoi unul cu adevărat pasionat și foarte lung.

Privindu-mă, îmi spuse:

– Acum, ai să dormi, Samantha, și să nu te mai gândești la nimic. Mâine vom petrece împreună o zi minunată și mai târziu vom continua să ne vedem ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Crezi că va fi posibil?

– Niciodată nu mă dau învins.

Nu am înțeles prea bine ce voia să spună. El mă sărută din nou, apoi se retrase în camera lui. Odată plecat, mi-am dat seama că nu i-am mulțumit destul pentru bunătatea lui.

Ziua următoare a fost un adevărat vârtej, de la prima oră a dimineții, până la ora când am părăsit Parisul pentru a ne întoarce, mult mai târziu decât prevăzusem.

Am luat dejunul într-un restaurant la modă a cărui terasă dădea spre Sena. Apoi am plecat la Longchamp, unde am avut ocazia să văd o minunată cursă de cai. Și acolo, Victor părea să cunoască pe toată lumea. Mi-a prezentat numeroși francezi încântători care insistau să parieze în locul meu, pariuri ce-mi aduceau noroc.

M-am întors de la hipodrom cu un mic supliment bănesc al cărui merit nu-mi revenea în totalitate.

Am luat ceaiul la Rumplemeyer unde am avut ocazia să gust delicioasele prăjituri cu cremă. Cu această ocazie Victor mi-a spus că eram singura persoană care putea să le mănânce cu poftă, deoarece aveau reputația că te îngrașă.

După aceea ne-am întors la Ritz și Victor i-a rugat pe niște prieteni să se întâlnească cu noi la bar. El a organizat spontan un fel de cocteil mult mai amuzant decât toate cele cu care eram obișnuită.

Când a sosit ora de plecare, m-am simțit cu adevărat dezamăgită, dar trebuia neapărat să-mi reiau lucrul luni dimineață. Victor trebuia să plece în nord să încerce o mașină de curse fabricată special pentru el.

Seara era frumoasă. Când am decolat de la Bourget, Victor a luat o sticlă de șampanie ca să ciocnim un pahar deasupra norilor. A fost cu adevărat nostim s-o desfacă în timp ce survolam Franța, să bem din păhărușe speciale ca să nu vărsăm prețiosul lichid pe haine. Aveam somon afumat, pateuri și sandviciuri. Am discutat tot timpul, la venire.

Era totuși foarte greu să ne auzim în zgomotul motoarelor și mașina lui Victor îmi păru cel mai liniștit loc posibil.

Cum ne apropiam de Londra, i-am spus ezitând puțin:

Eu... aș vrea... să-ți mulțumesc, deși nu am cuvinte să o fac.

– Și eu aș vrea să-ți spun ceva, Samantha, îmi spuse el.

– Ce?

– După cum știi, eu trebuie să plec mâine în nord și s-ar putea să mă întorc joi. Aș vrea să te gândești la mine cât voi lipsi.

– Mă voi gândi la tine, poți să fii sigur, dar de ce îmi ceri asta?

– Pentru că m-am îndrăgostit de tine. Când mă voi întoarce, îți jur că voi face tot posibilul ca acest lucru să fie reciproc.

Îl priveam consternată. Ăsta era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

El privea drept în față și figura lui era imobilă.

Cu un ton calm îmi spuse:

– Te iubesc, Samantha, și dorința mea este să mă însor cu tine. Nu vreau să-mi dai răspunsul imediat, fiindcă știu că-l iubești pe David Durham. Te rog numai să te gândești la mine.

– Mă voi gândi la tine, îți promit... Nu mi-am dat seama că mă iubești atât, Victor.

– Nu am știut-o nici eu, dar acum îmi dau seama că tu reprezinți pentru mine tot ceea ce o femeie adevărată poate oferi unui bărbat.

– Cu adevărat? îl întrebai mirată, spunându-mi că singura persoană care nu gândea la fel era David.

– Nu aveam intenția să-mi fixez alegerea atât de iute, continuă el, dar acum că te-am întâlnit, mi-e frică să nu te pierd. În clipa în care îmi vei spune că accepți să te măriți cu mine, Samantha, ne vom căsători atât de repede, încât nu vei mai avea timp să-ți schimbi părerea.

– Nu aș fi cinstită, dacă m-aș mărita cu tine fără să te iubesc cu adevărat.

– Voi ști mai curând sau mai târziu cum să te învăț să mă iubești, răspunse el. Singurul lucru care contează este să știu cât timp îmi va lua.

Victor opri mașina în fața casei mele. Îmi luă bagajele și le aduse în salon. Apoi mă luă în brațe și mă sărută în felul lui pasionat așa cum o făcuse înainte de plecarea noastră la Paris.

– Te iubesc, îmi spuse încă o dată. Îmi promiți să te gândești la mine, Samantha?

– Îți promit.

Apoi, după obiceiul lui, mă părăsi brusc. Câteva secunde mai târziu am auzit mașina demarând.

22

După ce am vorbit atât de Victor, mi-am dat seama că de fapt eu mă adresam lui David, care era întins lângă mine și tăcea. M-am simțit deodată jenată de ce ar putea gândi el despre toate astea. Poate crede că vreau să-l fac gelos, vorbindu-i despre cererea în căsătorie a lui Victor! O dată în plus, i-am dat lui David o probă a naivității mele, povestindu-i totul amănunțit. I-am dat proba, dacă n-o avea deja, că am eșuat lamentabil în tentativa mea de a cunoaște dragostea. David continua să nu spună nimic, dar eu ghiceam la ce se gândește și cât mă disprețuiește. Nu ar fi trebuit să-l revăd, cel puțin nu înainte de a-i dovedi că mai poate exista și o altă Samantha.

În loc să-i demonstrez acest lucru, i-am mărturisit cum am reușit să înșel speranțele a doi băieți încântători, arătându-le că rămân în continuare fetița de la țară.

Dacă acesta era motivul, eu nu aș putea accepta niciodată să devin soția lui. Cu toate acestea, îl iubesc prea mult pentru a mă declara învinsă.

David nu spunea nimic, așa că mă hotârâi să continuu.

– Dacă ți-am povestit toate astea, este ca să-ți arăt că nu m-am schimbat. Am încercat, David, am încercat din răsputeri să devin ceea ce tu ai voit să fiu. Dar când a venit momentul, nu m-am putut dărui lui Victor. A fost foarte drăguț... Oh! Presupun că naivitatea mea te face să râzi. (După un hohot de plâns continuai:) De aceea trebuie să pleci. Nu aș putea suporta să te revăd... Aș fi incapabilă să trec din nou prin toate aceste momente grele. Poate într-o zi, voi reuși să fac progrese, dar mi-e teamă că asta va dura cam mult.

Din nou, o lungă tăcere se instală între noi. Apoi David vorbi:

Mă mai iubești încă, Samantha?

O știi foarte bine, am răspuns. Am încercat să te fac să înțelegi că, dacă am acceptat să trec prin toate aceste probe, a fost în speranța că am să mă fac iubită de tine, dar se pare că nimic nu mi-a reușit (scosei din nou un profund suspin). Presupun că sunt diferită de celelalte femei, poate din cauza educației mele, nu știu... Dar nu pot să fac nimic! Am făcut tot ce am putut ca să... dar nu am reușit... Asta-i tot.

Vorbind întruna, simțeam cum lacrimile îmi umpleau ochii și-mi curgeau pe obraji.

„David nu-și dă seama de toate astea", mă gândeam.

Încercam în zadar să-i dau vocii mele un ton mai sigur, dar se simțea în ea o ezitare și un tremur pe care eram incapabilă să le controlez.

– Sunt mulțe lucruri pe care aș vrea să ți le spun, Samantha, dar este târziu și trebuie să încerci să dormi.

Voiam să-i răspund că somnul meu nu are nici o importanță, dar el continuă:

– Ai trecut prin multe, astă-seară. Înțeleg că revederea mea ți-a provocat un adevărat șoc, iar hoțul nu a dat lucrurilor un curs favorabil. Dar, cel puțin, nu va mai reveni, și atâta timp cât sunt lângă tine, nimeni nu-ți va putea face vreun rău. Acum, închide ochii și încearcă să dormi.

Îmi vorbea ca unui copil mic.

– Mâine, reluă el, am să-ți spun mai multe lucruri și vreau să-ți arăt ceva.

– Să-mi arăți? l-am întrebat.

– Da... la țară. Știu că îți place viața la țară.

– Dar... studioul?

– Voi aranja asta cu Bariatinsky.

– Nu va fi încântat că-mi iau o zi de vacanță. Am lipsit prea mult timp și a rămas mult în urmă cu lucrul.

– Sunt sigur că va înțelege, când îi voi explica.

Erau foarte puține șanse ca Giles să înțeleagă. Știam cât poate să fie de furios când una dintre noi lipsea și aveam o comandă de realizat.

Dar eram hotărâtă să nu merg mai departe cu această discuție fiindcă eram obosită.

David avea dreptate. Această zi și amintirea evenimentelor trecute mă epuizaseră și nu mă gândeam decât să dorm.

– Dă-mi mâna, îmi spuse David.

Îl ascultai și îi întinsei mâna în întuneric. El o luă într-a sa, mi-o sărută și îmi spuse:

– Noapte bună, draga mea.

Am simțit un fior. Până acum numai David fusese capabil să mă facă să simt această senzație.

Instinctiv mâna mea se strânse într-a lui. El o sărută din nou apoi o puse încet pe cearceaf.

– Dormi, acum, îmi șopti încet.

Multe lucruri mă preocupau încă, dar somnul le învinse pe toate.

23

M-am trezit cu certitudinea că l-am visat pe David, dar în acea clipă am auzit un zgomot în baie. Cineva lăsese să curgă apa de la cadă și-mi trebuiră câteva clipe să înțeleg că era David. Deci, ceea ce se întâmplase ieri seară era adevărat! Într-adevăr, m-a condus acasă, și pentru că mi-a fost teamă ca hoțul să nu revină a rămas lângă mine toată noaptea! Acest lucru mi se păru imposibil!

Am întors privirea spre perna lui și am văzut urma lăsată de capul lui. Cuvertura era strânsă. Redingota era pe un scaun, iar pantofii pe mochetă.

Încercam să-mi aduc aminte ce am discutat în clipa în care David ieși din baie.

– Ai cea mai micuță cadă de baie pe care am văzut-o vreodată. Am crezut că trebuie să chem un instalator să mă scoată din ea!

– Pentru mine este destul de mare, i-am spus surâzând.

– Am lăsat apa să curgă în cadă pentru tine. Grăbește-te, Samantha, avem un drum lung de făcut. Îmi surâse și adăugă:

– Ești mult mai frumoasă când te trezești! În timp ce te îmbraci, am să dau câteva telefoane. Am unele lucruri de aranjat. Cred că ai niște ouă? Am putea lua un mic dejun?

– Îți plac ouăle jumări?

– Mi-e perfect egal.

Deschise ușa salonului și dispăru. Am sărit din pat și m-am închis în baie. Cum am terminat să mă spăl, am început să mă îmbrac. Am avut grijă mai înainte să pun cafeaua la fiert. Apoi, după ce m-am îmbrăcat cu costumul verde de la Chanel, am început să pregătesc ouăle.

Îmi aminteam că David are o poftă grozavă de mâncare. Din fericire, făcusem provizii suficiente.

Am pus felii de pâine la prăjit și după ce le-am așezat pe o tavă alături de cești, dulceață și unt, am dus totul în salon.

David tocmai închidea telefonul. Am văzut că pusese scaunele la locul lor, la fel ca și bibelourile pe care, în graba lui, hoțul le răsturnase.

Întotdeauna mi s-a părut ceva de necrezut că oamenii sunt capabili să distrugă cu bună știință obiectele frumoase. Pentru

mine, era sinonim cu a smulge aripile unui fluture. Poate fac asta din răutate, pentru că ei nu le au.

I-am cerut lui David să desfacă măsuța și am pus tava pe ea.

M-am dus apoi să aduc cafeaua și ne-am instalat ca toți tinerii soți ce iau împreună micul dejun.

– Ia cu tine câteva lucruri pentru noapte, îmi spuse David. Am să te conduc la mătușa mea unde ai să rămâi peste noapte. (Cum păream surprinsă el adăugă:) Are peste șaizeci de ani și va fi o bună doamna de companie, te asigur.

Ochii lui străluceau. Știam că mă necăjește, dar fără răutate.

– Voi fi încântată să o cunosc, am răspuns. Cum se numește?

– Katleen Dunne. Nu a fost niciodată căsătorită și și-a consacrat viața operelor de caritate. Te vei înțelege bine cu ea.

– Nu ești deloc amabil, protestai.

– Găsești? Intenția mea nu era de a te răni. Dimpotrivă, vreau să fii fericită.

Ultimele cuvinte pe care le pronunțase făcură să-mi bată inima cu putere. Se ridică de la masă și îmi spuse:

– Hai să plecăm! Trebuie să mă opresc câteva clipe acasă ca să mă schimb. Nu pot să ajung la țară în ținută de seară. I-am telefonat valetului meu ca totul să fie pregătit pentru când vom sosi. Nu vreau să te fac să aștepți.

Am înțeles că nu dorea să urc în apartamentul lui și asta îmi făcu mai curând plăcere, mai ales că mă scutea de amintirile urâte. Telefonul lady-ei Bettina, felul în care David și cu mine ne-am certat, cuvintele lui care m-au rănit și m-au decepționat.

Dar David era din nou în viața mea și, pentru moment, era singurul lucru care conta.

Cu toate acestea, am simțit o senzație ciudată când mi-a luat brațul ca să mă ajute să mă urc în Bentley și când îmi aruncă acea privire care mă teroriza și mă încânta în același timp.

„Ce este dragostea?“ m-am întrebat. „Oare nu este acel sentiment care-ți dă impresia că ești cu totul altul în fața omului pe care-l iubești?“

Fără să încerc să găsesc răspunsul, m-am așezat comod în scaunul mașinii și m-am gândit că aveam din nou norocul să fiu alături de David care mă lua cu el la țară.

Mă întrebam cum era mătușa lui și speram să-i fiu pe plac. Cu compleul meu verde și cu pălăria gen clopot care lăsa să mi se vadă părul roșcat, nu semănam deloc cu tânăra simplă și liniștită care i-ar fi convenit lui David.

Ajunserăm în fața casei sale și, după ce își parcă mașina, îmi spuse:

– Lipsesc câteva minute. Nu profita, ca să fugi din nou înainte să mă întorc.

– Îți promit că nu mă mișc de aici.

Urcă treptele în viteză fără să-i pese de locatarii imobilului care ar fi putut să se mire văzându-l în ținută de seară la ora zece dimineața.

Mă întrebam dacă Mélanie și Hortense ar fi putut crede că David își petrecuse noaptea la mine și că îmi sărutase doar mâna, cu toate că am stat culcați unul lângă altul în întuneric.

„O avea oare într-adevăr intenția să se însoare cu mine?“ mă întrebam.

Și totuși așa spusese, cu toate că nu părea prea sincer. Se întoarse înainte ca eu să-mi pot face o părere.

Avea o valiză și era îmbrăcat cu o haină de tweed și un pantalon din stofă gri. Era mai elegant ca niciodată în această ținută de week-end.

Se urcă în mașină, mă privi surâzând și spuse:

– Sunt fericit că m-ai așteptat.

– Ce ți-a spus Giles? Am uitat complet să te întreb.

– Nu a fost prea încântat, dar și-a dat seama că am o oarecare prioritate când e vorba despre tine.

– Crezi?

– O știi foarte bine.

Nu am găsit nimic să-i răspund și m-am mulțumit să privesc pe geam.

David puse un mic pachet plat pe genunchii mei.

– Un cadou pentru tine. Am cumpărat câteva lucrușoare de ici de colo, special pentru tine. Unele dintre cadouri am să

ți le ofer acum, dar pentru celelalte va trebui să aștepți până la Crăciun.

– Oh, nu! Nu aș putea aștepta până atunci!

Îmi surâse în chip fermecător.

– Începe cu pachetul pe care ți l-am dat acum.

Am desfăcut panglica și am dezvelit cutia. În interior, am găsit o eșarfă foarte modernă, una din acelea pe care le poartă cele mai elegante femei. Era verde, imprimată cu păsări și flori.

– Îți mulțumesc, David! Se asortează cu costumul meu.

– M-am gândit la asta.

Am înnodat eșarfa în jurul gâtului și m-am privit câteva clipe în oglinda din poșetă.

Niciodată până acum nu am putut să-mi ofer toate aceste mici fleacuri care dau femeii acea notă șic care îi este indispensabilă. Giles a știut să-mi procure esențialul, dar nu a găsit că are rost să cheltuiască bani pe eșarfe, poșete sau mănuși, lucruri pe care mi le-am dorit dintotdeauna.

– Îți mulțumesc, am repetat. Mi-a făcut mare plăcere. Ai într-adevăr și alte cadouri pentru mine?

– Am cumpărat multe lucruri de la New York. În timpul plimbărilor mele am descoperit lucruri care știam că îți vor face plăcere și, cum se părea că turnarea filmului meu merge bine, mi-am permis să fac câteva nebunii.

– Povestește-mi despre toate astea.

– Am să-ți povestesc mai târziu. Pentru moment, trebuie să mă ocup de intinerarul nostru, căci trebuie să ajungem acolo la dejun.

Am înțeles atunci că mergeam să luăm dejunul împreună cu verișoara lui. Regretam puțin deoarece am crezut că David mă va duce într-un han unde am putea discuta pe îndelete. Dar hotărâse altfel și nu voiam să-i stric planurile. Tot ceea ce îmi doream era să savurez aceste clipe petrecute împreună. Îmi dădeam seama acum cât de mult îmi lipsise. În toate aceste zile cât a lipsit, am avut senzația că o parte din mine s-a topit.

Știam că n-aș fi putut niciodată să mă mărit cu Victor. Cu toate că era mult mai fermecător, mai vesel, mai amuzant și chiar mai bogat decât David, nimic din ceea ce putea Victor să facă sau să spună nu mă impresiona atât de tare ca o simplă privire a bărbatului iubit.

Aveam impresia că toată ființa mea palpita, că eram stăpânită de o bucurie inexprimabilă numai pentru că se afla lângă mine. Totul părea să strălucească și Bentley-ul era o trăsură fermecată care ne conducea spre un loc secret în care nimeni nu va veni să ne deranjeze.

David opri ca să facă plinul și în timp ce îi umpleau rezervorul, mă întrebă prin fereastra deschisă:

– Ești fericită, Samantha?

Ochii noștri se întâlniră și îl făcui să înțeleagă cu privirea mea că răspunsul era „da".

– Nu-mi vine să cred că ești aici, cu mine, îmi spuse, după...

Nu-și termină fraza, fiindcă veni vânzătorul și îi spuse că i-a făcut plinul și se duse să plătească.

Am plecat din nou la drum. După ce am mers mai bine de un sfert de oră pe un drum foarte aglomerat, am luat-o pe unul lateral. Nu l-am întrebat unde mergem.

Mă gândeam în felul meu absurd că locul pe care l-a ales va fi paradisul, atât timp cât el va fi alături de mine. Știam vag că eram pe undeva prin Oxfordshire. Câmpul era minunat. David conducea destul de iute și era aproape ora unu fără un sfert când mașina se angajă pe o frumoasă alee mărginită cu stejari.

– Aici locuiește mătușa ta?

– Nu. Locuiește la trei kilometri de aici. Aceasta este o casă pe care aș vrea să o vizităm. Vom lua dejunul aici.

Am sosit la capătul aleii și am văzut în fața mea o casă minunată.

Din câte învățasem de la Pierre despre arhitectură, am ajuns la concluzia că trebuie să fie o construcție de la începutul epocii elisabetane. Roșul olanelor părea să se fi copt o dată cu trecerea anilor până ce a ajuns la stacojiu. Acoperișul era ornat cu mici lucarne și coșurile înalte se terminau cu un vârf din metal în spirală, ca al caselor din poveștile cu zâne.

– Este minunat, am exclamat.

– M-am gândit că are să-ți placă, spuse David.

În fața casei se găsea o peluză încă verde, un gard de tisă și tufe de dalia de toate culorile.

Ne-am oprit în fața ușii și David mi-a spus:

– Vrei să mă aștepți aici câteva clipe, Samantha? Vreau să mă asigur că totul este pregătit pentru a te primi.

Mă întrebam cine putea fi proprietarul acestei case și îmi spuneam că trebuie să fie o persoană norocoasă.

În depărtare se zăreau dealurile învăluite în ceață albastră. Proprietatea era înconjurată de pomi uriași, ce păreau să dăinuie acolo de secole.

David reveni cu surâsul pe buze.

– Totul e bine. Poți să intri. Ne așteaptă o masă rece și va trebui să ne servim singuri. Sper că nu te supără asta?

– Nu, cu siguranță nu, am răspuns cu adevărat încântată.

– Dacă vrei să-ți refaci puțin toaleta, baia se află pe palier.

Am admirat în trecere scările din stejar înnegrit și rampa scării cu numeroasele ei sculpturi de animale stranii. Casa scării era acoperită până la jumătate cu lambriuri și pe pereți erau agățate portrete de femei frumoase și bărbați distinși, aproape toți în uniformă, probabil strămoșii.

Dormitorul în care am intrat mi s-a părut încântător, cu tavanul jos și cu fereastra ce se deschidea spre o grădină bine întreținută. Avea un pat cu baldachin, perdele de catifea albastră și parfumul de trandafiri și lavandă care plutea în

cameră îmi strânse deodată inima, căci mi-l amintea pe cel din casa părintească.

Am coborât și l-am întâlnit pe David care mă aștepta la intrare.

– După masă o să vizităm totul, spuse el, dar acum mor de foame.

Mi-e teamă că micul dejun nu a fost prea substanțial.

– Ai făcut tot ce ai putut, dar eu sunt un puști în plină creștere.

Continuând să râdă de gluma lui, mă conduse spre sufragerie. Aceasta era de asemenea lambrisată, cu un superb cămin medieval și cu grinzi groase din stejar.

În mijloc era o masă lungă la capetele căreia erau aranjate tacâmurile noastre și un minunat serviciu de masă, străvechi.

Am mâncat șuncă, pui cu maioneză și o salată suculentă, iar ca desert o șarlotă cum nu mai gustasem de ani de zile.

– Presupun că merele provin din livadă, am remarcat.

Desigur, răspunse David. Având în vedere ora la care le-am telefonat azi-dimineață, n-au avut cu siguranță timpul necesar să se ducă în sat pentru cumpărături.

– Da? Suntem departe de sat?

Aproape la trei kilometri.

– Văd că știi perfect locurile.

– Această proprietate a aparținut unei rude și vreau să ți-o arăt.

– Este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o până acum.

Am băut vin alb, iar David a preferat să mănânce Stilton, un sortiment de brânză asemănătoare cu Roquefort, în loc de șarlotă cu mere.

La sfârșitul mesei mi-a spus:

– Acum, hai să vizităm casa, Samantha.

– Ruda ta nu se numea Durham?

– Nu. Era lordul Wycombe.

Cu toate că David era cunoscut de toată lumea, niciodată nu a făcut aluzie în fața mea la originea lui. Acest lucru m-a surprins, m-am mirat că nimeni nu mi-a vorbit niciodată despre originea lui nobilă.

Nu am pus nici o întrebare și David se îndrepta acum spre intrare și deschise ușa salonului, o cameră încântătoare cu pereții vopsiți în alb și cu uși cu geamuri mari, deschise spre grădină.

Mobilierul părea vechi, dar confortabil, iar tapetul în culori șterse mi-l amintea pe acela de la presbiteriul nostru.

Casa întreagă era caldă și intimă. În afara unor covoare și a unui tapet uzat, totul părea în perfectă armonie cu atmosfera acestei case. Am traversat salonul și am intrat în bibliotecă. Am scos un strigăt de bucurie la vederea atâtor cărți.

Mai exista o sală de arme, cu o masă lungă și dulapuri cu uși din sticlă, în care erau așezate puștile.

Am urcat la primul etaj. Toate camerele erau la fel de frumoase ca și cea în care intrasem înainte de dejun. Aveau nume încântătoare: „camera reginei“ deoarece se povestea, îmi explică David, că regina Elisabeta a dormit acolo.

Mai erau, de asemenea, „camera ducelui“ și „camera căpitanului“, în amintirea unui căpitan de vas de pe timpul primului duce de Marlborough.

Toate aceste încăperi dădeau într-un coridor care avea o ușă, în capăt.

David o deschise și, în timp ce eu mă așteptam să intrăm în partea rezervată servitorilor, am descoperit apartamentul copiilor.

Semăna cu apartamentul din castelul bunicului, înainte ca doamna Butterworth să-l cumpere. Îmi aducea aminte de cel de la presbiteriul nostru, mai mic, este adevărat.

În fața căminului se găsea un fotoliu și un suport din metal, ca o mână cu degete lungi pe care se putea usca lenjeria copilului.

Pe un tablou erau lipite ilustrate de Crăciun, unele aproape șterse. Mai exista și o ladă veche cu jucării într-un colț, care părea să fi aparținut unor generații de băieți și în fața ferestrei trona un cal din lemn, care-și pierduse coada.

În mijlocul camerei era o masă acoperită cu o față de masă groasă, albastră, ce semăna mult cu una dintre-acelea pe care le aveam acasă.

Printr-o ușă deschisă se zărea o cameră cu un pat îngust pentru doică și un pătuț a cărui margine se putea lăsa.

– Ce frumos loc pentru copii! M-am îndreptat spre cufărul cu jucării când am zărit alături un bufet pe care l-am deschis și în care se mai găseau încă, așa cum mă așteptam, câteva jucării: un joc de construcții aproape întreg, o coardă de sărit, o cutie cu soldați de plumb, un urs din catifea... Am luat ursul în brațe:

– Ce mult seamănă cu al meu, numai că al meu nu avea un ochi, i-am spus lui David, și-mi era tare frică să nu rămână orb.

– Vino, Samantha, spuse David, vreau să-ți vorbesc.

Vocea îi era tare stranie și m-am întors brusc să-l privesc.

– Despre ce-i vorba? l-am întrebat.

– Vino și stai jos.

Am ales o canapea albastră acoperită cu o cuvertură care era așezată lângă fereastră și, cum țineam încă în mână ursul de catifea, l-am pus pe genunchi.

– Noaptea trecută ai vorbit tu, Samantha. Acum, e rândul meu, și am multe să-ți spun.

Tonul lui grav mă neliniștea. Fără să mă privească, începu:

– Cred că mai întâi trebuie să-ți cer iertare. Știam în ziua în care ai fugit de la mine că m-am purtat brutal și urât cu tine. (Voiam să protestez, dar el continuă:) Nu găsesc cuvinte pentru a-mi justifica purtarea, Samantha, dar poate că ai să

mă înțelegi când am să-ți vorbesc despre mine - lucru ce ar fi trebuit să-l fac de mult.

Nu am răspuns nimic.

– Mi-am pierdut părinții de foarte tânăr și unchiul meu m-a crescut în această casă. O adoram pe mătușa mea, care era blândă și drăguță, în timp ce unchiul meu avea un caracter dur, inflexibil.

– A fost comandant la Coldstream Guards și îmi vorbea ca și cum aș fi fost un proaspăt recrut ce ar avea nevoie de puțină disciplină. Cât timp mătușa mea a trăit, m-a protejat. Dar după moartea ei, mi-am dat seama că viața împreună cu unchiul meu devenea imposibilă. Am abandonat școala și la șaptesprezece ani și jumătate m-am angajat în armată, fiindcă eram în plin război. La optsprezece ani, am petrecut patru luni în Franța, în tranșee. Această experiență m-a făcut să-mi pun multe întrebări.

David își ținu puțin respirația, ca și cum avea încă în fața ochilor toate ororile la care asistase.

Apoi reluă:

– După război, unchiul meu m-a pus să aleg între cariera militară și Universitatea Oxford. Dar nu doream să mă întorc nici la școală și cu atât mai puțin în armată. Ne-am certat violent și el a voit să mă oblige să-l ascult. Dar timpul petrecut în Franța mă schimbase. I-am spus unchiului meu că vreau să trăiesc singur, fără ajutorul lui financiar și că putea să-mi păstreze banii până la majorat.

David râse amar.

– „Cred că i-am părut foarte insolent și presupun că a vrut să mă pedepsească. Mi-a tăiat literalmente orice subvenție. Din fericire, aveam o sută de lire la bancă și am plecat să fac înconjurul lumii cu un prieten. Am făcut autostopul. Am avut diferite slujbe, nici nu le mai știu numărul. Unele m-au distrat, altele mi-au fost insuportabile, dar am mers până la capăt nevoind să abandonez.

La douăzeci de ani văzusem deja multe lucruri și învățasem să trăiesc din munca mea. La Singapore, un prieten mi-a dat ideea să scriu un articol și să-l trimit unui jurnal din Anglia. Mi-au acceptat articolul și mi l-au plătit așa de bine, cum nici nu speram.

Timp de un an, am scris pentru numeroase ziare din toate țările, aproape fără întrerupere. Desigur, nu am făcut avere, dar mi-am câștigat existența.

Mi-am schimbat numele pentru a fugi de avantajele pe care mi le procura înrudirea mea cu lordul Wycombe. Adevăratul meu nume de familie este Dunne pe care l-am transformat în Durham. M-am reîntors în Anglia, șase ani mai târziu, după succesul primei cărți publicate în America. Era în același timp un jurnal de călătorie și o autobiografie amestecată cu câteva fapte imaginare. Am descoperit că pot să scriu, ba mai mult, că îmi și făcea plăcere. Am cerut moștenirea de la unchiul meu, care mi s-a părut mult mai puțin

înspăimântător. Mi-am dat atunci seama că era un om mărginit și că nu aveam nimic comun cu el.

După o scurtă ședere în Aglia, am plecat în străinătate. Am mai scris un alt jurnal de călătorie, apoi „Vulturii".

David respiră profund.

– După cum știi, Samantha, a fost un succes și am devenit o vedetă, iar asta mi s-a suit la cap. (Am protestat slab, dar el a continuat:) După plecarea ta și căutările mele nereușite, am realizat brusc ce copil îngâmfat și vanitos devenisem. Pentru că se vorbea despre mine în toate ziarele în termeni elogioși, aveam impresia că sunt o persoană importantă.

Se opri o clipă apoi continuă:

– Și înțelegi cu ușurință că eram adulat de toate femeile; dar nici una dintre ele nu a contat cu adevărat pentru mine, până în clipa în care te-am întâlnit pe tine.

Cum stăteam așezată pe cufăr, cu ursul de catifea în brațe, l-am privit.

– Ești minunată, Samantha și deosebită față de celelalte femei pe care le-am întâlnit până acum. M-am atașat de tine de la prima noastră întâlnire. Dar nu am înțeles nimic.

– Ce nu ai înțeles? l-am întrebat.

– Că tu reprezentai tot ceea ce îmi doream, tot ce iubeam, tot ce așteptam de la viață, răspunse David. Nu am vrut să mă obosesc să-ți mărturisesc toate astea, mai ales că vanitatea trona asupra tuturor celorlalte sentimente. (Adăugă

iute ca și cum se temea să nu-l întrerup:) De fapt, începeam să mă cred irezistibil. Iată de ce nu puteam admite ca principiile tale să ne conducă dragostea.

Toate astea ți se pot părea puțin cam dure, dar acesta este adevărul. Faptul că mă iubeai, că îmi aparțineai cum nu o făcuse nimeni alta până atunci, îmi dădea un sentiment de putere. Îmi imaginez că fiecare avem în noi o latură crudă.

Acest sentiment de cruzime amestecat cu dorința mea de a-mi dovedi puterea asupra ta, mă împingea să fac să dispară de pe fața ta orice expresie de bucurie spunându-ți lucruri neplăcute.

Ochii tăi sunt atât de expresivi, Samantha! Câteodată, nu mă puteam împiedica să te rănesc, numai pentru că citeam foarte bine în privirea ta toate trăirile lăuntrice. Și atunci, mă simțeam atotputernic.

Apoi, m-ai sfidat și nu admiteam să nu cedezi dorințelor mele. Când ți-am telefonat să-ți anunț plecarea mea, cu toate că eram entuziasmat de ideea că se va face un film după cartea mea, mă apuca disperarea că trebuia să te părăsesc. Dar nu voiam să ți-o spun. Eram prea mândru ca să admit că te iubesc, Samantha.

Mi s-a părut foarte tulburat și am spus:

– Calmează-te, David.

– Îți imaginezi suferința mea când nu te-am mai găsit, când mi-am dat seama că te-am pierdut pentru că am fost un nesimțitor dublat de o brută? Nu meritam dragostea ta. Eram bun de disprețuit.

– Nu. David... Nu, am murmurat.

– Și totuși acesta este adevărul. Am descoperit în mine o ființă a cărei existență nu o bănuiam. (Tăcu câteva clipe apoi continuă:) Oscar Wilde a spus că fiecare om omoară ceea ce iubește. Cum nu voiai să-mi cedezi, Samantha, eram furios și voiam să te rănesc. Am vrut să fiu crud și am reușit.

Se întoarse spre mine și mă privi.

– Mai întâi lasă-mă să-ți spun că lady Bettina Leyton nu mai este amanta mea de foarte mult timp; în epoca dragostei noastre, care a durat foarte puțin, atât pentru unul cât și pentru altul, i l-am prezentat pe editorul meu, Frank Leyton, cu care ea s-a măritat. Când am primit telegrama care îmi cerea să mă duc la Hollywood, Frank și Bettina au hotărât să mă însoțească.

Am scos o exclamație, dar David continuă:

– Erai îndreptățită să te gândești că relațiile mele cu Bettina nu erau doar amicale, în special după week-end-ul nostru petrecut la Bray Park. M-am purtat ca un nebun, știam că ești nefericită și asta îmi alimenta furia, căci aveai motive adevărate să suferi.

– Nu... David.

– Este adevărat, reluă brutal. Crezi că nu mi-am dat seama că mă port odios cu tine? Vezi, Samantha dragă, spuse el cu o voce gravă, inocența ta a fost primul lucru care mi-a plăcut la tine. Nici o femeie nu mi s-a părut mai umilă, mai dulce, mai indiferentă față de propria ei frumusețe.

Pentru asta te-am iubit și mi-a trebuit un timp să-mi dau seama cât poți fi de candidă și de curată. Când mi-am dat seama, în loc să încerc să te compromit, ar fi trebuit să mulțumesc cerului că am avut privilegiul să te cunosc.

L-am privit mirată.

– Vrei să spui că... nu te plictisește faptul că sunt atât de neștiutoare?

– Crezi că aș putea să te iubesc dacă ai fi altfel? Te iubesc pentru că ești așa, Samantha, și sunt gata să-l omor pe bărbatul care ar încerca să te schimbe. Ești a mea! Îmi aparții din ziua în care am schimbat primul nostru sărut, acel minunat sărut pe care n-am să-l pot uita niciodată. (Mă luă de talie și mă atrase către el.) Cum aș putea să exprim tot ce simt când mă gândesc că din prostia mea ai fi putut fi a unui alt bărbat? Aș putea să-l omor pe Victor Fitzroy pentru că te-a dus la Paris, dacă nu ar trebui să-i mulțumesc că te-a adus înapoi la fel de curată cum ai fost întotdeauna, Samantha mea!

– Dar asta nu te împiedică să mă găsești în continuare... la fel de plictisitoare, am murmurat. Vocea mea își pierduse siguranța, căci tremuram în brațele lui și îi simțeam buzele aproape de ale mele.

– Sunt îndrăgostit, Samantha, îmi spuse el la ureche, îndrăgostit cum nu mi-aș fi imaginat niciodată că aș putea fi. Mă fascinezi, draga mea, totul este atât de perfect la tine, atât de impecabil, atât de diferit față de alte femei!

– Oh... David!

– Nu te merit. Dacă ai fi ca și celelalte, m-ai respinge. Accepți să mă ierți și să-mi spui că te măriți cu mine? Vezi tu, draga mea, că eu nu am știut să trăiesc fără tine și nici nu aș putea trăi singur în această imensă casă.

– Aici?

– Unchiul meu a murit și am moștenit proprietatea. Altfel spus, am devenit noul lord Wycombe.

Am scos un mic strigăt de surpriză și David continuă:

– Nu ai să te plictisești aici, Samantha, la trei kilometri de satul cel mai apropiat? Nu vreau să trăim la Londra. Ești prea frumoasă! De altfel, am multe cărți în lucru. Cu siguranță că după unele dintre ele se vor face filme. Hollywood-ul și-a făcut unele planuri. Dacă va trebui să merg acolo, vom merge împreună, nu aș putea să plec fără tine, draga mea.

Mă privi în ochi și în privirea mea se citea, fără îndoială, bucuria pe care o resimțeam auzind aceste cuvinte. Mă atrase violent spre el și buzele lui le acoperiră pe ale mele. Mă sărută cu o putere și cu o pasiune cum nu o făcuse niciodată. Nu-mi venea să cred că aș putea suporta asemenea senzație fără să mor de plăcere.

David își desprinse buzele de ale mele și murmură:

– Te ador, Samantha! Ești inocența și puritatea întruchipată.

Din nou, buzele noastre se atinseră și simții învăluindu-mă fiori de plăcere. Era ca și cum mă ducea spre un soare ale cărui raze mă orbeau și mă amețeau.

Apoi, cu o voce pe care de-abia i-o recunoșteam, David mă întrebă din nou:

– Vrei să te căsătorești cu mine? Spune da, Samantha.

– Mă mărit cu o singură condiție.

– Care?

– Să-mi promiți că îmi vei spune ce trebuie să facem ca să umplem cu bebeluși această minunată casă.

Mă strânse cu putere în brațe și îmi șopti:

– Îți dau cuvântul meu, Samantha.

SFÂRȘIT